Sfântul Iosif din Arimateea

(31 iulie)

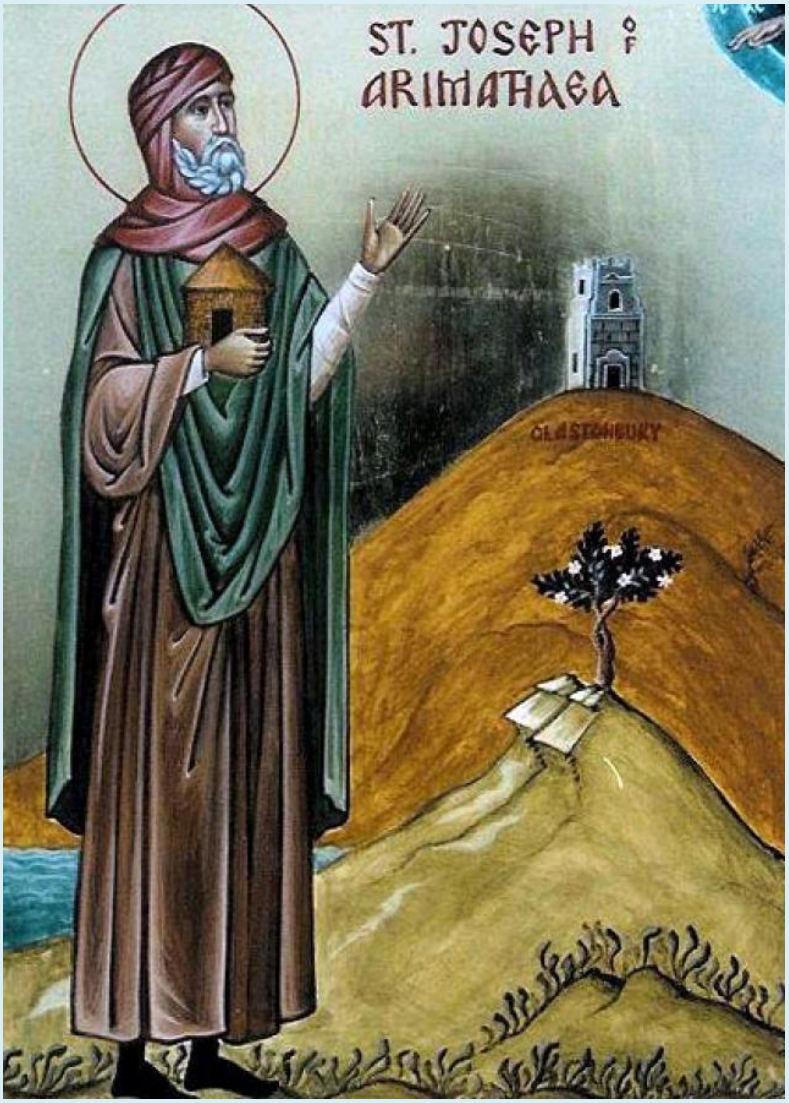

Sfântul și dreptul Iosif din Arimateea (sec. I) - era originar din seminția lui Efraim. A fost un om bogat, ucenic în taină al Mântuitorului Iisus Hristos. Sfântul Iosif a fost cel care s-a ocupat de îngroparea Mântuitorului Iisus Hristos. După ce a cerut lui Pilat trupul Mântuitorului, împreună cu Nicodim au dat jos trupul Mântuitorului Iisus Hristos de pe cruce, l-au învelit în giulgiu alb și l-au așezat în mormânt nou săpat în piatră pe care Sfântul Iosif îl pregătise pentru sine.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 4
Acatistul Sfintelor Femei mironosiţe şi al Sfinţilor Iosif şi Nicodim 7
Rugăciune către Sfintele femei mironosiţe 18
Sinaxar - Sfântul și dreptul Iosif din Arimateea - 31 iulie 20
Viaţa Sfântului și dreptului Iosif din Arimateea 22
Sfântul și dreptul Iosif din Arimateea - drumul spre sfințenie 23
Magdalena Gheorghe - Sfântul Iosif din Arimateea 24
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Înainte-prăznuirea scoaterii Sfintei Cruci; Sfântul şi dreptul Evdochim; Sfântul şi dreptul Iosif din Arimateea 26
Sorin Ioniţe - Calendar Ortodox - Înainte-prăznuirea scoaterii Sfintei Cruci; Sfântul și dreptul Evdochim; Sfântul și dreptul Iosif din Arimateea (Lăsatul secului pentru Postul Adormirii Maicii Domnului) 28
Sfântul Ioan Gură de Aur - Elogiu la Sfintele mironosițe și Sfântul Iosif din Arimateea 30
Sfântul Nicolae Velimirovici - Predică la Evanghelia despre femeile mironosiţe 33
Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului Iosif din Arimatea 37
Cântare de laudă la Sfântului Iosif din Arimatea 38
Sfântul Ignatie Briancianinov - Predică în Duminica Mironosiţelor - Despre starea de moarte a duhului omenesc 40
Sfântul Teolipt al Filadelfiei - Predică la Duminica a treia după Paşte, a mironosiţelor şi despre Iosif din Arimateia 49
Nădejdea care izvorăşte din mormântul totalei descumpăniri. Ce ne rămâne când răul pare să triumfe, când este dezlănţuită prigoana “porţilor iadului” împotriva creştinilor? 53
Arhimandritul Teofil Părăian - Inima lor şi-au pus în miresme 65
Părintele Teofil Părăian despre mulţumire 72
Sfântul Iosif din Arimateea - Un om plăcut lui Dumnezeu 78
Părintele Constantin Galeriu - Duminica mironosiţelor 82
Părintele Visarion Iugulescu - Duminica Sfintelor Femei mironosiţe 86
Fratele Moise Velescu (Arad) – Despre Iosif din Arimateea 88
Radu Alexandru - Sfântul Iosif din Arimateea 97
Pomenirea dreptului Iosif din Arimatea 100
Wikipedia - Iosif din Arimateea 103
Lăcaşuri ortodoxe - Sfântul Iosif din Arimateea (încreştinarea Britaniei şi legenda Sfântului Graal) 105
Sfetnicul cel curajos 108

Piatra Ungerii - locul unde Iosif a pregătit trupul lui Iisus pentru punerea în mormânt 112
Paraclisele din Biserica Sfântului Mormânt 120
Icoane 123

Evanghelia şi Apostolul zilei

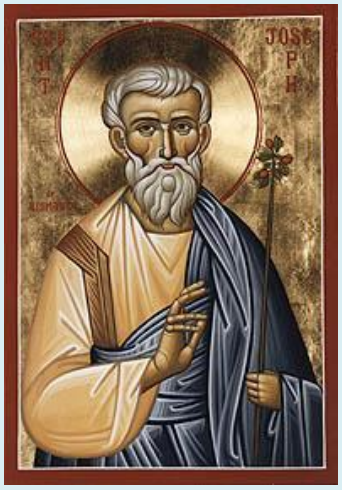

Evanghelia

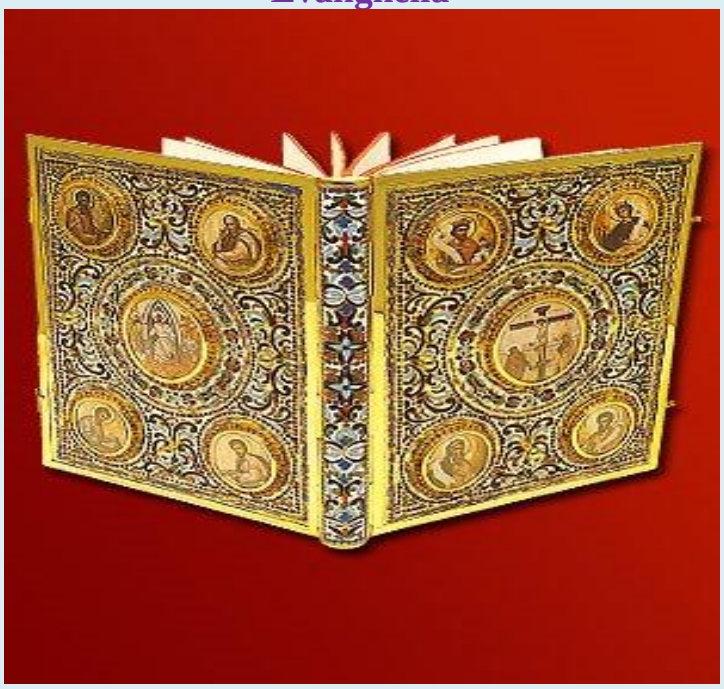

Ev. Matei 4, 25; 5, 1-12

25. Şi mulţimi multe mergeau după El, din Galileea, din Decapole, din Ierusalim, din Iudeea şi de dincolo de Iordan.

1. Văzând mulţimile, Iisus S-a suit în munte, şi aşezându-se, ucenicii Lui au venit la El.
2. Şi deschizându-şi gura, îi învăţa zicând:

3. Fericiţi cei săraci cu duhul, că a lor este Împărăţia Cerurilor.
4. Fericiţi cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.
5. Fericiţi cei blânzi, că aceia vor moşteni pământul.
6. Fericiţi cei ce flămânzesc şi însetează de dreptate, că aceia se vor sătura.
7. Fericiţi cei milostivi, că aceia se vor milui.
8. Fericiţi cei curaţi cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.
9. Fericiţi făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.
10. Fericiţi cei prigoniţi pentru dreptate, că a lor este Împărăţia Cerurilor.
11. Fericiţi veţi fi voi când vă vor ocărî şi vă vor prigoni şi vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, minţind din pricina Mea.
12. Bucuraţi-vă şi vă veseliţi, că plata voastră multă este în ceruri.

Apostol

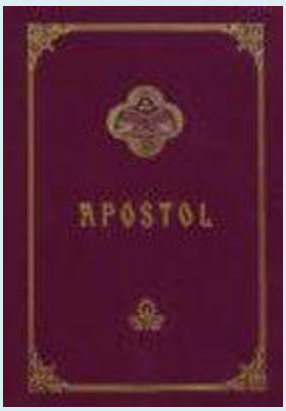

Epistola către Romani a Sfântului apostol Pavel

Ap. Romani 8, 14-21

Fraţilor,
14. Căci câţi sunt mânaţi de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu.
15. Pentru că n-aţi primit iarăşi un duh al robiei, spre temere, ci aţi primit Duhul înfierii, prin care strigăm: Avva! Părinte!
16. Duhul însuşi mărturiseşte împreună cu duhul nostru că suntem fii ai lui Dumnezeu.
17. Şi dacă suntem fii, suntem şi moştenitori - moştenitori ai lui Dumnezeu şi împreună-moştenitori cu Hristos, dacă pătimim împreună cu El, ca împreună cu El să ne şi prea mărim.
18. Căci socotesc că pătimirile vremii de acum nu sunt vrednice de mărirea care ni se va descoperi.

19. Pentru că făptura aşteaptă cu nerăbdare descoperirea fiilor lui Dumnezeu.
20. Căci făptura a fost supusă deşertăciunii - nu din voia ei, ci din cauza aceluia care a supus-o - cu nădejde,
21. Pentru că şi făptura însăşi se va izbăvi din robia stricăciunii, ca să fie părtaşă la libertatea măririi fiilor lui Dumnezeu.

Acatistul Sfintelor Femei mironosiţe şi al Sfinţilor Iosif şi Nicodim

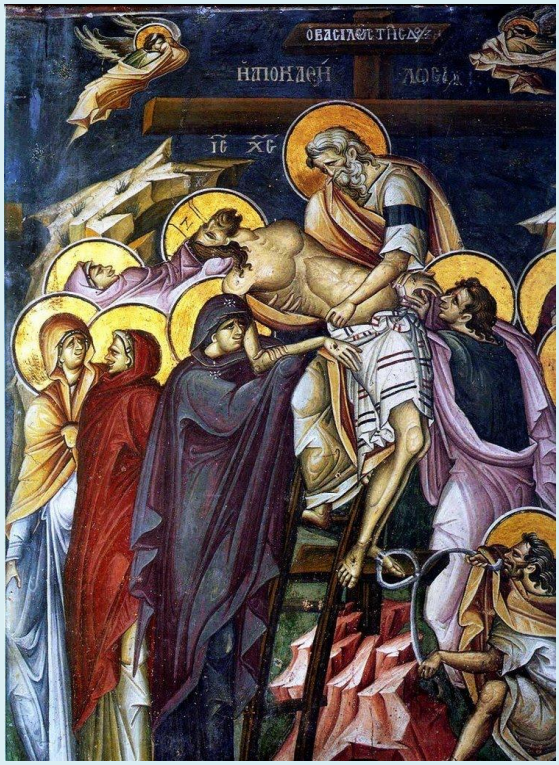

(prăznuirea la Duminica Sfintelor femei mironosiţe)

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

Ca nişte raze ale mărturisirii v-aţi adunat în jurul Soarelui dreptăţii, Sfintelor femei mironosiţe, şi cu razele cuvintelor voastre aţi luminat sufletele cele ce se tânguiau pentru moartea Cuvântului, pe care îngerii Îl săvesc neîncetat cu cântări de: ***Aliluia!***

Icosul 1

Cu miresme v-aţi grăbit spre mormântul unde fusese îngropată Piatra vieţii, săltând cu picior întărit de osârdia dragostei, şi gânduri se ridicau în inima voastre, neştiind cineva va prăvăli piatra mormântului; însă noi, fericim osteneala voastră pentru iubirea Adevărului şi vă zidim scara laudelor cu pietre de cuvinte ca acestea:
Bucuraţi-vă, pietre ziditoare ale cetăţii propovăduirii;
Bucuraţi-vă, raze înaintemergătoare arătării Cuvântului Înviat;
Bucuraţi-vă, izvoare ale bucuriei duhovniceşti;
Bucuraţi-vă, sălaşuri pline de miresmele umilinţei;
Bucuraţi-vă, temple întărite pe piatra mărturisirii;
Bucuraţi-vă, vase pline de mirul milostivirii;
Bucuraţi-vă, potolirea întristării ucenicilor;
Bucuraţi-vă, cununi ale slavei lui Hristos;
Bucuraţi-vă, trâmbiţe ale Învierii Domnului;
Bucuraţi-vă, oglinzi îngereşti ale tainelor Cuvântului;

Bucuraţi-vă, lumini ce risipesc întunericul necunoştinţei;
Bucuraţi-vă, stele ce înfrumuseţează tăria Bisericii;
Bucuraţi-vă, purtătoarelor de mir femei, oglinzi vestitoare ale Învierii Soarelui dreptăţii !

Condacul 2

Ca o ceată îngerească mergeaţi grăbite spre mormânt, prea cinstite femei, mânate fiind de dragostea Dulcelui Iisus, căruia şi noi cu cuget umilit Îi aducem jertfa cântării de: ***Aliluia !***

Icosul 2

Ca pe o dimineaţă Te căutau Hristoase, femeile cele ţinute în întunericul întristării pentru moartea Ta, şi cu miresme se apropiau cele ce se îndulciseră de mireasma minunilor Tale, neştiind că Tu iarăşi izvorâsei mirul minunilor prin Învierea Ta, ca să Te propovăduiască pe Tine şi să primească ele de la toţi măriri ca acestea:
Bucuraţi-vă, izvoare ale mirului iubirii;
Bucuraţi-vă, cununi ale frumuseţii cereşti;
Bucuraţi-vă, miresme dulci ale grădinei Raiului;
Bucuraţi-vă, bucuria sufletelor nedumerite;
Bucuraţi-vă, scântei ale vestirii Adevărului;
Bucuraţi-vă, condee luminate ale propovăduirii Învierii;
Bucuraţi-vă, dezlegarea blestemului întristării;
Bucuraţi-vă, pământuri bine roditoare de înţelepciune;
Bucuraţi-vă, vase primitoare de cuvinte dumnezeieşti;
Bucuraţi-vă, oaze de întărire în credinţă;
Bucuraţi-vă, temelii întărite ale minunilor Învierii;
Bucuraţi-vă, cărţi pecetluite de darul Cuvântului;
Bucuraţi-vă, purtătoarelor de mir femei, oglinzi vestitoare ale Învierii Soarelui dreptăţii !

Condacul 3

Cel ce este împreună şezător cu Tatăl pe scaunul slavei întru lumina Duhului pus-a în inimile voastre curate, Sfintelor femei, gândul cercetării mormântului, ca toată lumea să se umple de bucuria Învierii Lui cântând: ***Aliluia !***

Icosul 3

Cele ce erau ţinute în legăturile întristării se grăbeau către mormântul Celui înfăşat şi legat în giulgiuiri, neştiind că Acesta a înviat lăsând cele cu care fusese îngropat în mormânt şi prin aceasta dezlega şi întristarea lor, ca să fie lăudate de toţi aşa:
Bucuraţi-vă, izvoare nedeşertate de bucurie;

Bucuraţi-vă, primitoarele binecuvântării lui Hristos;
Bucuraţi-vă, că prin voi Eva s-a veselit;
Bucuraţi-vă, că suspinul prin voi a încetat;
Bucuraţi-vă, că aţi şters lacrimile tuturor cu mahrama propovăduirii Bucuriei;
Bucuraţi-vă, scaune înalte ale rugăciunii înaintea Scaunului ceresc;
Bucuraţi-vă, că vă veseliţi de binecuvântarea cerească;
Bucuraţi-vă, că aţi împărţit tuturor daruri de minuni;
Bucuraţi-vă, icoană a frumuseţii Evei celei ridicate din moarte;
Bucuraţi-vă, chimvale bine vestitoare ale Înţelepciunii;
Bucuraţi-vă, odihna sufletelor ţinute în întristare;
Bucuraţi-vă, slobozirea celor din temniţa necazurilor;
Bucuraţi-vă, purtătoarelor de mir femei, oglinzi vestitoare ale Învierii Soarelui dreptăţii !

Condacul 4

Cu miruri de mare preţ veneau la mormânt către Mirul cel nestricăcios femeile cele pline de mirul milostivirii şi bucuria Învierii primind prin înger au plecat să propovăduiască pe Hristos cel Răstignit şi Înviat cântând: ***Aliluia !***

Icosul 4

Cele ce din pricina strămoaşei Eva moşteniseră blestemul întristării au venit acum la mormânt către Bucuria cea veşnică şi taina Învierii aflând, cu bucurie pleacă să propovăduiască pe Biruitorul morţii, primind de la îngeri laude ca acestea:
Bucuraţi-vă, ramuri ale bucuriei cereşti;
Bucuraţi-vă, vestitoare ale dezlegării blestemului morţii;
Bucuraţi-vă, porţi ale Adevărului descuiate cu cheia îngerească;
Bucuraţi-vă, săgeţi vestitoare ale tainelor îngereşti;
Bucuraţi-vă, izvoare ale bucuriei nedeşertate;
Bucuraţi-vă, adâncuri nepătrunse ale înţelepciunii;
Bucuraţi-vă, mângâierea celor ce slăbesc în credinţă;
Bucuraţi-vă, lanţuri ale iubirii cereşti;
Bucuraţi-vă, propovăduitoare neînfricate ale Învierii lui Hristos;
Bucuraţi-vă, ferestre văzătoare ale Împărăţiei Cerurilor;
Bucuraţi-vă, primitoarele binecuvântării Cuvântului;
Bucuraţi-vă, picături ale veseliei celei veşnice;
Bucuraţi-vă, purtătoarelor de mir femei, oglinzi vestitoare ale Învierii Soarelui dreptăţii !

Condacul 5

Cele mai înainte defăimate s-au învrednicit de mare cinste, căci mai întâi lor li s-a descoperit minunea Învierii, ca să se închidă gurile rău credincioşilor şi ele să cânte cu bucurie: ***Aliluia !***

Icosul 5

Înfricoşatu-s-au femeile purtătoare de mir văzând arătare de înger la mormânt şi vestea Învierii primind ca pe un mir nestricăcios ce le mângâia sufletele, închizând toate rănile întristării, au plecat să propovăduiască pe Hristos, cel ce a binevoit a fi lăudate ele aşa:

Bucuraţi-vă, cele ce aţi primit mirul înţelepciunii;
Bucuraţi-vă, buna mireasmă a sufletelor smerite;
Bucuraţi-vă, cununa femeilor bine cinstitoare de Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, scăparea celor prigoniţi de îndoială;
Bucuraţi-vă, încredinţarea celor biruiţi de teamă;
Bucuraţi-vă, lumina celor din întunericul necunoştinţei;
Bucuraţi-vă, întărirea celor ce se clatină în nădejdea învierii;
Bucuraţi-vă, înfrumuseţarea sufletelor evlavioase;
Bucuraţi-vă, flori neveştejite ale Împărăţiei Cerurilor;
Bucuraţi-vă, pomi cereşti sădiţi în Raiul desfătărilor;
Bucuraţi-vă, bucuria maicilor celor credincioase;
Bucuraţi-vă, podoaba fecioarelor celor înţelepţite de Dumnezeu;
Bucuraţi-vă, purtătoarelor de mir femei, oglinzi vestitoare ale Învierii Soarelui dreptăţii !

Condacul 6

Pe Cel către care priveau cum era pus în groapă nu L-au mai aflat la mormânt cele biruite de milostivire şi îngerul, adăpându-le din izvorul bucuriei prin vestirea Învierii, le-a trimis să propovăduiască lumii adevărul, cântând: ***Aliluia!***

Icosul 6

Porunca cea îngerească primind femeile, au alergat ca nişte îngeri să vestească Învierea Domnului ucenicilor lui Hristos şi să le dezlege legătura fricii şi a întristării, pentu care le lăudăm aşa:

Bucuraţi-vă, aducerea binecuvântării bucuriei;
Bucuraţi-vă, dezlegarea lanţurilor întristării;
Bucuraţi-vă, faruri călăuzitoare către Împărăţie;
Bucuraţi-vă, străluciri neapuse ale frumuseţii îngereşti;
Bucuraţi-vă, povăţuitoare nerătăcite pe calea aflării Cuvântului;
Bucuraţi-vă, vistierii necheltuite ale milostivirii;
Bucuraţi-vă, ridicarea celor căzuţi în adâncul întristării;

Bucuraţi-vă, râuri sfinţite ale tainelor Bucuriei;
Bucuraţi-vă, veselia sufletelor iubitoare de vieţuire îngerească;
Bucuraţi-vă, comori ascunse întru înălţimile slavei;
Bucuraţi-vă, nori purtători ai luminii Înţelepciunii;
Bucuraţi-vă, vase de aur ale apei de viaţă dătătoare;
Bucuraţi-vă, purtătoarelor de mir femei, oglinzi vestitoare ale Învierii Soarelui dreptăţii !

Condacul 7

Grădinar te-a socotit Stăpâne, Maria Magdalena, fiind ea topită de întristare, dar Tu, Soare al dreptăţii, ai luminat-o spre a Te cunoaşte pe Tine, însă nu ai lăsat-o a se atinge de prea curat trupul Tău, poruncindu-i să cânte Ţie cu îngerii: ***Aliluia!***

Icosul 7

O, adâncul judecăţilor Tale Hristoase, că femeile cele ce sunt din fire mai slabe au primit ele mai întâi mirul bucuriei şi frica şi necredinţa ucenicilor au venit să tămăduiască, arătând prin aceasta Îndurate, că nici una din zidirea mâinilor Tale nu trebuie defăimată, căci inima milostivă şi smerită de mari daruri se învredniceşte, încă şi de laudele acestea:
Bucuraţi-vă, doctori iscusiţi ai celor necăjiţi de patimi;
Bucuraţi-vă, steaguri ale păcii întru adierea Duhului;
Bucuraţi-vă, cămări luminate şi prea cinstite ale curăţiei;
Bucuraţi-vă, mirul bucuriei cetelor îngereşti;
Bucuraţi-vă, fântâni adânci ale tainelor lui Hristos;
Bucuraţi-vă, vase smerite purtătoare de apa milostivirii;
Bucuraţi-vă, legarea rănilor celor săgetaţi de ispite;
Bucuraţi-vă, mângâierea sufletelor chinuite de patimi;
Bucuraţi-vă, dezlegarea blestemului întristării noastre;
Bucuraţi-vă, cărţi întru care s-au scris cuvintele îngereşti;
Bucuraţi-vă, vestitoare ale bucuriei Învierii Împăratului tuturor;
Bucuraţi-vă, icoane veşnice ale iubirii Celui Nemuritor;
Bucuraţi-vă, purtătoarelor de mir femei, oglinzi vestitoare ale Învierii Soarelui dreptăţii !

Condacul 8

Veniţi să lăudăm pe buchetul cel înţelegător şi prea frumos al femeilor mironosiţe, pe Maria Magdalena, pe Salomeea, pe Ioana, Maria şi Marta, pe Maria lui Cleopa şi Suzana şi pe cele împreună cu dânsele, care acum se veselesc în ceata îngerească şi cântă neîncetat Stăpânului Hristos cu heruvimii: ***Aliluia !***

Icosul 8

Înţelegând Stăpâne, aplecarea spre întristare a firii femeieşti pentru moartea Ta, ai dăruit bucurie lor prin Învierea Ta şi pace ucenicilor celor ţinuţi în viforul tulburării, iar nouă îndoit dar ne revarsă ca unor neputincioşi, ca să le mărim pe ele întru curăţia inimii aşa:

Bucuraţi-vă, izvoare ale bucuriei celei veşnice;
Bucuraţi-vă, flori culese de pe lanurile Înţelepciunii;
Bucuraţi-vă, păzitoare ale poruncilor Cuvântului;
Bucuraţi-vă, miresme veşnice ale bucuriei îngereşti;
Bucuraţi-vă, daruri de rugăciune făcute neamului omenesc;
Bucuraţi-vă, dezlegarea întristării celor necăjiţi;
Bucuraţi-vă, untdelemn peste rănile noastre nevindecate;
Bucuraţi-vă, mlădiţe cu rod însutit de înţelepciune;
Bucuraţi-vă, vestitoare ale bucuriei nerisipite;
Bucuraţi-vă, trâmbiţe bine grăitoare ale Adevărului;
Bucuraţi-vă, întărirea inimilor neputincioase pe piatra credinţei;
Bucuraţi-vă, cele ce sfărâmaţi piatra necredinţei de la mormântul inimilor;
Bucuraţi-vă, purtătoarelor de mir femei, oglinzi vestitoare ale Învierii Soarelui dreptăţii !

Condacul 9

Iosif şi Nicodim, cei ce din prea multa milostivire, au îngropat trupul Tău cel purtător de viaţă, au primit însutit în ceruri plata iubirii lor, iar acum se veselesc în cămările cereşti cântând: ***Aliluia !***

Icosul 9

Nicodim, cel ce era însetat de gustarea naşterii celei de-a doua, a pus ca pe o sămânţă în groapă trupul Tău, aşteptând Învierea Ta, prin care toată lumea s-a adăpat din izvorul bucuriei, mărind pe ucenicul Tău aşa:

Bucură-te, cel ce ai urmat înţelepciunii Cuvântului;
Bucură-te, că ai iubit mai mult slava cea cerească;
Bucură-te, că ai slujit cu iubire îngropării lui Hristos;
Bucură-te, vas plin de mirul bunătăţii;
Bucură-te, cort îngeresc întru care s-au ascuns tainele Cuvântului;
Bucură-te, cărare povăţuitoare către Împărăţie;
Bucură-te, propovăduitor al Învierii lui Hristos;
Bucură-te, că focul credinţei l-ai ţinut nestins în cămara inimii;
Bucură-te, făclie mărturisitoare a Soarelui dreptăţii;
Bucură-te, lumina celor neştiutori;
Bucură-te, adiere lină a înţelepciunii lui Hristos;

Bucură-te, vas ales al tainelor credinţei;
Bucură-te, Sfinte Nicodim, stea mărturisitoare a luminii Soarelui dreptăţii!

Condacul 10

Ca nişte mâini ale voinţei Tatălui, Sfinţilor Iosif şi Nicodim, v-aţi grăbit a îngropa pe Cel ce a stricat temeliile morţii, căruia rugaţi-vă să scoată sufletele noastre din temniţa păcatelor, ca să-I cântăm cu mulţumire: ***Aliluia!***

Icosul 10

Iosif, cel plin de blândeţe, cu îndrăzneală a mers la Pilat să ceară trupul Celui ce a înviat trupurile moarte şi, mai apoi învrednicindu-se de cercetarea lui Hristos după Învierea Sa, s-a întărit în credinţă, fiind vrednic de cinstirea Bisericii:
Bucură-te, vas smerit întru care a încăput darul lui Hristos;
Bucură-te, mlădiţă plină de roadele milostivirii;
Bucură-te, martor al îngropării Celui fără de moarte;
Bucură-te, slujitor al lucrărilor dumnezeieşti;
Bucură-te, cel ales pentru curăţia inimii;
Bucură-te, blândeţe neînfricoşată de ameninţare;
Bucură-te, piatră neclintită a Adevărului;
Bucură-te, pecete nestricată a credinţei;
Bucură-te, sălaş al darurilor Duhului;
Bucură-te, cetate neclintită a mărturisirii;
Bucură-te, făclie nestinsă a tainelor mântuirii;
Bucură-te, adânc nepătruns al virtuţilor;
Bucură-te, Sfinte Iosif, slujitor al tainelor Vieţii !

Condacul 11

Izgonire din sinagogă şi prigonire ai răbdat Sfinte Nicodim, iar prietenul tău Sfântul Iosif, lanţuri a purtat pentru Cel care a sfărâmat lanţurile morţii şi legăturile iadului, însă la odihna Împărăţiei aţi ajuns şi vă veseliţi în cântări de: ***Aliluia!***

Icosul 11

Toţi martorii Învierii lui Hristos să fie cinstiţi, ca unii ce s-au învrednicit de darul Cuvântului şi cu lumina propovăduirii lor străbat toate veacurile, primind de la toţi raze de cântări ca acestea:
Bucuraţi-vă, văzători ai celor nevăzute;
Bucuraţi-vă, făclii aprinse de focul credinţei;
Bucuraţi-vă, martori minunaţi ai Cuvântului;
Bucuraţi-vă, purtători de taine nepătrunse;
Bucuraţi-vă, icoane vestitoare de cele cereşti;

Bucuraţi-vă, porţi deschise cu cheia credinţei;
Bucuraţi-vă, bucuria celor iubitori de adevăr;
Bucuraţi-vă, încredinţarea celor ce caută pe Cel Nevăzut;
Bucuraţi-vă, lumina înţelepciunii drepţilor;
Bucuraţi-vă, săltarea bucuriei îngerilor;
Bucuraţi-vă, cercetarea celor dintru întunericul patimilor;
Bucuraţi-vă, lumini neapuse ale credinţei;
Bucuraţi-vă, purtătoarelor de mir femei, oglinzi vestitoare ale Învierii Soarelui dreptăţii !

Condacul 12
Veniţi să mărim ceata propovăduitorilor Învierii lui Hristos şi să cerem rugăciunile lor stăruitoare ca şi noi să înviem din mormântul patimilor noastre şi cu tresăltare îngerească să slăvim pe Ziditorul: ***Aliluia!***

Icosul 12
Sfintelor femei, cele ce prin cuvintele voastre aţi alungat întunericul mâhnirii din inimile ucenicilor, cercetaţi prin rugăciunile voastre şi sufletele noastre cele ţinute în lanţurile multor păcate, ca înviind şi noi cu duhul, să vă fericim pe voi cu mulţumire aşa:
Bucuraţi-vă, flori ce aţi împodobit mormântul Mântuitorului;
Bucuraţi-vă, raze vestitoare ale zilei Învierii;
Bucuraţi-vă, cununi neveştejite ale credinţei;
Bucuraţi-vă, miresme ale darurilor dumnezeieşti;
Bucuraţi-vă, podoabe ale cetelor Sfinţilor;
Bucuraţi-vă, raze de bucurie ale celor din întunericul întristării;
Bucuraţi-vă, ziduri nesfărâmate ale nădejdii învierii;
Bucuraţi-vă, mângâierea celor împovăraţi de necazuri;
Bucuraţi-vă, albine înţelegătoare aducătoare de mierea bunelor vestiri ale Înţelepciunii;
Bucuraţi-vă, cămări sfinţite ale Adevărului;
Bucuraţi-vă, propovăduitoare neînfricate ale minunilor Cuvântului;
Bucuraţi-vă, privelişti luminoase ale Împărăţiei;
Bucuraţi-vă, purtătoarelor de mir femei, oglinzi vestitoare ale Învierii Soarelui dreptăţii !

Condacul 13
O, Sfintelor femei mironosiţe, cele ce v-aţi făcut icoane ale propovăduirii Învierii lui Hristos, împreună cu Sfinţii Iosif şi Nicodim, rugaţi-vă ca să se reverse şi în sufletele noastre mirul bucuriei Învierii lui Hristos, ca şi de cântarea cea îngerească

să ne învrednicim, slăvind împreună cu voi pe Hristos în veci cu cântări de: ***Aliluia!***

Rugăciune către Sfintele femei mironosiţe

O, Sfintelor femei mironosiţe, cele ce v-aţi arătat vase pline de mirul darurilor Cuvântului, cu picăturile rugăciunilor voastre curăţiţi şi mintea noastră de gândurile cele deşarte şi ca într-o carte scrieţi cu condeiul Duhului şi cu voia Tatălui taina Învierii Fiului.

Cu adevărat aţi biruit toată frica şi având picioarele voastre înfrumuseţate cu aripile Duhului aţi alergat către Cel ce dăruieşte celor ce-L iubesc pe El zborul serafimilor ca să slăvească pe Părintele luminilor.

Încă v-aţi învrednicit a primi de la înger luminos vestea Învierii Celui ce a biruit moartea şi a scos pe Adam din temniţele iadului. Prin voi s-a luminat toată ceata apostolilor şi prin ei până la marginile lumii S-a descoperit Cel Nevăzut. Deci, şi noi fiind părtaşi tainei învierii lui Hristos vă rugăm pe voi să cereţi Stăpânului să dea la o parte piatra răutăţii de la mormântul inimii noastre, ca să răsară Cel ce împreună cu care ne-am îngropat prin Botez şi să umple de bucurie sufletele noastre, dăruindu-ne iertare, pocăinţă şi vestea minunată a mântuirii.

Rugaţi-vă cu Sfinţii Iosif şi Nicodim, ca să fim noi ridicaţi din mormântul păcatelor noastre, îngropând toate sfaturile cele viclene şi primind mirul cel de mare preţ al înţelepciunii duhovniceşti. Cereţi Stăpânului Hristos înaintea Căruia aţi aflat îndrăzneală să ne prefacă şi pe noi, întunecaţii, în izvoare ale cuvintelor dumnezeieşti, cu care să adăpăm pe toţi, potolind dorul tuturor de îndumnezeire.

Ca unele ce sunteţi flori netrecătoare ale bucuriei Învierii, bine înmiresmaţi şi sufletul meu necăjit de întristare şi de alte patimi de ruşine, ca să înviez împreună cu Hristos în viaţa cea veşnică.

La înfricoşătoarea judecată a Stăpânului vieţii cereţi cu stăruinţă să se şteargă datoria noastră cea mare şi să dobândim iertare şi mântuire, slăvind pe Împăratul tuturor în veci şi aducând vouă ofranda mulţumirii. Amin.

Sinaxar - Sfântul și dreptul Iosif din Arimateea - 31 iulie

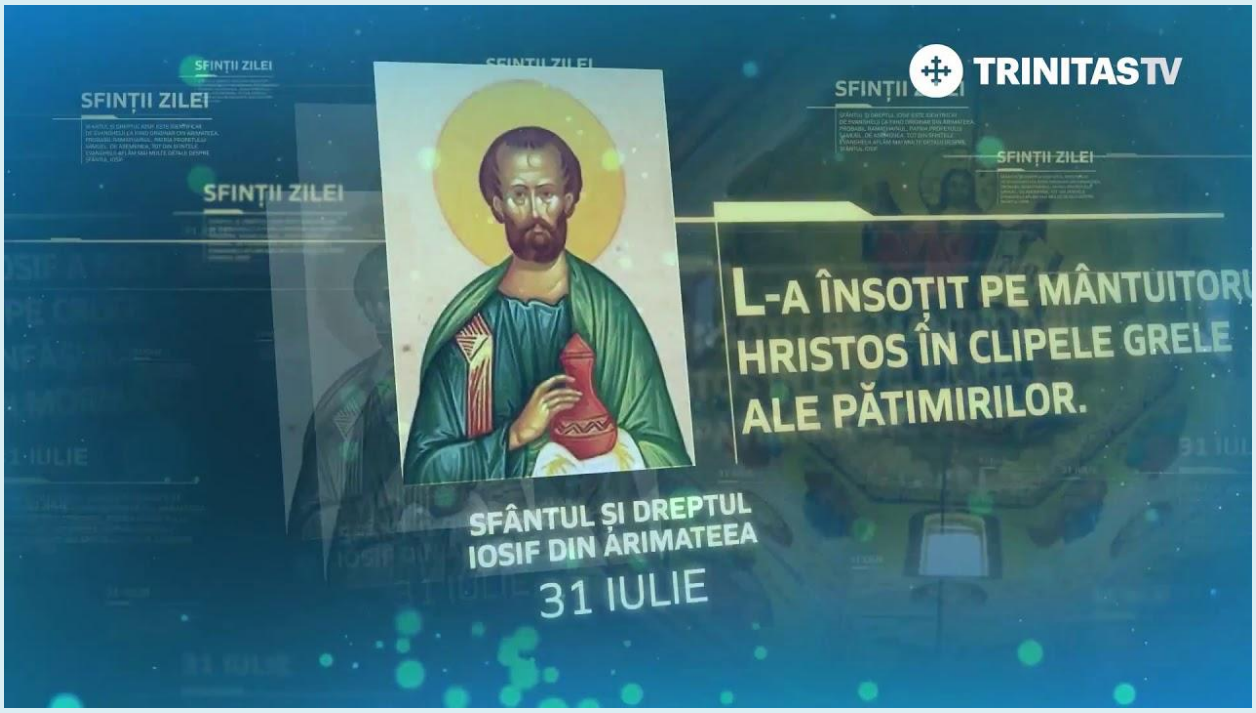

https://www.trinitas.tv/sfantul-si-dreptul-iosif-din-arimateea-31-iulie/

Sfantul si Dreptul

Iosif din Arimateia

(31 iulie)

Troparul

Glasul al 5-lea

Ἦχος λ π ϊ Κε

ă cins tim pe cel ce'a în gro pat pe Dom - nul, și'a mi lu

it pe Cel ce re var să mi - lă spre toți: Hris tos Dom nul În

ge rul____ cel de Ma re Sfat, pe cel ce pen tru un mor mânt prea

(Δ) (Κ)

mic a pri mit drept răs plă ti re des fă ta rea cea ce reas că.

De un - de se roa gă pen - tru toți cei ca re îl cins tesc___

pe___ el.

Viaţa Sfântului și dreptului Iosif din Arimateea

Sfântul Iosif din Arimateea era originar din seminţia lui Efraim. A fost un om bogat, ucenic în taină al Mântuitorului Iisus Hristos.

Sfântul Iosif a fost cel care s-a ocupat de îngroparea Mântuitorului Iisus Hristos. După ce a cerut lui Pilat trupul Mântuitorului, împreună cu Nicodim au dat jos trupul Mântuitorului Iisus Hristos de pe cruce, l-au învelit în giulgiu alb şi l-au aşezat în mormântul nou săpat în piatră pe care Sfântul Iosif îl pregătise pentru sine.

Sfântul și dreptul Iosif din Arimateea - drumul spre sfințenie

Ucenic în taină al Mântuitorului, Sfântul Iosif a fost cel care a coborât trupul Mântuitorului de pe Cruce și, înfășurându-l, l-a pus în mormânt.

***

Originar din Arimateea, Sfântul Iosif deținea o funcție înaltă în sinedriu și locuia la Ierusalim. Ucenic în taină al Mântuitorului, Sfântul Iosif nu își putea mărturisi credința, de frica iudeilor. Foarte bogat, acesta nu lua seama la averile sale pământești, ci se îngrijea suflet ca de o comoară.

Aflând înaintea lui Pilat că Hristos a fost răstignit, i-a cerut acestuia să îl lase să dea jos de pe Cruce trupul Mântuitorului. Cu dragoste, Sfântul l-a înfășurat în giulgiu de in și l-a pus în mormântul de piatră.

Potrivit Tradiției, Sfântul Iosif ar fi fost ca unul dintre apostoli, întemeind în Bretania prima comunitate de creștini.

Magdalena Gheorghe - Sfântul Iosif din Arimateea

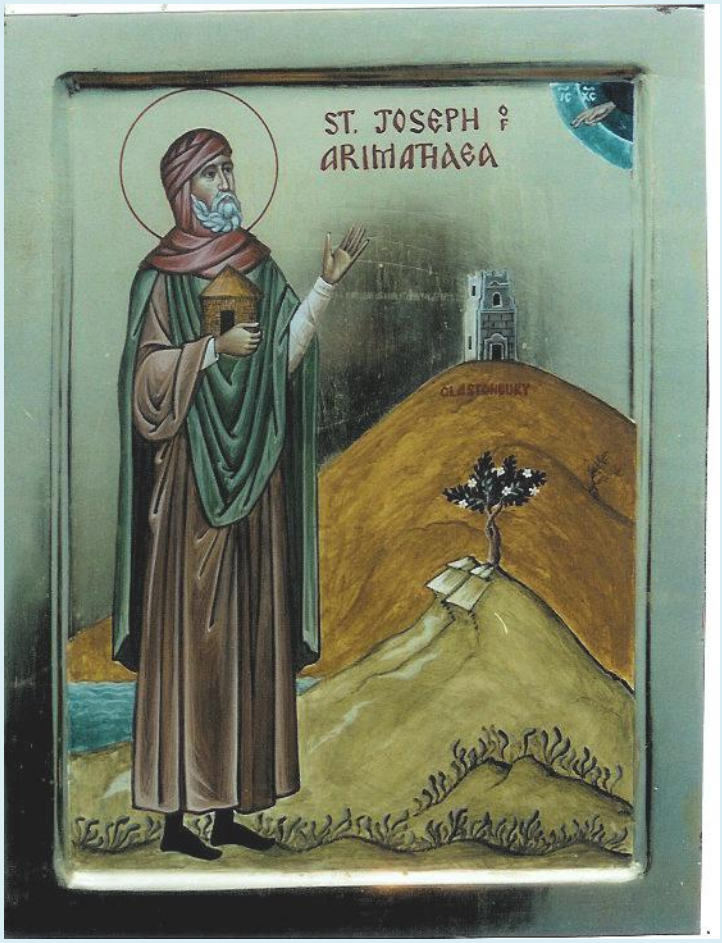

La 31 iulie îl prăznuim pe Sfântul şi dreptul Iosif din Arimateea. Acesta a fost un membru al Sinedriului evreiesc (sfatul preoţilor şi bătrânilor lui Israel), dar şi un ucenic tainic al lui Hristos.

Împreună cu Sfântul Nicodim, Sfântul Iosif a luat trupul Domnului de pe Cruce, l-a pregătit pentru înmormântare şi l-a aşezat în mormântul pregătit pentru el însuşi.

Spionii evrei au auzit acestea şi l-au pârât autorităţilor, care l-au întemniţat pe Sfântul Iosif.

În închisoare, Sfântului Iosif i-a apărut Hristos Cel înviat, aducându-I astfel bucuria şi deplinătatea credinţei.

După o vreme, evreii l-au eliberat pe Sfântul Iosif din închisoare şi l-au alungat din Ierusalim.

Întâlnirea cu Mântuitorul înviat l-a făcut pe Sfântul Iosif să nu mai fie ucenic doar în taină, ci un mărturisitor plin de curaj al Fiului lui Dumnezeu.

Sfântul apostol Filip l-a însărcinat cu propovăduirea Evangheliei în Insulele britanice.

În icoanele ortodoxe, Sfântul Iosif este reprezentat ţinând în mâini fie giulgiul, fie un vas cu miresme de înmormântare.

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Înainte-prăznuirea scoaterii Sfintei Cruci; Sfântul şi dreptul Evdochim; Sfântul şi dreptul Iosif din Arimateea

Sfântul Evdochim a trăit pe vremea împăratului iconoclast Teofil (829-842) şi era din Capadocia, tatăl său fiind senator al cetăţii. Având deci o stare deosebită, fericitul Evdochim a fost dat la învăţătură, gustând bucuria de a cunoaşte adevărul. Aflând de religia creştină, se străduia permanent, ziua şi noaptea, în citirea dumnezeieştilor Scripturi, veselindu-se cu aceasta mai mult decât cunoscuţii săi care trăiau în ospeţe şi petreceri.

Zadarnic se sfătuiau prietenii şi cunoscuţii să-l ia cu ei la jocuri, cântece şi desfătări lumeşti, fiindcă el rămânea statornic felului său de trai, de viaţă curată, de rugăciune şi de binefaceri.

Pentru faptele sale bune şi pentru înţelepciunea lui, s-a învrednicit de multă cinstire din partea împăratului Teofil, care l-a făcut conducător al oştilor din Capadocia.

A trăit puţini ani, mutându-se la Domnul la o vârstă tânără, însă, până la sfârşitul vieţii sale, fericitul a fost cu adevărat cumpănă şi canon, păzind dreptatea, ajutând pe văduve şi pe săraci, făcând multă milostenie în toate zilele.

Trupul Sfântului Evdochim a fost îngropat cu cinste în Capadocia, dar fiind proslăvit de Dumnezeu cu multe minuni, moaştele sale au fost mutate la Constantinopol.

Tot astăzi Biserica Ortodoxă serbează pe Sfântul și dreptul Iosif din Arimateea.

Sorin Ioniţe - Calendar Ortodox - Înainte-prăznuirea scoaterii Sfintei Cruci; Sfântul și dreptul Evdochim; Sfântul și dreptul Iosif din Arimateea (Lăsatul secului pentru Postul Adormirii Maicii Domnului)

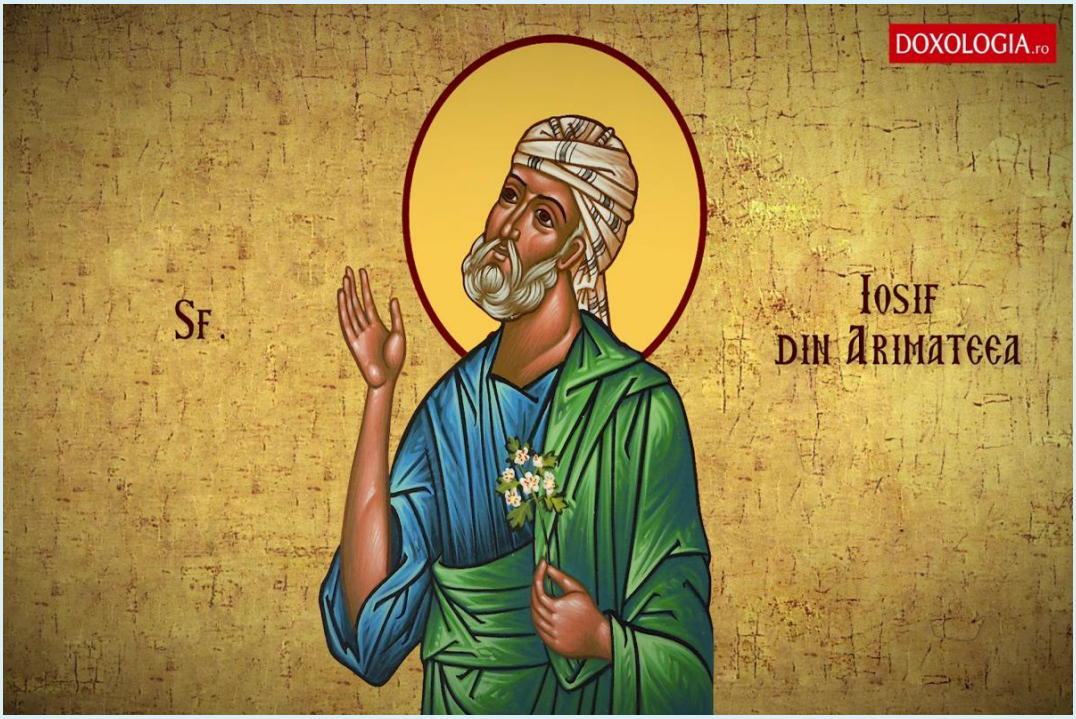

1. Sfântul și dreptul Evdochim (sec. IX) a trăit în timpul împăratului iconoclast Teofil (829 - 842). S-a născut într-o familie credincioasă, părinții săi Vasile și Evdochia i-au acordat o educație aleasă, fiind crescut în frica de Dumnezeu.

Tropar, glasul 4: Cel ce te-a chemat pe tine de pe pământ la cereştile locaşuri păzeşte şi după moarte nevătămat trupul tău, sfinte; că tu, cu curăţie şi cu cinstită viaţă fericite, ai vieţuit nespurcându-ţi trupul, pentru aceasta cu îndrăznire roagă pe Hristos Dumnezeu să ne mântuiască pe noi.

La maturitate a ajuns comandant în armată, în Capadocia, îndeplinind-și cu multă responsabilitatea datoria timp de 33 de ani.

Înainte de trecerea sa la cele veșnice a dat ordin să fie îngropat fără fast, lucru care s-a și întâmplat.

După moartea sa, pentru viața sa curată, Dumnezeu l-a învrednicit cu darul facerii de minuni.

2. Sfântul și dreptul Iosif din Arimateea (sec. I) era originar din seminția lui Efraim. A fost un om bogat, ucenic în taină al Mântuitorului Iisus Hristos. Sfântul Iosif a fost cel care s-a ocupat de îngroparea Mântuitorului Iisus Hristos.

După ce a cerut lui Pilat trupul Mântuitorului, împreună cu Nicodim au dat jos trupul Mântuitorului Iisus Hristos de pe cruce, l-au învelit în giulgiu alb și l-au așezat în mormânt nou săpat în piatră pe care Sfântul Iosif îl pregătise pentru sine.

Tot astăzi Biserica Ortodoxă serbează Înainte – prăznuirea scoaterii Sfintei Cruci.

Sfântul Ioan Gură de Aur - Elogiu la Sfintele mironosițe și Sfântul Iosif din Arimateea

Ev. Marcu:

Capitolul XV 43-47

43. Şi venind Iosif cel din Arimateea, sfetnic ales, care aştepta şi el împărăţia lui Dumnezeu, şi, îndrăznind, a intrat la Pilat şi a cerut trupul lui Iisus.
44. Iar Pilat s-a mirat că a şi murit şi, chemând pe sutaş, l-a întrebat dacă a murit de mult.
45. Şi aflând de la sutaş, a dăruit lui Iosif trupul.
46. Şi Iosif, cumpărând giulgiu şi coborându-L de pe cruce, L-a înfăşurat în giulgiu şi L-a pus într-un mormânt care era săpat în stâncă, şi a prăvălit o piatră la uşa mormântului.
47. Iar Maria Magdalena şi Maria, mama lui Iosi, priveau unde L-au pus.

Capitolul XVI 1-8

1. Şi după ce a trecut ziua sâmbetei, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov, şi Salomeea au cumpărat miresme, ca să vină să-L ungă.
2. Şi dis de dimineaţă, în prima zi a săptămânii (Duminică), pe când răsărea soarele, au venit la mormânt.

3. Şi ziceau între ele: Cine ne va prăvăli nouă piatra de la uşa mormântului?
4. Dar, ridicându-şi ochii, au văzut că piatra fusese răsturnată; căci era foarte mare.
5. Şi, intrând în mormânt, au văzut un tânăr şezând în partea dreaptă, îmbrăcat în veşmânt alb, şi s-au spăimântat.
6. Iar el le-a zis: Nu vă înspăimântaţi! Căutaţi pe Iisus Nazarineanul, Cel răstignit? A înviat! Nu este aici. Iată locul unde L-au pus.
7. Dar mergeţi şi spuneţi ucenicilor Lui şi lui Petru că va merge în Galileea, mai înainte de voi; acolo îl veţi vedea, după cum v-a spus.
8. Şi ieşind, au fugit de la mormânt, că erau cuprinse de frică şi de uimire, şi nimănui nimic n-au spus, căci se temeau.

„Şi erau acolo femei multe privind de departe, care îl urmaseră slujindu-I Lui: Maria Magdalena şi Maria lui Iacov şi a lui Iosif şi mama fiilor lui Zevedeu"[Matei, 27, 55-56].

Femeile priveau cele ce se petreceau; femeile care suferiseră alături de El, care plânseseră pentru El. Uită-te cât de mare e stăruinţa lor! I-au urmat slujindu-L şi au fost de faţă şi în mijlocul primejdiilor. De aceea au şi văzut totul: cum a strigat, cum Şi-a dat sufletul, cum s-au despicat pietrele şi pe toate celelalte. Şi ele au fost cele dintâi care L-au văzut pe Iisus înviat; şi neamul acesta femeiesc osândit, neamul acesta, el s-a bucurat cel dintâi de vederea bunătăţilor; neamul acesta femeiesc a arătat bărbăţie; ucenicii au fugit, dar femeile au rămas.

- Cine erau aceste femei?
- Mama lui Hristos, pe care evanghelistul Matei o numeşte mama lui Iacov şi celelalte.

Un alt evanghelist spune că şi mulţi oameni plângeau şi-şi băteau pieptul de cele întâmplate [Luca 23, 48]. Tocmai aceasta arată cruzimea iudeilor; râdeau de cele ce storceau altora lacrimi; nici mila nu i-a muiat, nici frica nu i-a oprit. Toate cele petrecute atunci erau semne de mare mânie; nu erau semne întâmplătoare, ci toate semne de mânie: întunericul, pietrele despicate, catapeteasma sfâșiată la mijloc, cutremurul pământului. Mânia Domnului a fost cumplită.

„Şi venind Iosif a cerut trupul" [Matei 27, 58].

Acest Iosif este acela care mai înainte era ucenic al lui Iisus, dar într-ascuns [Ioan, 19, 38]. Acum însă după moartea lui Hristos, are mare îndrăzneală. Nu era

un om neînsemnat, nici un necunoscut, ci făcea parte din sfat, era un om de seamă; de aici mai ales se poate vedea curajul lui.

Se dădea pe sine morţii şi-şi atrăgea ura tuturor prin dragostea sa pentru Iisus şi prin îndrăzneala de a-I cere trupul. Şi nu s-a oprit până n-a reuşit. Dragostea şi curajul lui se văd nu numai de acolo că a luat trupul şi l-a îngropat cu multe cheltuieli, ci şi de acolo că l-a îngropat în mormântul său cel nou [Matei, 27, 59-60].

Şi nu s-a rânduit la întâmplare îngroparea lui Hristos într-un mormânt nou, ci ca să se înlăture orice umbră de bănuială că a înviat altul în locul Lui.

„Şi erau acolo Maria Magdalena şi cealaltă Marie, şezând în faţa mormântului" [Matei 27, 61].

- Dar pentru ce au mai rămas ele stând în faţa mormântului?

- N-aveau încă despre Hristos ideea mare şi înaltă pe care trebuiau s-o aibă. De aceea au şi adus miruri şi stăteau la mormânt ca să vadă unde-L pun, pentru a veni să ungă trupul Lui îndată ce se va fi potolit mânia iudeilor.

Ai văzut curajul femeilor? Ai văzut dragostea lor? Ai văzut măreţia sufletului lor şi în faţa banilor şi în faţa morţii?

Să imităm, dar, bărbaţilor, pe femei! Să nu lăsăm pe Iisus în necazuri şi nevoi! Femeile acelea au cheltuit atâţia bani şi şi-au pus viaţa în primejdie chiar când Iisus era mort; noi însă - iarăşi vă voi grăi de aceleaşi lucruri - noi nu-L hrănim când îl vedem flămând, nici nu-L îmbrăcăm când Îl vedem gol, ci trecem pe lângă El când vedem că ne întinde mâna. Şi totuşi, dacă L-aţi vedea pe Hristos, fiecare s-ar goli de toate averile lui. Dar şi acum tot El este. Că El a spus: „Eu sunt cel sărac!"

Extras din text publicat în Colecția Părinți și Scriitori Bisericești 23, Sfântul Ioan Gură de Aur, Scrieri partea a treia, Editura institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București 1994, pag. 984-986 (Omilii la Matei, omilia LXXXVIII, II și III)

Sfântul Nicolae Velimirovici - Predică la Evanghelia despre femeile mironosiţe

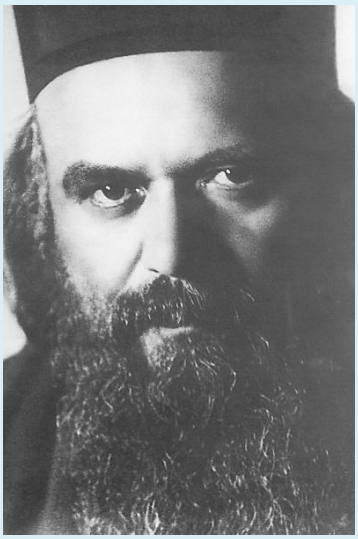

Pericopa Evanghelică de astăzi vorbeşte despre aceasta: despre grija pentru Cel Unul Fără de Moarte care se află în stare de moarte, pe care o au cei pentru care învăţătura lui Hristos le dăduse viaţa.

La vremea aceea venind Iosif din Arimateea, sfetnic ales, care aştepta şi el împărăţia lui Dumnezeu, şi, îndrăznind, a intrat la Pilat şi a cerut trupul lui Iisus. Se mai află şi un alt om mare care venise din Arimateea, sau Ramataim, pe Muntele Efraim: Proorocul Samuel (I Regi 1:1). Acest ***Iosif este pomenit de către toţi cei patru Evanghelişti***, mai ales în legătură cu îngroparea Domnului celui mort.

- *Ioan îl numeşte pe el ucenic al lui Iisus, dar într-ascuns (Ioan 19:38);*
- *Luca îl numeşte bărbat bun şi drept (23:50),*
- *Matei îl numeşte om bogat (27:57). (Evanghelistul nu-l numeşte bogat din îngâmfare, pentru a arăta că Domnul avea printre ucenicii Săi şi oameni bogaţi, "ci pentru a arăta cum s-a făcut că el a putut să ia trupul lui Iisus de la Pilat. Pentru un om sărac sau necunoscut nu s-ar fi putut să pătrundă până la Pilat, reprezentantul puterii romane." - Ieronim: "Comentariu la Matei".) El era nobil în suflet: el avea frică de Dumnezeu şi aştepta Împărăţia lui Dumnezeu. Pe lângă trăsăturile sale duhovniceşti de mare preţ, Iosif mai era şi bogat cu stare bună.*
- *Marcu şi Luca îl numesc sfetnic. Atunci, el era unul dintre bătrânii poporului, ca şi Nicodim.*

Ca şi Nicodim, el Îl preţuia în ascuns pe El şi era ucenicul lui Iisus Hristos. Dar, deşi aceşti doi bărbaţi erau următori ascunşi ai învăţăturii lui Hristos, totuşi ei s-au aşezat înaintea primejdiei rămânând împreună cu Hristos. Nicodim i-a întrebat odată pe cârmuitorii iudei cu feţele lor înveninate, când aceştia căutau o pricină pentru ca să-L ucidă pe Hristos: "***Nu cumva Legea noastră judecă pe om, dacă nu-l ascultă mai întâi?***" (Ioan 7:51).

Iosif din Arimateea s-a aşezat în faţa unei primejdii şi mai mari, gândindu-se să ia trupul Domnului atunci când ucenicii Săi cei cunoscuţi fugiseră şi se împrăştiaseră, şi atunci când lupii iudei, ucigând Păstorul, puteau în orice clipă să se năpustească asupra oilor. Evanghelistul foloseşte cuvântul "cutezând" ca să arate că Iosif făcea ceva primejdios. Atunci, el avea nevoie de mai mult decât curaj; el avea nevoie de cutezanţă ca să meargă la reprezentantul lui Cezar şi să ceară trupul unuia ucis pe cruce. Dar Iosif, după cum spune Nichifor, ***"în măreţia sufletului său, a lăsat frica şi s-a descotorosit de toată slugărnicia, dând pe faţă că este ucenic al lui Iisus Hristos."***

Iar Pilat s-a mirat că a şi murit şi, chemând pe sutaş, l-a întrebat dacă a murit de mult. Şi aflând de la sutaş, a dăruit lui Iosif trupul. Pilat cel precaut, neîncrezător, este tipul acela de căpetenie care stăpâneşte prin putere, şi prin putere se desprinde de alţii. Lui nu-i venea să creadă nici măcar un cuvânt al unui om nobil ca Iosif. Poate că într-adevăr era greu de crezut că Cel pe care numai în noaptea dinainte Îl osândise la răstignirea pe cruce, Îşi dăduse deja ultima suflare pe Cruce. Pilat s-a arătat un adevărat reprezentant al puterii statului roman: el l-a crezut mai degrabă pe sutaşul pe care îl însărcinase să stea de pază pe Golgota decât pe un bătrân ales al poporului. Pilat a împlinit cererea lui Iosif numai atunci când sutaşul a încuviinţat "oficial" vestea lui Iosif.

Şi Iosif, cumpărând giulgiu şi coborându-L de pe cruce, L-a înfăşurat în giulgiu şi L-a pus într-un mormânt care era săpat în stâncă şi a prăvălit o piatră la uşa mormântului. Alt Evanghelist spune că acesta era mormântul lui Iosif - şi ***L-a pus în mormântul nou al său*** (Matei 27:60) ***în care nu mai fusese nimeni îngropat*** (Ioan 19:41), ca să se împlinească cuvintele proorocului Isaia: "***cu cei făcători de rele, după moartea Lui***" (53:9).

Când ne răstignim mintea faţă de lume şi o îngropăm într-o inimă readusă la viaţă, ca într-un mormânt, atunci mintea noastră va veni la viaţă şi va învia tot omul lăuntric.

Un mormânt nou, pecetluit, o piatră mare prăvălită la intrare, un ostaş care stă de pază lângă el - ce înseamnă toate astea? Toate aceste măsuri pline de mare grijă, au fost alese prin înţelepciunea rânduielii lui Dumnezeu, pentru ca prin acestea, să se închidă gurile tuturor necredincioşilor care încearcă să dovedească faptul că Hristos ori n-a murit, ori n-a înviat, ori că trupul Său a fost furat.

- ✓ ***Dacă Iosif nu ar fi cerut trupul mort de la Pilat; dacă căpetenia gărzilor nu ar fi dat mărturie despre moartea lui Hristos; dacă trupul nu ar fi fost îngropat şi pecetluit în faţa prietenilor şi vrăjmaşilor lui Hristos, s-ar fi putut spune că, de fapt, Hristos nu murise, ci că se aflase numai în stare de comă şi apoi Şi-a recăpătat cunoştinţa (aşa cum au afirmat mai recent Schleiermacher şi alţi protestanţi).***
- ✓ ***Dacă mormântul nu ar fi fost închis şi pecetluit cu o piatră mare, dacă nu ar fi fost păzit de către ostaşi, s-ar fi putut spune că era adevărat faptul că Hristos murise şi fusese îngropat, dar că El fusese furat din mormânt de către ucenicii Săi.***
- ✓ ***Dacă nu ar fi fost un mormânt cu totul nou, s-ar fi putut spune că nu Hristos era cel care a înviat ci vreun alt mort, care fusese îngropat mai dinainte.***

Şi astfel toate măsurile de pază care s-au luat de către iudei pentru a ascunde adevărul, au sprijinit adevărul, prin rânduiala lui Dumnezeu.
Iosif a înfăşurat trupul Domnului în giulgiu curat de in (Matei 27:59), ***şi L-a pus în mormânt.*** **Dacă noi vrem ca Domnul să învie din morţi în noi, atunci noi trebuie să-L păstrăm în trupul nostru curat, neprihănit - căci inul curat înseamnă un trup curat.** Trupul care se necurăţeşte prin patimi şi pofte nu este locul în care Domnul va învia din morţi şi va fi viu.

Evanghelistul Ioan întregeşte chipul dat de către ceilalţi Evanghelişti, spunând ***că a venit şi Nicodim la mormântul lui Hristos aducând ca la o sută de litre de amestec de smirnă şi aloe. Au luat deci trupul lui Iisus (adică Iosif dimpreună cu Nicodim) şi l-au înfăşurat în giulgiu cu miresme, precum este obiceiul de înmormântare la iudei*** (19:39-40). **O, aceşti bărbaţi binecuvântaţi, care cu atâta curaj, grijă şi iubire au luat preacuratul trup al Domnului şi l-au pus în mormânt!** Ce exemplu minunat este acesta pentru toţi cei care Îl iubesc pe Domnul! Şi cât de cumplit s-au osândit acei preoţi şi mireni care, ruşinându-se înaintea lumii, se apropie de sfântul potir cu nebăgare de seamă şi fără de iubire, ca să primească în ei preasfântul şi de viaţă dătătorul Trup şi Sânge al Domnului - al Domnului Celui înviat şi viu.

Dar Iosif şi Nicodim nu au fost singurii prieteni ai lui Hristos care au putut, cu proprii lor ochi, să vadă şi să cerceteze că El a murit şi a fost îngropat. *Grija lor pentru Domnul cel mort era atât fapta iubirii pentru Învăţătorul şi Prietenul cel mult iubit cât şi o datorie pe care omenirea le-a lăsat-o lor, pe care ei să o pună în lucrare faţă de Cel Unul care a suferit pentru dreptate.* ***Dar iată că privind mormântul, alte două suflete pline de iubire cercetau cu mare atenţie ceea ce făceau Iosif şi Nicodim, pregătindu-se pentru o lucrare a preacuratei iubiri faţă de Domnul - două femei mironosiţe: Maria Magdalena şi Maria, mama lui Iosif!***

(Extras din: Sfântul Nicolae Velimirovici - Predică la Duminica a II-a după Paşti - Evanghelia despre femeile mironosiţe)

Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului Iosif din Arimatea

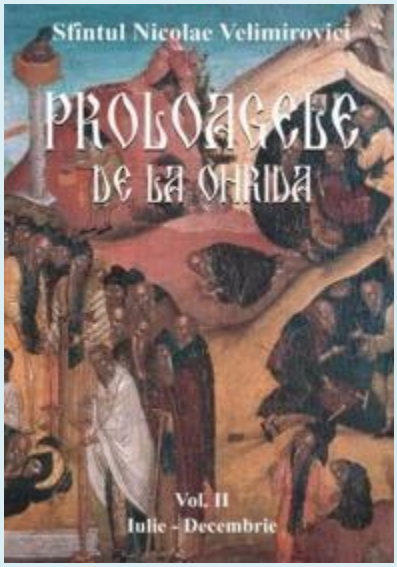

Nobilul Iosif acesta a fost un bărbat foarte bogat şi membru al Sinedriului evreiesc din vremea Mântuitorului. În taină, el a fost următor al lui Hristos (Matei 27: 57, loan 19: 38).

Iosif şi Nicodim au luat Trupul lui Hristos de pe Cruce şi 1-au aşezat în mormântul cel nou al lui Iosif. Pentru aceasta el a fost arestat de către evrei şi aruncat în închisoare. Acolo a venit la el Domnul Cel înviat, Care 1-a întărit, dovedindu-i învierea Lui.

După o oarecare vreme evreii 1-au scos pe Iosif din închisoare şi 1-au izgonit din pământul lui strămoşesc.

Sfântul Iosif din Arimatea a călătorit în toată lumea predicând Evanghelia lui Hristos şi a adus Vestea cea bună până şi în Anglia, unde s-a săvârşit către Domnul.

Cântare de laudă la Sfântului Iosif din Arimatea

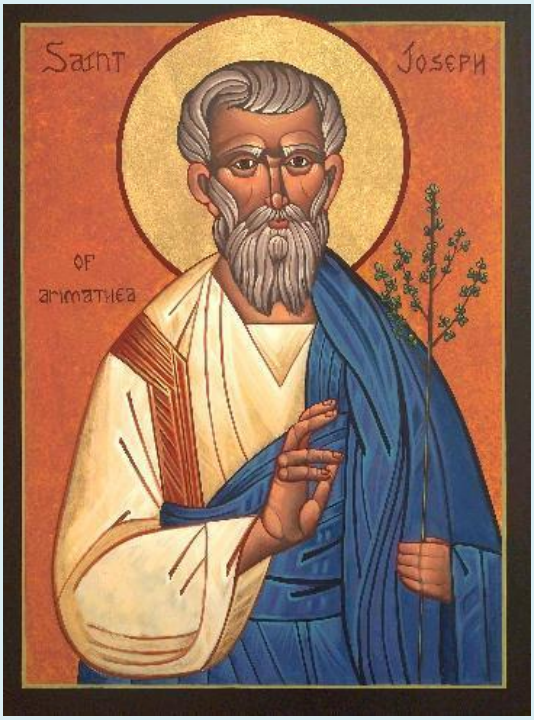

Iosif, bărbat bogat şi nobil întru Hristos Răstignit
nicicum nu s-a smintit,
Ci când soarele şi-a pierdut lumina,
Şi s-a cutremurat pământul,
El mers-a la Pilat şi i-a zis
Că Domnul a murit,
Dătătorul vieţii:
Astfel făcutu-s-a ucenicul cel tainic
Cunoscut tuturor.

Astfel, ascunzându-Se în pământ
Cel Arătat tuturor,
Cel ascuns ucenic
s-a mărturisit al Domnului în auzul tuturor.

Astfel făcutu-s-a Iosif
vestit Într-o singură zi.
Cu Nicodim împreună el
Trupul Domnului
De pe Cruce-a luat,

Şi în a lui grădină L-a pus,
Într-o peşteră nouă.

Spionii evrei au auzit acestea şi grabnic au raportat,
Iar bătrânii evreilor pe Iosif
Aruncatu-l-au în temniţă, legat în lanţuri,
Iosif zace în temniţa întunecată,
în ziua în care Domnul iadul îl străluceşte
Cu a Lui lumină.

Iosif în minte vede acum pe Domnul
Aude cuvintele Lui minunate,
gândeşte la minunile Lui,
La spusele şi prorociile Lui minunate.

Pe când era lângă El, în lumina Domnului stătea,
Dar acum zăcea în întuneric, înlăuntru
Şi în afară.
întunecate nopţi, dimineţi şi zile,
întunecat e totul când se ia Soarele de pe cer!

O deznădăjduit întuneric,
mai întunecat decât iadul!
Dar iată!
Deodată în temniţă răsare-o lumină,
Domnul Cel înviat vine
La robul lui cel din lanţuri.

O Iosife, brave şi nobile bărbat,
Tu nu te-ai smintit nici întru Domnul înviat,
Tu la Pilat ai mers,
Moartea Domnului i-ai spus,
Dar vestitu-i-ai şi slăvita Lui înviere.

Să se bucure ţara Britaniei
Şi să te prăznuiască cu cinste,
Căci tu cel dintâi
Cuvântul mântuirii întru ea l-ai semănat.

Sfântul Ignatie Briancianinov - Predică în Duminica Mironosiţelor - Despre starea de moarte a duhului omenesc

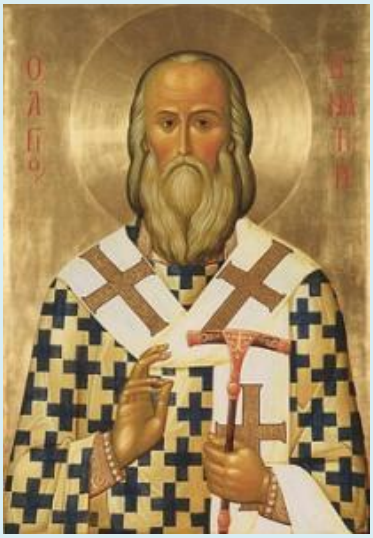

Evanghelia a vestit astăzi despre nevoinţa sfintelor femei care au urmat Dumnezeu-Omului în vremea pribegiei Lui pământeşti, care au fost martore ale patimilor Lui şi au fost de faţă la îngroparea Lui.

Îngroparea s-a petrecut în seara zilei de vineri. Când răutatea iudeilor s-a revărsat ca lava de foc dintr-un vulcan nu numai asupra Domnului, ci şi asupra tuturor apropiaţilor Lui, când Sfinţii Apostoli au fost siliţi să se ascundă sau puteau privi numai din depărtare la uimitoarea întâmplare; când numai ucenicul cel iubit, pentru care nimic nu era prea înfricoşător, a rămas nedespărţit de Domnul: atunci ucenicul care se ascunsese întotdeauna, care îşi tăinuise întotdeauna aşezarea inimii de teama răzbunării Sinedriului, având un loc de cinste în acesta, Iosif Arimateanul, trece dintr-o dată peste toate piedicile, şovăielile, nedumeririle care-l legau şi-l tulburau până atunci, merge la recele şi crudul Pilat, cere trupul celui omorât cu moarte de ocară, îl primeşte, îl îngroapă cu evlavie şi cu cinste.

Evanghelia dă faptei lui Iosif însemnătatea unei fapte pline de mărime de suflet, de bărbăţie.

Aşa a şi fost. Făcând parte din Sinedriu, în faţa Sinedriului, care săvârşise uciderea de Dumnezeu, în faţa Ierusalimului, care luase parte la uciderea de Dumnezeu, ia de pe cruce trupul Dumnezeu-Omului Care fusese omorât de oameni, îl duce în grădina aflată în apropierea porţilor şi a zidurilor cetăţii.

Acolo, în singurătate şi linişte, la umbra copacilor, într-un mormânt nou, săpat în stâncă, fără a cruţa aromatele şi balsamurile, pune trupul prin care au fost răscumpărate şi trupurile, şi sufletele tuturor oamenilor, înfăşurându-l cu giulgiuri curate, aşa cum se înfăşoară şi se ascunde o comoară de mare preţ.

La înmormântarea Domnului a luat parte un alt om care făcea parte din Sinedriu: Nicodim, care venise noaptea la Domnul, care îl recunoscuse pe Domnul drept trimis al lui Dumnezeu.

După ce prăvăleşte o piatră mare pe uşa mormântului - „uşă" numeşte Evanghelia deschiderea joasă prin care se intra în peşteră - Iosif pleacă de acolo ca un om care şi-a îndeplinit în chipul cuvenit slujirea.

Sinedriul urmărea mişcările lui Iosif. După plecarea lui, el s-a îngrijit să pună strajă la mormânt şi să pecetluiască piatra care acoperea intrarea, îngroparea Domnului a fost mărturisită atât de următorii, cât şi de vrăjmaşii Lui.

Numai cei care făceau parte din Sinedriu, săvârşind în turbarea şi înverşunarea lor cea mai mare nelegiuire, au săvârşit fără să îşi dea seama cea mai mare jertfă (Fapte 3, 17-18): prin junghierea Jertfei Atotsfinte, ei au răscumpărat omenirea, au încheiat şirul fără folos al jertfelor preînchipuitoare, au făcut de prisos atât aceste jertfe, cât şi însuşi aşezământul lor.

Unii din Sinedriu - Iosif şi cu Nicodim -, în numele tuturor drepţilor Vechiului Legământ, au slujit cu aşezare a duhului bineplăcută lui Dumnezeu îngropării Răscumpărătorului oamenilor, au încheiat şi au pecetluit prin această faptă cucernica lucrare a fiilor Vechiului Legământ. ***De acum începe slujirea lucrătorilor Legământului celui Nou.***

Sfintele femei nu s-au lăsat mai prejos decât Iosif în ce priveşte lepădarea de sine bărbătească.

Fiind de faţă vineri la îngropare, ele au socotit ca lucru neîngăduit să încalce în zi de sâmbătă - zi de odihnă - tihna în care se odihnea, în sfinţitul întuneric şi sfinţita zăvorâre a peşterii mormântului, trupul Domnului.

Femeile aveau de gând să îşi reverse osârdia către Domnul prin revărsarea de mir peste trupul Lui. Întorcându-se vineri de la îngropare, ele au cumpărat fără întârziere aromate din belşug, şi aşteptau ziua următoare sâmbetei, care se numeşte zi de duminică, zi a învierii.

În această zi, îndată ce a răsărit soarele, evlavioasele femei s-au şi pornit către mormânt.

Pe drum, ele şi-au amintit că la intrarea în mormânt este prăvălită o piatră mare. Lucrul acesta le îngrijora, şi femeile au început să vorbească între ele: "***Cine ne va prăvăli nouă piatra de pe uşa mormântului?***" Piatra era "mare foarte".

Venind la mormânt, au văzut, spre marea lor uimire, piatra prăvălită. ***O prăvălise un înger purtător de lumină, puternic: acesta, după învierea Domnului, se pogorâse din cer la mormântul care îl încăpuse pe Cel neîncăput de ceruri, lovise cu spaimă străjerii, totodată sfărâmase pecetea şi dăduse într-o parte piatra cea grea, după care şezuse pe piatră, aşteptând venirea femeilor. Când ele au venit, îngerul le-a vestit învierea Domnului, poruncindu-le să o aducă la cunoştinţa Apostolilor.***

Pentru râvna lor faţă de Dumnezeu-Omul, pentru hotărârea lor de a da cinstire atotsfântului trup pe care îl păzea straja de ostaşi, asupra căruia veghea neadormită ura Sinedriului, sfintele femei au fost cei dintâi oameni care au primit nemincinoasa veste a învierii lui Hristos, care s-au făcut primii şi puternici propovăduitori ai învierii, ca unele care au auzit vestirea ei din gura îngerului.

La Dumnezeu, Cel atotdesăvârşit, nu este părtinire: toţi oamenii sunt de o seamă înaintea Lui, şi dintre oameni se învredniceşte de osebite daruri ale lui Dumnezeu, întru osebită îmbelşugare duhovnicească, cel care va năzui cu lepădare de sine către El.

"Cine ne va prăvăli nouă piatra de pe uşa mormântului!"

Aceste cuvinte ale sfintelor femei au un anume înţeles de taină.

El e atât de ziditor ca dragostea de aproapele şi dorinţa ca el să capete folos duhovnicesc nu ne îngăduie să-l trecem sub tăcere.

Mormântul este inima noastră. ***Inima a fost cândva biserică; ea s-a făcut mormânt, în el intră Hristos prin taina Botezului ca să sălăşluiască întru noi şi să lucreze întru noi.Atunci inima este sfinţită ca biserică a lui Dumnezeu. Noi îi răpim lui Hristos putinţa de a lucra atunci când dăm viaţă omului nostru celui vechi, când lucrăm mereu după imboldul voii noastre căzute, al raţiunii noastre otrăvite de minciună.***

Hristos, Care a fost adus prin Botez în suflet, continuă să rămână în noi, dar este rănit şi omorât de purtarea noastră.

Biserica nefăcută de mână a lui Dumnezeu se preface în mormânt strâmt şi întunecos. La intrarea acestuia este prăvălită o piatră "mare foarte".

Vrăjmaşii lui Dumnezeu pun la mormânt strajă, pecetluiesc deschizătura astupată cu piatra, legând prin pecete piatra de stâncă pentru ca, în afara greutăţii, şi pecetea să nu îngăduie nimănui a se atinge de piatră.

Vrăjmaşii lui Dumnezeu veghează ei înşişi asupra pazei mortului! Ei au născocit şi au rânduit toate piedicile cu putinţă pentru a preîntâmpina învierea, pentru a o împiedica, pentru a o face cu neputinţă.

Piatra este acea boală a sufletului prin care se păstrează neatinse toate celelalte boli, şi pe care Sfinţii Părinţi o numesc "nesimţire".

"Ce fel de păcat este acesta? Nici nu am auzit de el", vor spune mulţi.

După definiţia Părinţilor, "nesimţirea" este starea de moarte a simţurilor duhovniceşti, este moartea nevăzută a duhului omenesc în ce priveşte lucrurile duhovniceşti, el fiind totodată pe deplin viu faţă de lucrurile materiale.

Se întâmplă uneori ca, în urma unei îndelungate boli trupeşti, să se cheltuiască toate puterile, să pălească toate calităţile trupului: atunci boala, neaflând hrană, încetează să mai sfâşie trupul; ea îl părăseşte pe bolnav, lăsându-l istovit, ca mort, neînstare să facă nimic din pricina istovirii de către suferinţe, din pricina cumplitei, mutei stări bolnăvicioase care nu se vădeşte prin nici o suferinţă aparte.

Acelaşi lucru are loc şi cu duhul omenesc. Viaţa nepăsătoare petrecută vreme îndelungată în mijlocul împrăştierii statornice, în mijlocul păcatelor statornice săvârşite de bună voie, în uitare de Dumnezeu, de veşnicie, în neluare-aminte sau în luarea-aminte cât se poate de superficială la poruncile şi învăţătura Evangheliei: ei bine, această viaţă răpeşte duhului nostru împreună-simţirea faţă de lucrurile duhovniceşti, îl omoară în privinţa lor.

Fără a înceta să mai fiinţeze, acestea sunt pentru el ca şi cum n-ar fi, întrucât viaţa lui în ce le priveşte a încetat: toate puterile lui sunt îndreptate numai spre material, spre vremelnic, spre deşertăciune, spre păcat.

Oricine vrea să cerceteze fără împătimire şi în chip temeinic starea sufletului său va vedea în el boala nesimţirii, va vedea cât de mare este însemnătatea ei, va vedea cât de grea este ea, va recunoaşte că ea este vădire şi mărturie a stării de moarte a duhului.

- Când vom vrea să ne îndeletnicim cu citirea Cuvântului lui Dumnezeu, ce plictiseală ne va apuca!Ce greu de înţeles, ce puţin interesant, ce ciudat ni se pare tot ce citim acolo! Cum dorim să scăpăm mai repede de această lectură!

De ce? Pentru că nu avem împreună-simţire faţă de Cuvântul lui Dumnezeu.

- Când ne sculăm la rugăciune, ce uscăciune, ce răceală simţim! Cum ne grăbim să terminăm rugăciunea noastră superficială, plină de împrăştiere!

De ce? Fiindcă suntem străini de Dumnezeu: credem în existenţa lui Dumnezeu cu o credinţă moartă; El nu există pentru simţirea noastră.

Pentru ce am uitat de veşnicie?

Suntem cumva scoşi din rândul celor ce trebuie să intre în necuprinsul ei tărâm? Oare nu ne aşteaptă moartea, aşa cum îi aşteaptă pe ceilalţi oameni?

Şi atunci, pentru ce am uitat de veşnicie? ***Fiindcă ne-am lipit cu tot sufletul de materie, fiindcă niciodată nu ne gândim şi nu vrem să ne gândim la veşnicie, fiindcă am pierdut preţioasa ei presimţire şi am dobândit un fel mincinos de a simţi pribegia noastră pământească.***

Acest fel mincinos de a simţi ne înfăţişează ca nesfârşită viaţa noastră pământească.

Suntem atât de amăgiţi şi atraşi de el încât rânduim potrivit lui toate faptele noastre, aducând puterile sufletului şi trupului jertfă stricăciunii, neîngrijindu-ne deloc de lumea cealaltă, care ne aşteaptă: şi, totuşi, va trebui negreşit să devenim veşnici locuitori ai acelei lumi.

De ce curg din noi ca dintr-un izvor vorbirea deşartă, cuvintele spurcate, glumele de nimic, osândirea aproapelui, batjocurile muşcătoare?

De ce petrecem multe ceasuri în cele mai deşarte distracţii fără a simţi nici o greutate, de ce nu ne mai saturăm de ele, de ce ne străduim să trecem de la o îndeletnicire deşartă la alta şi nu vrem să dăm măcar câteva clipe cercetării păcatelor noastre, plânsului pentru ele?

Fiindcă am dobândit împreună-simţire faţă de păcat, faţă de tot ce este deşertăciune, faţă de tot lucrul prin care intră păcatul în om şi prin care se păstrează păcatul în om; fiindcă am pierdut împreună-simţirea faţă de toate îndeletnicirile prin care intră în om virtuţile cele iubite de Dumnezeu, prin care acestea se înmulţesc şi se păstrează în om.

Nesimţirea este sădită în suflet de lumea cea vrăjmaşă lui Dumnezeu şi de îngerii căzuţi cei vrăjmaşi lui Dumnezeu, cu împreună-lucrarea slobodei noastre voi. Ea creşte şi se întăreşte prin vieţuirea după principiile lumeşti; ea creşte şi se întăreşte atunci când omul urmează propriei sale raţiuni şi voi căzute, când el părăseşte slujirea lui Dumnezeu şi când slujeşte lui Dumnezeu cu nepăsare.

Când nesimţirea se atinge de suflet şi devine însuşire a lui, lumea şi stăpânitorii acestei lumi pun pe piatră pecetea lor.

Această pecete stă în împărtăşirea duhului omenesc cu duhurile căzute, în însuşirea de către duhul omenesc a întipăririlor lăsate în el de către duhurile căzute, în supunerea lui faţă de silnica înrâurire şi stăpânire a duhurilor lepădate.

“Cine ne va prăvăli nouă piatra de pe uşa mormântului?” Întrebarea este plină de grijă, întristare, nedumerire. ***Simt această grijă, această întristare, această nedumerire acele suflete care s-au îndreptat spre Domnul, care au părăsit slujirea lumii şi păcatului.*** Înaintea privirii lor se descoperă, în toată înfricoşătoarea sa cuprindere şi însemnătate, boala nesimţirii.

Ele doresc şi să se roage cu străpungere, şi să se îndeletnicească cu citirea Cuvântului lui Dumnezeu în afara oricărei alte citiri, şi să îşi vadă necurmat păcătoşenia, să se îndurereze pentru ea fără încetare: într-un cuvânt, doresc să devină ale lui Dumnezeu.

Şi aceste suflete întâmpină înăuntrul lor o împotrivire neaşteptată, necunoscută de către slujitorii lumii: nesimţirea inimii. Inima, pe care viaţa nepăsătoare dinainte a rănit-o de moarte, nu dă nici un semn de viaţă.

În zadar adună mintea gânduri despre moarte, despre judecata lui Dumnezeu, despre mulţimea păcatelor sale, despre chinurile din iad, despre desfătările Raiului; în zadar se străduieşte mintea să lovească în inimă cu aceste gânduri: inima rămâne fără împreună-simţire faţă de ele, de parcă nici iadul, nici Raiul, nici judecata lui Dumnezeu, nici păcatele, nici starea de cădere şi pierzare nu ar avea cu ea nici o legătură.

Ea doarme somn adânc, somn de moarte: ea doarme, adăpată şi îmbătată cu otrava păcatului.

"Cine ne va prăvăli nouă piatra de pe uşa mormântului! Piatra aceasta e mare foarte."

După povaţa Sfinţilor Părinţi, pentru nimicirea nesimţirii se cere din partea omului o lucrare statornică, răbdătoare, neîncetată împotriva ei, o viaţă statornică, evlavioasă, de trezvie.

Acest fel de viaţă luptă împotriva vieţii de nesimţire - însă, numai cu propriile silinţe ale omului nu poate fi omorâtă această moarte a duhului omenesc: nesimţirea este nimicită prin lucrarea harului dumnezeiesc.

La porunca lui Dumnezeu, îngerul Lui se pogoară în ajutorul sufletului ostenit şi împovărat, prăvăleşte piatra împietririi de la inimă, umple inima de umilinţă, vesteşte sufletului învierea, care este urmare obişnuită a umilinţei statornice.

Umilinţa este primul semn al învierii inimii faţă de Dumnezeu şi de veşnicie.

Ce este umilinţa? ***Umilinţa este simţirea de către om a milei şi împreună-pătimirii faţă de sine însuşi, faţă de starea sa nenorocită, faţă de starea sa de cădere, faţă de starea sa de moarte veşnică.***

Despre ierusalimitenii care au fost aduşi la această aşezare sufletească prin propovăduirea Sfântului Apostol Petru şi au primit creştinismul, Scriptura spune că "***s-au umilit cu inima***" (Fapte 2, 37).

Nu avea trupul Domnului nevoie de mirul preţios al mironosiţelor. Prin înviere, el a luat-o înaintea ungerii cu mir: dar sfintele femei, cumpărând mirul din timp, mergând dis de dimineaţă, o dată cu primele razele ale soarelui, la mormântul de viaţă purtător, neluând în seamă straja care păzea mormântul şi pe Cel îngropat în el, au arătat şi dovedit cu fapta aşezarea inimii lor faţă de Domnul.

Darul lor s-a arătat a fi de prisos - însă, el a fost răsplătit însutit prin arătarea îngerului nemaivăzut de către femei, prin vestea - ce nu putea fi dată decât unor oameni preaplini de credinţă - a învierii Dumnezeu-Omului şi a învierii, o dată cu El, a omenirii.

N-are nevoie pentru Sine Dumnezeu să-I închinăm viaţa noastră, să închinăm toate puterile noastre slujirii Lui: noi avem neapărată nevoie de aceasta.

Să le aducem ca pe un mir la mormântul Domnului. Să cumpărăm din vreme mir - aplecarea cea bună a voii noastre.

Din tinereţile noastre să ne lepădăm de toată aducerea de jertfe păcatului: cu acest preţ să cumpărăm mirul - aplecarea cea bună a voii noastre.

Slujirea păcatului nu poate fi îmbinată cu slujirea lui Dumnezeu: prima o nimiceşte pe cea de-a doua. Să nu îngăduim păcatului să omoare în sufletul nostru împreună-simţirea faţă de Dumnezeu şi faţă de tot ce este dumnezeiesc!

Să nu îngăduim păcatului să ne pecetluiască cu peceţile sale, să capete asupra noastră stăpânire silnică.

Cine a început să slujească lui Dumnezeu din zilele tinereţii nestricate şi a rămas cu statornicie în această slujire, acela e supus neîncetatei înrâuriri a Sfântului Duh, este pecetluit cu haricele, atotsfintele peceţi care purced din El, dobândeşte la vremea potrivită cunoaşterea cu lucrul a învierii lui Hristos, învie în Hristos cu duhul, se face, prin alegerea şi porunca lui Dumnezeu, propovăduitor al învierii înaintea fraţilor săi.

Cine s-a robit păcatului din neştiinţă sau târât de păcat, a intrat în împărtăşire cu duhurile căzute, s-a alăturat lor, a pierdut în duhul său legătura cu Dumnezeu şi cu locuitorii cerului, acela să se tămăduiască prin pocăinţă.

Să nu amânăm tămăduirea noastră de pe o zi pe alta, ca să nu vină fără de veste moartea, să nu ne răpească pe neaşteptate, ca să nu ne arătăm neînstare a intra în sălaşurile nesfârşitei odihne şi prăznuiri, ca să nu fim aruncaţi, ca nişte neghine netrebnice, în focul iadului, ce arde veşnic şi nu mistuie niciodată.

Tămăduirea bolilor învechite se săvârşeşte nu atât de grabnic şi nu atât de lesne cum îşi închipuie neştiinţa.

Nu fără temei ne dăruieşte milostivirea lui Dumnezeu vreme de pocăinţă; nu fără temei toţi sfinţii îl rugau pe Dumnezeu să li se dăruiască vreme de pocăinţă.

- ***Este nevoie de vreme pentru ştergerea întipăririlor păcătoase, pentru ruperea peceţilor păcatului;***

- ***este nevoie de vreme ca să ne pecetluim cu peceţile Sfântului Duh;***
- ***este nevoie de vreme ca să ne curăţim de întinăciune;***
- ***este nevoie de vreme ca să ne îmbrăcăm în hainele virtuţilor, ca să ne împodobim cu însuşirile plăcute lui Dumnezeu cu care sunt împodobiţi toţi locuitorii cerului.***

În omul pregătit pentru aceasta învie Hristos, şi mormântul - inima - se preface iar în biserică a lui Dumnezeu, " ***Învie, Doamne, mântuieşte-mă, Dumnezeul meu***" (Ps. 3, 7): ***în această tainică şi totodată adevărată înviere a Ta stă mântuirea mea. Amin.***

Sfântul Teolipt al Filadelfiei - Predică la Duminica a treia după Paşte, a mironosiţelor şi despre Iosif din Arimateia

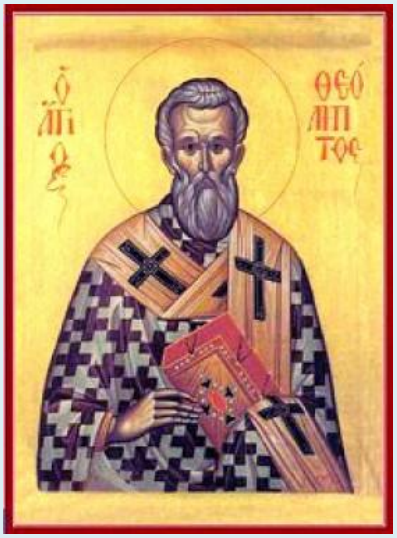

Surorilor şi maicilor, ne este îngăduit să îndrăznim lauda fericitului Iosif, să cugetăm necontenit la lucrarea sa minunată şi să imităm alegerea şi fapta lui bună. Căci, dacă medităm în suflet la fapta bună pe care a făcut-o el Domnului nostru Iisus Hristos, şi noi vom înveli în inima noastră ca într-un giulgiu trupul Domnului, strângând în gândirea noastră sfânta Lui îngropare şi aşezând-o în memoria/mormântul [*Eufonie în limba greacă între mneme = „memorie" şi mnema = „mormânt"*.] sufletului nostru, ca să nu mai uităm nicicând această taină [Mc 15, 43-46 par.].

Deci cine nu va admira pe Iosif cel cu bun chip [Mc 15, 43][*Cf. şi troparul „Iosif cel bun chip [Ho euschemon Ioseph]..." cântat la vecernia din Vinerea Mare. la Utrenia din Sâmbăta Mare şi în Duminica a 3-a după Paşte.****], care, preferând bună-cinstirea şi iubirea faţă de Hristos Dumnezeu, a trecut peste toate temerile omeneşti şi s-a dus la Pilat şi a cerut trupul Domnului [Mc 15, 43]?*** Demnitatea sa de sfetnic n-a stins credinţa lui. Bogăţia sa nu I-a împiedicat. Teama de chinul trupesc nu I-a oprit, ci, predându-şi şi demnitatea, căci era sfetnic, adică supraveghetor al treburilor publice, precum şi bogăţia şi trupul, s-a grăbit să ia în loc de toate pe Hristos. Nu l-a înfricoşat lupta împotriva lui Hristos a iudeilor, ci, îndrăznind, L-a cerut pe Domnul, L-a primit şi L-a învrednicit de îngropare.

Laud credinţa ta, Iosife; fericesc alegerea ta; cinstesc lucrul tău. îi socotesc nenorociţi pe oamenii care în vremuri bune îşi iubesc prietenii şi stau aproape de ei, iar în vreme de încercări se întorc şi fug de la ei [Sir 6, 8-12; 12, 81. Deci,

fiindcă lucrul lui Iosif este fericit, să-l imităm. ***Dar cum anume îl vom imita?*** Ascultaţi, surorile mele.

- E cineva închis în temniţă, condamnat, trecut cu vederea, urât de rude, de prieteni şi părinţi? Să mergem la închisoare şi să-l vizităm, să-l eliberăm din închisoare, să ne apropiem dc el, să-i facem o danie. Şi învelind datoriile sale în giulgiul reazemului şi sprijinului nostru, să le îngropăm.
- Zace altul în neputinţă? Să-i slujim, să rămânem în preajma lui, să-i punem la dispoziţie cele ce mângâie neputinţa lui, să legăm rănile lui şi prin îngrijirea sănătăţii să îngropăm durerile lui.
- E altul prizonier? Să-i plătim răscumpărarea, să-l scoatem din mâinile [necredincioşilor] celor care-1 deţin, să-l salvăm şi să-l aducem înapoi în patria sa, ca să-l păstrăm şi în dreapta-credinţă [*Aluzie la creştinii capturaţi de turci şi forţaţi să treacă la islam. Cuvântul pare să fi fost adresat iniţial comunităţii din Filadelfia, fiind apoi adaptat pe uzul monahal (în a doua sa parte) şi ţinut şi în faţa comunităţilor monahale de la Philanthropos Soter din Constantinopol.*].
- Trăieşte altul în desfătarea vieţii şi petrece tot timpul în lucrurile lumii? Să-l îndemnăm şi ajutăm prin sfatul nostru bun, să-l aducem la biserică şi prin starea lui în ea să-l smulgem de pe căile sale deşarte.

Dacă facem acestea, îngropăm în chip cuvios trupul Domnului şi-l imităm pe Iosif.

Dar învăţaţi, surorile mele, cum poate fiecare din voi împlini modul de comportare al lui Iosif. Obiceiul rău şi deprinderea rea a păcatului sunt Pilat. Fiecare din voi este trup şi membru al lui Hristos, căci toţi creştinii suntem trup şi membre ale lui Hristos [1 Co 6, 15; 12, 27; Ef 5, 30]. ***Gândul iubitor de Dumnezeu este un ucenic al lui Hristos care iubeşte lucrarea poruncilor lui Hristos şi se numeşte Iosif.*** Deci ***oricine îşi va elibera membrele şi simţurile trupului său din obiceiul cel rău şi le va depărta de reaua conduită şi purtare, rugându-se lui Dumnezeu zi şi noapte să fie izbăvit de lucrarea păcatului, acesta cere şi primeşte trupul lui Iisus***, „***căci tot cel ce cere va primi şi cel ce caută va afla***" [Mt 7, 8]. Iosif a cerut şi a primit trupul Domnului şi tu, care ceri lui Dumnezeu să te depărtezi de păcat, vei primi cererea ta şi vei scoate trupul tău din robia celor rele.

losif coborând de pe cruce trupul Domnului, cumpărând giulgiul şi învelindu-l în el, l-a pus în mormântul său nou. Orice om care a lăsat păcatul şi petrece în cuminţenie, care zăboveşte în biserică, iubeşte dreptatea şi face milostenie, îmbrăţişează neagoniseala şi se ocupă cu postul, se înalţă în inima sa spre cugetarea celor înalte şi spre slavă deşartă atunci când îşi socoteşte virtuţile. Dar

când cheamă pe Domnul şi vine la aducerea-aminte a păcatelor sale, trage în jos cugetul său şi, chemând pe Domnul să-l dezlipească de ele, nu se mândreşte şi nu cugetă cele înalte. Deci ***cel ce prin aducerea-aminte de relele pe care Ie-a făcut şi-a tras în jos cugetul său din înalta-cugetare la realizările sale şi a venit la smerita-cugetare, acela îşi cumpără sufletul din patimi ca pe un giulgiu.***

Căci ***cel smerit cu cugetul şi ostenitor cu trupul găseşte în faptele bune iertarea greşelilor proprii, iar cel căruia i-au fost iertate păcatele şi a fost eliberat din ele, negreşit şi-a răscumpărat sufletul.*** Fiindcă orice suflet care lucrează păcatul e vândut de propria sa alegere liberă şi, până ce e ţinut în păcate, e rob şi poartă o conştiinţă învechită şi întinată. Dar când prin smerenie şi osteneală trupească se eliberează de cele rele, se vede curat; căci, primind iertarea păcatelor, respinge întinarea care vine din patimi. Pentru că zice [Psalmistul]: „***Vezi smerenia mea şi osteneala mea şi iartă toate păcatele mele***" [Ps 24, 18], Deci ***când sufletul va găsi iertarea păcatelor sale, atunci se face un giulgiu alb, ca unul care a dobândit o inimă curată şi separată de orice întinare.***

Prin urmare, ***fiecare să lase păcatul pe care-l face şi va fi găsit răscumpărându-şi sufletul şi făcându-l curat.***

Atunci şi gândul său va fi trezit să se mişte spre meditaţii bune, iar trupul învelit şi legat ca şi cu o pânză albă de sufletul virtuos şi curat nu se mai poate mişca spre lucrarea păcatului. Căci ***ceea ce sufletul lucrează prin trup, aceasta meditează şi învârte prin gânduri, iar ceea ce gândeşte în gândire, aceasta şi făptuieşte prin membrele trupului. Deci, atunci când gândeşte şi faptuieşte cele bune, el se restrânge de la cele rele, căci trupul e legat de inima curată şi nu faptuieşte cele rele.***

Astfel ***umblând deci omul şi smerindu-se prin faptele pocăinţei şi aducerea-aminte a păcatelor proprii, aşază în memoria/mormântul sufletului său conduita [politeia] mântuitoare a lui Hristos.*** Şi aşa cum losif îngropând trupul Domnului a rostogolit o piatră mare pe uşa mormântului, tot aşa şi ***omul care lucrează cele bune, făcându-şi inima ca un mormânt nou al său, îngroapă în el ca pe o comoară purtarea [anastropheJ pământească a Domnului, iar la uşile sufletului, care sunt simţurile trupului, pune o strajă ca să nu fie furată comoara cea bună.***

Fie ca noi, iubite surori, să nu pierdem comoara care ne face bogaţi, ci, purtând-o în inimă nejefuită, să ajungem la desfătarea ei. Căci dacă gândul la o comoară de aur veseleşte inima celui ce o are, cu cât mai mult **când este strânsă în vistieria**

sufletelor noastre, Comoara vieţii noastre, Iisus Hristos, ne aduce bucurie şi ne păzeşte în cele bune.

Pentru că **El este izvorul celor bune şi Lui I se cuvine toată slava, cinstea şi închinarea, împreună cu Cel fără de început al Său Părinte şi cu Preasfântul şi bunul şi de viaţă făcătorul Său Duh acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.**

(din Despre viaţa ascunsă în Dumnezeu - Teolipt al Filadelfiei)

Nădejdea care izvorăşte din mormântul totalei descumpăniri. Ce ne rămâne când răul pare să triumfe, când este dezlănţuită prigoana "porţilor iadului" împotriva creştinilor?

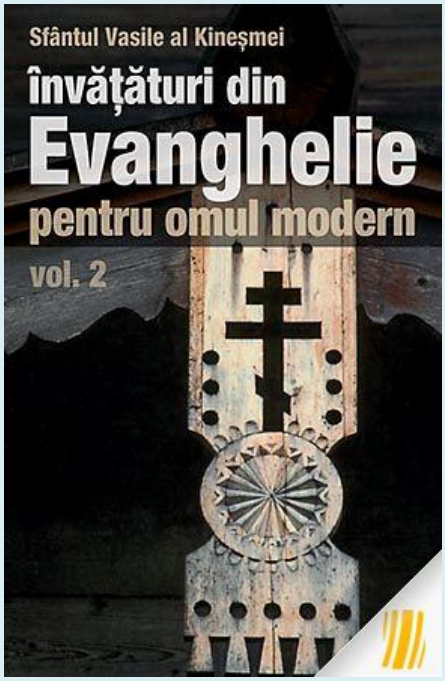

Pilda curajului şi devoţiunii femeilor mironosiţe şi a Sfântului Iosif din Arimateea

Ultima sâmbătă a Vechiului Testament: "Cât de întunecată şi cât de tristă a fost această zi pentru ucenicii şi prietenii Domnului!"

Sfântul Vasile al Kineşmei: Puterea nădejdii creştine

[Tâlcuire din Evanghelia după Marcu – (Capitolul 15, versetele 40-47)]

Iar Iisus, scoţând un strigăt mare, Şi-a dat duhul (37)

A murit Domnul, Mântuitorul nostru, Răscumpărătorul nostru. S-a încheiat o viaţă asemeni căreia n-a fost şi nici nu va mai fi pe lume alta. S-a încheiat o viaţă neasemuit de mare şi sfântă; odată cu viaţa Lui s-a încheiat şi lupta Lui, iar odată cu lupta Lui s-a încheiat lucrarea Lui; odată cu lucrarea Lui s-a încheiat răscumpărarea, iar odată cu răscumpărarea s-a încheiat întemeierea noii lumi.

La acest mare moment al morţii Domnului răstignit n-a fost de faţă nici unul din ucenicii Lui, afară numai de Ioan. Ei s-au ascuns. Frica a biruit iubirea lor de Învăţător. Mai credincioase şi devotate I-au fost femeile, care şi înainte, în Galileea, Îl urmaseră, se îngrijiseră de El şi slujiseră din averea lor Lui şi Apostolilor. Primejdia ce le ameninţa din partea urii arhiereilor şi a grosolăniei gloatei fanatice n-a biruit iubirea lor şi nu le-a făcut să plece de la cruce.

„Uită-te la osârdia lor, strigă Ioan Gură de Aur. Ele L-au urmat ca să Îi slujească şi nu s-au despărţit de El nici măcar în mijlocul primejdiilor. De aceea au văzut: au văzut cum a strigat El, cum Şi-a dat duhul, cum pietrele s-au despicat şi toate celelalte. Şi ele Îl văd primele pe Iisus – dispreţuita parte femeiască se bucură cea dintâi de vederea înaltelor bunătăţi. În aceasta se vede cu osebire şi bărbăţia lor. Ucenicii au fugit, pe când acestea au stat de faţă. Vezi bărbăţia femeilor? Vezi dragostea lor înflăcărată? Vezi dărnicia lor în cheltuieli şi hotărârea de a înfrunta moartea însăşi? Să urmăm şi noi, bărbaţii, femeilor, nepărăsindu-L pe Iisus în ispite."

Cu adevărat, mare a fost osârdia Sfintelor femei mironosiţe, înflăcărată şi statornică a fost dragostea lor de Domnul. Liberă de orice împătimire pământească, inima lor trăia şi respira prin Domnul; în El erau concentrate toate gândurile, dorinţele şi nădejdile lor, în El se afla toată comoara lor. Pentru Învăţătorul lor iubit, ele îşi părăsesc cu bucurie casele, rudeniile şi cunoscuţii, uită de slăbiciunea femeiască, nu se înfricoşează de cruzimea numeroşilor Lui vrăjmaşi, peste tot Îl urmează fără abatere în viaţa Lui de pribegie, fără a se teme de ostenelile şi de greutăţile legate de aceste peregrinări şi îndurând cu răbdare toate lipsurile.

N-ar fi fost de mirare dacă sfintele femei, înconjurându-L pe Iisus Hristos cu grijile şi atenţia lor, L-ar fi urmat în zilele Lui de glorie, când toată Galileea şi Iudeea răsunau de faima Lui, când mulţimile de popor se strângeau la El din toate părţile ca să-I audă învăţătura şi să-I vadă minunile, când sutele de bolnavi care primiseră vindecare povesteau cu entuziasm despre bunătatea şi mila Lui, despre puterea Lui făcătoare de minuni, răspândind peste tot gloria numelui Lui. Atunci erau mulţi cei care Îl urmau, atraşi de răsunetul faimei Lui, şi în asta nu era nimic uimitor: gloata se lasă întotdeauna momită de sclipirile mincinoase ale strălucirii exterioare şi îi place să urmeze idolii la modă.

A rămâne însă credincioase Învăţătorului în clipele grele ale înjosirii Lui, a nu-L părăsi în vremea pătimirilor, când orice expresie a compasiunii putea să provoace o explozie de jigniri şi de ocărî din partea gloatei dezlănţuite, aduse la turbare de clevetirile arhiereilor, atunci când însuşi stâlpul credinţei, Apostolul Petru, s-a

clătinat şi a dat înapoi în faţa primejdiei de a fi socotit ucenic al Domnului – pentru aceasta a fost nevoie de o mare bărbăţie şi de o dragoste fără margini. Faptul că mironosiţele au rămas credincioase în clipe ca acestea a fost semnul unor inimi mari şi nobile. Şi dragostea sfintelor femei a trecut cu bine prin încercare: ele n-au plecat de la cruce. Până în ultimul moment, când piatra grea prăvălită la intrarea în mormânt L-a ascuns de ele pe Dumnezeiescul Învăţător, nu şi-au desprins de la El privirile iubitoare.

Ele au părăsit ultimele grădina unde a fost îngropat Domnul, şi pentru asta au primit primele vestea plină de bucurie a Învierii – la început de la îngerul cel purtător de lumină, apoi de la Însuşi Mântuitorul. Maria Magdalena, cea mai credincioasă şi devotată ucenică a Lui, a fost învrednicită prima de negrăita bucurie de a-L vedea pe Domnul înviat. Prin această arătare Domnul a recunoscut, parcă, sfinţenia şi măreţia iubirii femeilor.

Este interesant de remarcat că nici în Evanghelie, nici în Faptele şi Epistolele Apostolilor nu se pomeneşte vreo femeie care să fie împotriva lui Hristos sau împotriva învăţăturii Lui. În timp ce din partea bărbaţilor Domnul a întâlnit adeseori necredinţă, nerecunoştinţă, batjocură, dispreţ, ură care, tot sporind, s-a prefăcut într-o întreagă mare de răutate dezlănţuită în jurul Crucii, din partea femeilor vedem sincer devotament, grijă mişcătoare şi dragoste plină de abnegaţie. Până şi păgânele, cum ar fi Claudia Procula, soţia lui Pilat, nutresc faţă de El un respect profund.

De ce? „Deoarece femeile sunt mai puţin dezvoltate mintal decât bărbaţii”, vor spune, fără îndoială, unii necredincioşi. Nu, nu de asta, ci deoarece femeile au o inimă mai sensibilă, şi cu inima lor simţeau adevărul şi frumuseţea morală a învăţăturii lui Hristos. Adeseori, femeia n-are nevoie de dovezi intelectuale, logice: în viaţa ei este mai important simţământul, şi cu simţământul percepe adevărul. Acest mod de cunoaştere a adevărului este, adeseori, mai de nădejde, mai sigur şi mai rapid în ce priveşte creştinismul, unde există atâtea lucruri ce se descoperă nu minţii iscoditoare şi îngâmfate, ci inimii curate şi credincioase, deoarece, după cum zice Sfântul Apostol Pavel, ***Dumnezeu Şi-a ales pe cele nebune ale lumii, ca să ruşineze pe cei înţelepţi… pe cele slabe ale lumii, ca să le ruşineze pe cele tari. Căci scris este: „Pierde-voi înţelepciunea înţelepţilor şi ştiinţa celor învăţaţi voi nimici-o”… Au n-a dovedit Dumnezeu nebună înţelepciunea lumii acesteia? (I Cor. 1, 27, 19-20).***

Şi cu ce entuziasm ascultau femeile cuvintele Dumnezeiescului Învăţător! Să ne amintim măcar de Maria din Betania, care-şi uitase datoria de gazdă primitoare şi

alesese „partea cea bună” la picioarele Mântuitorului, pentru a asculta minunatele Lui cuvinte. Şi cum puteau femeile să nu ia aminte la cuvintele Domnului şi să nu se dăruiască din tot sufletul noii şi marii învăţături ce înalţă femeia la aceeaşi vrednicie cu bărbaţii, fiindcă în Hristos nu este parte bărbătească şi parte femeiască (Gal. 3, 28)?! Toţi sunt egali înaintea lui Dumnezeu, pentru toţi deopotrivă a pătimit şi a murit Domnul şi toţi au acelaşi drept la fericirea viitoare a vieţii veşnice.

În vechea lume păgână nu era nici pomeneală de asemenea egalitate: femeia era întotdeauna într-o poziţie subordonată, asuprită şi dispreţuită. „Dispreţuita parte femeiască”, zice Ioan Gură de Aur – parte a cărei viaţă a fost atât de plină de necazuri şi umilinţe, încât n-avea cum să nu simtă, cu inimă recunoscătoare, marea binefacere pe care o deschidea înaintea ei religia creştină prin luminoasele perspective ale bucuriei, dragostei şi respectului. Iată de ce chiar de la începutul istoriei creştine întâlnim în paginile ei multe nume de femei care, prin tăria şi sinceritatea credinţei lor, prin osârdia şi râvna lor, prin nevoinţa lor, nu au fost mai prejos decât marii Drepţi. Numele Marilor Mucenițe Varvara, Ecaterina, Parascheva, Olgai şi Ninei celor întocmai cu Apostolii, Mariei Egipteanca şi atâtor altora ne vorbesc despre treptele supreme ale desăvârşirii şi sfinţeniei creştine la care au ajuns femeile credincioase.

Atunci când Iisus Şi-a dat duhul soarele se pleca deja spre apus. Se lăsa seara şi se apropia ziua sâmbetei

Era mare ziua sâmbetei aceleia (În 19, 31), distingându-se printr-o deosebită solemnitate şi strălucire, fiindcă era unită cu ea prăznuirea Paştilor. După cât se vede, această împrejurare îi neliniştea pe arhierei. Oamenii care nu considerau că este o profanare să-şi înceapă praznicul prin uciderea lui Mesia erau serios îngrijoraţi ca nu cumva sfinţenia zilei următoare, care începea la apusul soarelui, să fie încălcată prin aceea că atârnau cadavre pe cruci. De aceea, ducându-se la Pilat, iudeii au cerut să li se frângă răstigniţilor fluierele picioarelor pentru a li se grăbi moartea şi a fi daţi jos de pe cruci. Pilat a îngăduit, însă Domnul deja murise şi nu I s-au frânt fluierele picioarelor – nu mai era nevoie de asta.

Iar între timp la Pilat a apărut cineva cu o altă cerere: cineva care dorea să dea jos de pe cruce şi să îngroape trupul lui Iisus. Era Iosif din Arimateea.

Arimateea, patria lui Iosif, este vechea Rama, locul naşterii Proorocului Samuel, oraş al seminţiei lui Veniamin, amintit de Evanghelistul Matei (v. Mt. 2, 18). Iosif era un om bogat, cu caracter înalt şi viaţă neprihănită. Marea lui bogăţie făcuse din

el o persoană de vază, cu atât mai mult cu cât pe atunci în Ierusalim totul putea fi cumpărat cu bani, începând de la funcţia celui mai prăpădit vameş şi până la cinul de arhiereu. Pe lângă asta, Iosif făcea parte dintre cei mai de vază membri ai sinedriului, şi probabil că împreună cu alţi oameni de bine din sinedriu se opusese partidului lui Caiafa.

El era în taină ucenic al lui Iisus Hristos, şi la ultimele uneltiri ale sinedriului împotriva Mântuitorului, precum şi la judecata asupra Lui, nu fusese de faţă (v. Lc. 23,15) – poate pentru că, nevăzând nici un mijloc de a-L scăpa pe Cel nevinovat, nu voia să fie martor al condamnării Lui, sau poate pentru că viclenia arhiereilor găsise un mijloc de a-l exclude de la hotărârea acestei chestiuni. Totuşi, nu încape îndoială că această inactivitate forţată era greu de suportat pentru o inimă nobilă, care se ruşinează de laşitate, se ruşinează să lase lipsit de apărare un nevinovat chiar şi atunci când nu există nădejdea de a-l salva.

Şi iată că, atunci când totul s-a sfârşit şi pe cruce atârna doar trupul neînsufleţit al Mântuitorului, amărăciunea şi indignarea i-au insuflat lui Iosif îndrăzneală. Acum era prea târziu ca să-şi declare solidaritatea cu Iisus Hristos – Prorocul viu; nu mai rămânea decât să-şi plătească ultima datorie a prieteniei şi a cinstirii: să scape de ocară cel puţin rămăşiţele Lui pământeşti, fiindcă altminteri nu încăpea îndoială că iudeii ar fi aruncat Preacuratul Lui Trup în groapa comună, alături de toţi nelegiuiţii executaţi.

Iosif, îndrăznind, a intrat la Pilat şi a cerut trupul lui Iisus (43).

Această îndrăzneală era legată de un serios pericol – nu din partea lui Pilat, de la care era de aşteptat o hotărâre binevoitoare, fiindcă recunoscuse nevinovăţia lui Hristos, ci din partea arhiereilor, care în cel mai mic semn de respect faţă de Mântuitorul vedeau o trădare şi puteau privi încercarea de a-L îngropa cu cinste ca pe răzvrătire împotriva sinedriului, răzvrătire cu atât mai primejdioasă cu cât venea din partea unui membru de vază al acestuia, al cărui exemplu ar fi putut influenţa poporul.

Totuşi, Iosif nu s-a oprit în faţa primejdiei, ci, dispreţuind frica, s-a dus în pretoriul roman. Din rugămintea lui a aflat Pilat pentru prima dată că Iisus Hristos a murit deja. El s-a mirat de o moarte atât de grabnică şi, trimiţând după sutaş, l-a întrebat dacă moartea a avut loc cu adevărat, dacă nu era vorba doar de un leşin sau de letargie. Primind răspunsul, Pilat a poruncit ca Trupul Domnului să-i fie dat lui Iosif spre îngropare. Deşi romanii lăsau de obicei cadavrele răstigniţilor să fie mâncate de câini şi corbi, procuratorul n-a vrut să îl refuze pe un membru respectat

al sinedriului, cu atât mai mult cu cât, fără îndoială, simţea întreaga nedreptate a hotărârii sale, pe care arhiereii i-o smulseseră împotriva lui Iisus Hristos. Chiar nesocotirea vrăjmăşiei cu care arhiereii aveau să întâmpine, fără îndoială, îngăduinţa dată lui Iosif a fost ca un fel de jertfă adusă de Pilat pomenirii Dreptului.

Primind această îngăduinţă, Iosif, fără să piardă timpul, s-a dus pe Golgota şi a luat de pe cruce Trupul. Odată cu el a mers pe Golgota şi un alt următor ascuns al lui Iisus Hristos: Nicodim, alt membru al sinedriului, care venise cândva la Mântuitorul noaptea pentru a sta de vorbă în taină (v. În 3, 1-21). Acum el nu se mai ascundea, ci, plin de dragoste şi de compasiune, a adus pentru îngropare daruri cu adevărat împărăteşti: o sută de litre de amestec aromat din smirnă şi aloe. Trebuia să se grăbească, deoarece venea sâmbăta, când, după Legea lui Moise, orice israelit dreptcredincios trebuia să lase orice lucrare şi să petreacă în odihnă desăvârşită.

De aceea, nu puteau fi respectate toate ceremoniile ritualului de îngropare iudaic, dar ceea ce se putea face într-un răstimp atât de scurt s-a făcut. Trupul Domnului a fost spălat cu apă curată, apoi s-au turnat peste el miresme şi a fost înfăşurat într-un giulgiu dreptunghiular. Capul şi faţa au fost înfăşurate cu un ştergar îngust. Atât giulgiul, cât şi ştergarul au fost legate cu şnururi. Probabil că o parte a miresmelor a fost arsă: istoria ritualului funerar iudaic cunoaşte asemenea exemple.

Nu departe de locul răstignirii era o grădină care aparţinea lui Iosif din Arimateea, şi în cuprinsul acesteia, într-o stâncă, fusese săpată, după obiceiul iudaic, o peşteră pentru înmormântare. După toate probabilităţile, Iosif rezervase acest mormânt pentru sine şi pentru familia sa, vrând să fie îngropat în apropierea Cetăţii Sfinte, dar nimeni nu fusese încă înmormântat acolo. Iosif nu a şovăit nici o clipă să-I dea Dumnezeiescului său Învăţător locul acela de odihnă.

Din pricina vinerii iudeilor, acolo L-au pus pe Iisus, pentru că mormântul era aproape (În 19,42).

La intrarea în peşteră a fost prăvălită o piatră uriaşă – măsură de precauţie indispensabilă în Iudeea, fiindcă acolo erau numeroşi şacali, hiene şi alte fiare şi păsări de pradă. Abia au împlinit toate acestea, că soarele s-a lăsat în spatele munţilor Ierusalimului. Începea sâmbăta – ultima sâmbătă a Vechiului Testament. După o zi şi o noapte avea să strălucească prima duminică a Noului Testament.

Cât de întunecată şi cât de tristă a fost această zi pentru ucenicii şi prietenii Domnului! Necazul le umplea sufletul, le înăbuşea orice alte gânduri, nu îi lăsa să-şi vină în fire ca să înţeleagă cât de cât toate câte se întâmplaseră pe neaşteptate, cu o repeziciune atât de cumplită. Viitorul era acoperit cu un întuneric de nepătruns; trecutul mai mult tulbura decât mângâia. Amintirea minunilor lui Iisus, a gloriei Lui dinainte, făcea şi mai cumplite crucea şi îngroparea Lui. Până atunci, ucenicii Lui merseseră pe o cale strâmtă, deloc netedă, adeseori spinoasă, însă merseseră în urma Învăţătorului îmbrăcat cu puterea de Fiu al lui Dumnezeu, atrăgând atenţia tuturor, împărtăşindu-se de gloria Lui, mângâindu-se cu mari nădejdi în viitor: dar iată că această cale i-a dus pe neaşteptate la Golgota, a fost curmată de crucea Învăţătorului, i-a fost pus cu desăvârşire capăt prin moartea Lui!

Ce situaţie tristă, lipsită de mângâiere!

Necazul ucenicilor Domnului nu ar fi fost atât de nemăsurat dacă ar fi fost mai puţin convinşi de vrednicia Lui. Atunci s-ar fi putut preface repede în răceală faţă de Cel ce le trădase atât de subit nădejdile, supunându-Se pe Sine morţii, iar pe ei ruşinii. Atunci ar fi suferit numai orgoliul lor amăgit – însă iubirea şi cinstirea faţă de Mântuitorul nu se micşoraseră câtuşi de puţin în inimile lor recunoscătoare. Sufletele ucenicilor Lui erau unite cu El printr-o legătură cerească, veşnică. Mormântul Lui devenise pentru ei un altar în care erau cuprinse toate gândurile lor sfinte, toate dorinţele lor curate, toată credinţa lor.

Şi cu această iubire sfântă se amesteca mereu gândul îngrozitor: „A murit! Nu este cel care Îl credeam noi! Nu este Mesia! El, Care a fost şi este pentru noi totul!..”

S-ar fi părut că totul s-a sfârşit, că răul a triumfat. S-a închis prea sfânta gură care vestea cu atâta putere cuvintele vieţii veşnice; au căzut lipsite de viaţă mâinile care cândva îi binecuvântau cu dragoste pe cei care veneau la El şi îi vindecau pe cei suferinzi; a încetat să bată inima mare şi iubitoare în care încăpea întreaga lume. Peste toate stătea pecetea morţii, şi sub această suflare rece se stingeau nădejdile ucenicilor de a-şi vedea scumpul Învăţător înconjurat de aureola slavei şi măreţiei mesianice.

Cu ce întristare lipsită de nădejde recunosc ei: Iar noi nădăjduiam că El este Cel ce avea să izbăvească pe Israel (Lc. 24,21)…

S-ar fi părut că norii durerii, ce atârnau deasupra ucenicilor, nu puteau fi străbătuţi de nici o rază…

Acum însă ştim deja: a trecut sâmbăta, şi bucuria strălucitoare a duminicii a luminat inimile îndurerate! A înviat Domnul, a înviat Dreptatea îngropată! Şi nici piatra, nici pecetea de pe mormânt, nici străjerii, nici toate puterile iadului nu au putut-o ţine în peştera întunecoasă. Ca un fulger orbitor, lumina învierii a străbătut norii răului. Domnul a înviat şi S-a arătat iarăşi lumii!

Ce mare lecţie pentru noi: lecţia nădejdii!

Cât de des există în viaţa particulară şi în cea obştească situaţii care par deznădăjduite! Deosebit de des trece prin acestea creştinul care a rupt-o cu năzuinţele şi deprinderile lumeşti şi a păşit pe calea strâmtă, dar dreaptă către Hristos. Întreaga lume se înarmează împotriva lui.

Dacă aţi fi din lume, le spune Domnul următorilor Săi, lumea ar iubi ce este al său; dar pentru că nu sunteţi din lume, ci Eu v-am ales pe voi din lume, de aceea lumea vă urăşte. Aduceţi-vă aminte de cuvântul pe care vi l-am spus: Nu este sluga mai mare decât stăpânul său. Dacă M-au prigonit pe Mine, şi pe voi vă vor prigoni…
În lume necazuri veţi avea; dar îndrăzniţi. Eu am biruit lumea (În 15, 19-20; 16, 33).

Va persecuta nedreptatea superiorilor, batjocura şi dispreţul egalilor, răutatea şi invidia inferiorilor. Otrava şerpească a clevetirii va tulbura liniştea. Sunteţi numiţi ipocriţi, făţarnici, nebuni. În jur nu întâlniţi nici sprijin prietenesc, nici cuvinte de îmbărbătare, în întunericul ce va împresoară nu se vede nici măcar un singur punct luminos; s-ar părea că nu există ieşire, şi asta poate ţine cu anii!

Nu vă descurajaţi însă; amintiţi-vă de lecţia Sfântului Mormânt. Dreptatea poate fi înăbuşită, poate fi îngropată, însă numai pentru o vreme. Mai devreme sau mai târziu ea va învia, căci este o putere mare, vie, şi nimic în lume nu o poate învinge! Nimic nu-i mai puternic decât dreptatea lui Dumnezeu. Ea nu sclipeşte prin efecte exterioare, n-are nevoie de decoraţii, nu trâmbiţează înaintea sa, cum face minciuna vanitoasă: e o putere lină, liniştită, însă cu totul irezistibilă.

Perioade de întuneric aparent de nepătruns există şi în viaţa obştească. Câteodată, minciuna şi răul sporesc în aşa măsură, că în această atmosferă otrăvită devine greu de respirat. Nădejdea păleşte, şi un duh de descurajare involuntară se lasă ca un coşmar, ca un nor greu. Amintiţi-vă însă lecţia Sfântului Mormânt. Greu de crezut că cineva va trăi vreodată o stare atât de apăsătoare ca descurajarea prin care au trecut ucenicii Mântuitorului în chinuitoarele ceasuri de după îngroparea Lui,

însă lumina care a răsărit din mormânt a destrămat întunericul descurajării, şi adânca durere a fost înlocuită de bucuria Învierii.

Această continuă minune a triumfului dreptăţii umple toată istoria creştinismului.

În momentul morţii Domnului era greu pentru raţiunea omenească să creadă că lucrarea Lui va continua şi că nu va muri împreună cu El. I-a lăsat în urma Sa pe cei doisprezece Apostoli, cărora le-a încredinţat această misiune: Mergeţi în toată lumea şi propovăduiţi Evanghelia la toată făptura (Mc. 16, 15).

Dar cine au fost ei? Ce influenţă puteau avea?

⇒ *Erau cumva oameni de vază, care s-ar fi putut baza pe autoritatea originii lor nobile, ce are întotdeauna greutate în ochii oamenilor? Nu, ci făceau parte din clasa cea mai de jos, din tagma pescarilor, care-şi câştigau existenţa sărăcăcioasă prinzând peşti în apele lacului Ghenizaret; erau de obârşie din Galileea, socotită ţinutul cel mai grosolan şi mai ignorant.*

⇒ *Erau cumva rabini cultivaţi, savanţi, cărturari, care să poată atrage oamenii cu forţa elocvenţei şi logicii lor? Nu: cel mai inspirat şi mai profund dintre ei, Ioan, era în momentul chemării sale, precum dă mărturie Gură de Aur, neştiutor de carte.*

⇒ *Erau cumva bogaţi, ca prin strălucirea luxului să se impună poporului simplu, care iubeşte întotdeauna efectele exterioare? Nu, ci aveau nişte năvoade simple, rupte, care aveau nevoie de cârpeală; ba şi pe acelea le-au părăsit atunci când s-au dus după Hristos.*

⇒ *Erau cumva ostaşi puternici, viteji, pentru a răspândi învăţătura lui Hristos cu puterea sabiei, aşa cum aveau să facă mult mai târziu mahomedanii răspândind islamul? Nu, ci aveau doar două cuţite, pe care Domnul a poruncit, în momentul critic, să le bage în teacă.*

Să nu uităm, pe lângă asta, că erau speriaţi de fanatismul gloatei iudeilor, zguduiţi de moartea Mântuitorului, că îşi pierduseră orice nădejde într-un viitor mai bun.

Şi erau numai unsprezece; după alegerea lui Matia, doisprezece, iar împotriva lor stătea toată uriaşa lume păgână şi iudaică, cu cultura ei seculară, cu învăţătura şi ştiinţa ei, cu colosala ei putere militară şi economică, cu forţa organizării ei politice. Şi ei aveau de învins această lume.

Puteau nădăjdui în aşa ceva?

Şi totuşi, aceşti oameni sfioşi, care fugiseră de frică în faţa mulţimii slugilor arhiereşti, plecând, au propovăduit – credincioşi poruncii Mântuitorului – pretutindeni, şi Domnul lucra cu ei (Mc. 16, 20).

În ce condiţii erau nevoiţi să propovăduiască explică cel mai bine Sfântul Apostol Pavel în Epistola a doua către corinteni, vorbind despre nevoinţele lor misionare astfel: ***Am fost… în osteneli, în închisori, în bătăi peste măsură, la moarte adeseori. De la iudei, de cinci ori am luat patruzeci de lovituri de bici fără una. De trei ori am fost bătut cu vergi; o dată am fost bătut cu pietre; de trei ori s-a sfărâmat corabia cu mine; o noapte şi o zi am petrecut în largul mării. În călătorii adeseori, în primejdii de râuri, în primejdii de la tâlhari, în primejdii de la neamul meu, în primejdii de la păgâni; în primejdii în cetăţi, în primejdii în pustie, în primejdii pe mare, în primejdii între fraţii cei mincinoşi; în osteneală şi în trudă, în privegheri adeseori, în foame şi în sete, în posturi de multe ori, în frig şi în lipsă de haine (II Cor. 11, 23-27).***

Şi în pofida tuturor piedicilor, încă din timpul vieţii Apostolilor a fost pusă temelia trainică a Bisericii lui Hristos în toate ţările cunoscute atunci.

După aceea, întreaga lume păgână s-a ridicat la luptă împotriva creştinismului. A fost o luptă crâncenă, disperată, o luptă pe viaţă şi pe moarte. La dispoziţia statului nemilos de atunci se aflau o mulţime de instrumente îngrozitoare pentru luptă cu nesupuşii. Judecata şi persecuţia, interogatoriile şi torturile, focul şi fierul încins, bătăile şi mutilările, confiscarea averii, închisorile igrasioase şi întunecate, trimiterea la muncă silnică în mine, până şi pedeapsa cu moartea: toate acestea s-au revărsat ca un râu de foc asupra creştinilor la porunca puterii de stat. Mai mult decât atât, cruzimea chinuitorilor a născocit torturi deosebit de cumplite pentru creştini. Aceştia erau acoperiţi cu smoală şi aprinşi ca nişte făclii. Erau scoşi în număr mare în arenele de circ, şi fiarele sălbatice înfometate îi sfâşiau spre distracţia gloatei trândave, crude şi sângeroase.

Au fost încercate toate mijloacele, însă de-abia au trecut trei sute de ani, că păgânismul s-a prăbuşit ireversibil, cu toată puterea sa politică şi militară, cu toată filosofia şi cultura sa, pe când creştinismul a triumfat deplin şi strălucit prin edictul lui Constantin cel mare. Oare nu este aceasta o minune a credinţei şi a nădejdii creştine?

Până şi vremurile din urmă, dinaintea celei de-a Doua Veniri a Mântuitorului, când iadul va mobiliza toate forţele răului pentru a lupta cu Biserica, atunci când credinţa se va împuţina până într-atât încât Fiul Omului, venind, cu greu o va mai

găsi pe pământ, când din pricina înmulţirii fărădelegii iubirea multora se va răci, iar mulţi se vor vinde unii pe alţii şi se vor urî unii pe alţii (Mt. 24, 12, 10), până şi acele vremuri cumplite ale întunericului şi răutăţii generale se vor încheia prin triumful dreptăţii, fiindcă cel din urmă, cel mai încrâncenat vrăjmaş al Bisericii lui Hristos pe pământ, Antihrist, a cărui venire va fi prin lucrarea lui satan, însoţită de tot felul de puteri şi de semne şi de minuni mincinoase şi de amăgiri nelegiuite, pentru fiii pierzării, fiindcă ei n-au primit iubirea adevărului, ca ei să se mântuiască (II Tes. 2, 9-10), va fi învins. Şi Domnul Iisus îl va ucide cu suflarea gurii Sale şi-l va nimici cu strălucirea venirii Sale (II Tes. 2, 8). Iar diavolul, care a amăgit popoarele, va fi aruncat în iezerul de foc şi de pucioasă, unde este şi fiara şi prorocul mincinos, şi vor fi chinuiţi acolo, zi şi noapte, în vecii vecilor (Apoc. 20, 10).

De vreme ce aşa stau lucrurile, de vreme ce dreptatea este nebiruită, poate creştinul adevărat să se descurajeze, oricât de grele ar fi împrejurările vieţii?

În prezent, Biserica Ortodoxă trăieşte o criză gravă. Prigoana stăruitoare, sistematică şi perfidă la care este supusă ea îi tulbură şi-i îngrijorează până şi pe creştinii cei mai sinceri şi cei mai fermi. Majoritatea poporului e gata să se cufunde până peste cap în mlaştina ignoranţei materialiste şi a desfrâului. Valurile tulburi ale necredinţei generale par că vor inunda şi vor stinge în cel mai scurt răstimp luminiţele răzleţe ale credinţei luminoase, care încă mai pâlpâie pe alocuri. Multora li se strânge inima fără voie, şi răceala îndoielii aducătoare de descurajare se furişează în suflet.

Amintiţi-vă însă de Mormântul Domnului, de acest Mormânt viu, vorbitor, triumfător, purtător de biruinţă, şi nu o nădejde tulbure, ci o încredinţare liniştită, cu neputinţă de învins, va umple inima voastră şi vă va întări cugetul tulburat. Biserica nu poate să piară, fiindcă Domnul este Cel care a zidit-o, şi porţile iadului nu o vor birui (Mt. 16, 18).

Dacă Domnul ne duce prin prăpăstiile necredinţei, prin focurile curăţitoare ale prigoanelor, nu-i nimic! Aceasta este sfânta Lui voie, prea înţeleapta Lui Pronie, „care cu adâncul înţelepciunii prin iubirea de oameni toate le chiverniseşte şi ceea ce este de folos tuturor le dăruieşte”. Aşa şi trebuie. Nu ne e de folos şi nu trebuie să cercetăm pricinile şi scopurile tainice ale nepătrunselor Lui căi. Ne e destul să ştim că Domnul este cu noi în toate zilele, până la sfârşitul veacului. Amin (Mt. 28,20).

Dacă Domnul ne duce prin marea răutăţii şi a păgânătăţii dezlănţuite, în care a pierit tot ce este sfânt, tot ce-i mai bun în suflet, ceea ce dă dreptul la marele şi sfinţitul nume de „om”, nu-i nimic! Noi ştim că aceste valuri, care se ridică din toate părţile şi ameninţă să ne înghită, sunt primejdioase numai pentru „vizitiul lui Faraon”. Aceasta este o lege a vieţii morale, o lege a istoriei. Până la urmă, răul semănat cade pe capul celor ce l-au crescut şi l-au cultivat.

Chiar dacă nu ne va fi dat să vedem momentul plin de bucurie al triumfului dreptăţii şi va plăcea înaintea Domnului să ne cheme din această viaţă înaintea venirii lui, nu e nici un necaz! Noi ştim că acest moment este inevitabil şi că, dacă nu-l vom vedea aici, pe pământ, o să-l vedem de dincolo… Şi atunci, privind în urmă, la marea vieţii, pe care am străbătut-o, ne vom adăuga corului triumfător: „Să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a proslăvit!”

De vreme ce nici măcar nenorocirile obşteşti, care sunt gata să clatine şi Biserica, şi credinţa lui Hristos, nu trebuie să-l tulbure şi să-l descurajeze pe creştinul adevărat, nereuşitele noastre personale, particulare, nu merită nici o atenţie, sunt nişte fleacuri de care nici nu merită să vorbim. Pe deasupra, toate acestea sunt atât de schimbătoare, de nestatornice: astăzi bucurie, mâine amărăciune; astăzi reuşită, mâine eşec; astăzi eşti pe culmile slavei, mâine eşti împovărat de nefericire şi de ruşine. Totul curge, totul se schimbă. Dacă aştepţi puţin, şi împrejurările se schimbă. Iarăşi va zâmbi viaţa, va fi dată uitării amărăciunea, se vor şterge până şi amintirile nenorocirilor din trecut.

„Dacă cineva este necăjit sau tulburat de patimi, zice Cuviosul Macarie Egipteanul, nu trebuie să-şi piardă nădejdea, fiindcă prin deznădejde păcatul este adus şi mai mult în suflet, se îngroaşă şi mai mult în el. Iar dacă omul are necontenită nădejde în Dumnezeu, răul se subţiază.”

(din: Sfântul Vasile al Kineşmei, Evanghelia pentru omul modern. Învăţături din Evanghelia după Marcu – vol. 2, Editura Sophia, 2013)

Arhimandritul Teofil Părăian - Inima lor şi-au pus în miresme

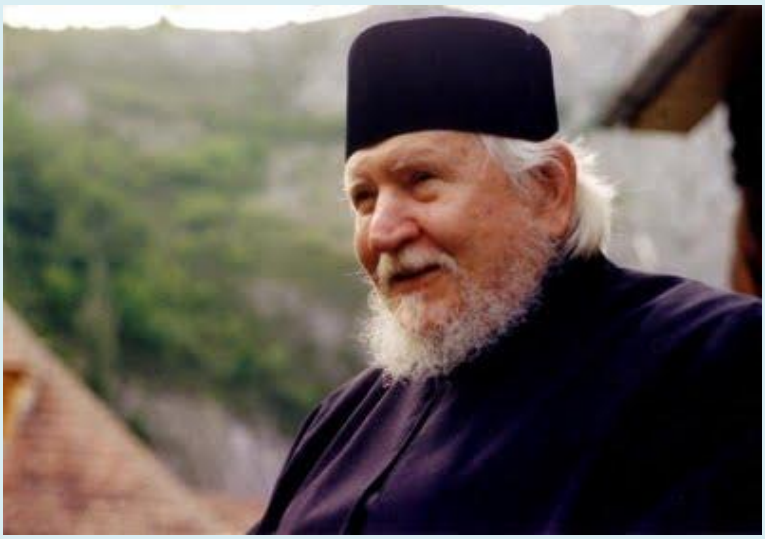

În Duminica de după Paşti s-a făcut pomenire de Sfântul apostol Toma, de arătarea Domnului nostru Iisus Hristos în faţa Sfântului apostol Toma, când l-a încredinţat despre învierea Sa, când Sfântul apostol Toma, pătruns de încredinţare, a zis: „***Domnul meu şi Dumnezeul meu!***”.

Asta s-a întâmplat, după mărturia Sfântului evanghelist Ioan, la opt zile după învierea Mântuitorului, căci în ziua învierii Domnului Iisus Hristos S-a arătat ucenicilor Săi, nefiind de faţă Sfântul apostol Toma.

Sfântul apostol Toma când a aflat că ucenicii s-au întâlnit cu Domnul Hristos, a zis despre El: „***Dacă nu voi vedea, în mâinile Lui, semnul cuielor, şi dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, şi dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui – adică în locul în care a fost străpunsă coasta Domnului Iisus Hristos cu suliţa – nu voi crede***” (Ioan 20, 25). Deci nu cred acuma şi nu voi crede nici mai târziu. Pentru mine trebuie o dovadă. Dovada aceea de a pune eu mâna în semnul rămas după cuiele cu care a fost pironit pe cruce Domnul Hristos, de a pune mâna în semnul rămas după cuiele cu care a fost pironit pe cruce Domnul Hristos, de a pune mâna în semnul pe care l-a lăsat suliţa cu care a fost străpunsă coasta Mântuitorului. Dacă nu voi avea această dovadă nu voi crede.

Spune Sfântul evanghelist Ioan că după opt zile S-a arătat Domnul Hristos iarăşi, fiind ucenicii adunaţi şi fiind de faţă şi Sfântul apostol Toma care s-a încredinţat de învierea Domnului Hristos. Şi toată săptămâna noi pomenim această întâlnire a Domnului Hristos cu ucenicii, de faţă fiind şi Sfântul apostol Toma.

Dar a rãmas ceva ce nu s-a putut împlini până acuma. Ce anume? Sfânta noastrã Bisericã ţine mult de tot sã pomenească pe cei care au fãcut bine. Şi a vrut sã pomenească pe cei care au fãcut bine. Şi a vrut sã pomenească pe femeile mironosiţe care s-au dus la mormântul Mântuitorului nostru Iisus Hristos cu miresme, sã ungã cu miresme trupul Domnului Iisus Hristos, aşezat în mormânt, şi sã pomenească pe Sfântul Iosif din Arimateea, cel care L-a înmormântat cu cinste pe Domnul Hristos.

Iatã, într-o vreme în care cei mulţi Îl necinsteau pe Domnul Hristos, în acea vreme de necinstire, el a fost cinstitor al Domnului Hristos şi L-a înmormântat cu cinste. Şi nu numai cã L-a înmormântat cu cinste, dar I-a dat Domnului Hristos şi mormântul în care a fost aşezat.

Sfânta noastrã Bisericã a ţinut neapãrat sã-l aibã în vedere pe Sfântul Iosif din Arimateea, care sã ştiţi cã îmi este tare drag şi, de asemeni, pe femeile mironosiţe care au pregãtit degeaba miresme ca sã ungã trupul Domnului Hristos. ***Pe aceste femei - mironosiţe - sfânta noastrã Bisericã le pomeneşte***. De ce le pomeneşte? ***Pentru dorinţa lor de a-L cinsti pe Mântuitorul nostru Iisus Hristos şi prin miresmele pe care le-au pregãtit şi le-au cumpãrat.***

În această zi de pomenire a femeilor mironosiţe şi a Sfântului şi dreptului Iosif din Arimateea, la slujbã s-au spus cuvinte ca acestea: „***Când te-ai pogorât la moarte, Cela ce eşti Viaţa cea fãrã de moarte, atunci iadul l-ai omorât cu strãlucirea dumnezeirii, iar când ai înviat, pe cei morţi din cele dedesubt, toate puterile cereşti au strigat: Dãtãtorule de viaţă, Hristoase Dumnezeul nostru, mãrire Ţie. Am vorbit cu Domnul Hristos prin aceste cuvinte.***

Şi ce i-am spus? Am zis aşa cãtre Domnul Hristos: „***Când Te-ai pogorât la moarte, Cela ce eşti Viaţa cea fãrã de moarte***”.

Cine s-a pogorât la moarte? Domnul Hristos, care este Viaţa cea fãrã de moarte. A ales Domnul Hristos sã moarã pentru pãcatele noastre. Fiul lui Dumnezeu S-a fãcut om, ca sã moarã pentru pãcatele noastre; deci El, Viaţa cea fãrã de moarte, El care nu poate muri, a murit totuşi.

Cum a murit? Cu firea omenească, şi firea omenească-i alcãtuitã din trup şi din suflet. Firea omenească a Domnului nostru Iisus Hristos a murit pe cruce. Dumnezeirea nu a murit, cã nu poate muri. Dar omul poate muri şi a murit.

Cum? S-a despărţit sufletul Mântuitorului de trupul Mântuitorului. Dar dumnezeirea nu s-a despărţit de sufletul Mântuitorului cu care Domnul Hristos S-a pogorât în iad: „***Când Te-ai pogorât la moarte Cela ce eşti Viaţa cea fără de moarte, atunci iadul l-ai omorât cu strălucirea dumnezeirii***”. S-a coborât la iad şi cu strălucirea dumnezeirii a făcut ca iadul să nu mai fie iad ci, cum se zice într-o colindă a poporului nostru, „a luminat iadul”. A făcut, ca pentru o vreme, iadul să nu mai fie iad, ci să fie luminat cu bucurii, din strălucirea dumnezeirii Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Şi noi spunem la o rânduială a Bisericii noastre la Sfânta Liturghie: „***În mormânt cu trupul, în iad cu sufletul ca un Dumnezeu, în Rai cu tâlharul şi pe scaun ai fost Hristoase cu Tatăl şi cu Duhul, toate umplându-le Cela ce eşti necuprins***”.

Prin urmare, Domnul Hristos a murit pe cruce. ***Sufletul S-a coborât la iad, trupul a fost înmormântat de Iosif şi Nicodim şi aşezat în mormânt, dar dumnezeirea a fost pretutindenea. Şi în iad cu sufletul, şi în mormânt cu trupul, şi în Rai cu tâlharul. Pretutindeni.*** Zicem mai departe vorbind cu Domnul Hristos, când s-a întâmplat lucrul acesta, că Domnul Hristos S-a pogorât la iad şi a ridicat pe cei morţi din cele dedesubt. Atunci toate puterile cereşti au strigat către Domnul Hristos: „***Dătătorule de viaţă, mărire Ţie***”. Aşa zicem şi noi în această zi şi în alte zile în care e rânduit să se spună cuvântul acesta.

Mai departe, după ce vorbim cu Domnul Hristos despre cele ce s-au petrecut când S-a pogorât la iad, pomenind acum pe cel care L-a înmormântat pe Domnul Hristos, zicem: „***Iosif cel cu bun chip, de pe cruce luând preacurat trupul Tău, cu giulgi curat înfăşurându-L şi cu miresme, în mormânt nou îngropându-L L-a pus. Şi a treia zi ai înviat Doamne, dăruind lumii mare milă***”.

Pomenim pe Sfântul Iosif din Arimateea. De altfel, Biserica îl pomeneşte şi într-o zi anume pe Sfântul Iosif din Arimateea. În 31 iulie. Atunci îl pomeneşte tradiţia pe Sfântul Iosif din Arimateea. Dar îl pomeneşte şi la fiecare Sfântă Liturghie, pentru că la fiecare Sfântă Liturghie când punem pe Sfânta Masă din Altar Cinstitele Daruri, după înconjurarea cea mare, zicem cuvintele acestea: „***Iosif cel cu bun chip, de pe cruce luând preacurat trupul Tău*** - vorbind cu Domnul Hristos despre asta - ***cu giulgi curat înfăşurându-L şi cu miresme în mormânt nou îngropându-L L-a pus***”. Şi mai este ceva de spus, după ce pomenim înmormântarea Domnului Hristos când punem pe Sfânta Masă Cinstitele Daruri, zicem mai departe, în completare: „***şi a treia zi ai înviat Doamne, dăruind lumii mare milă***”. Şi mai zicem ceva despre femeile mironosiţe, tot la slujba din această Duminică, şi în toată săptămâna care urmează: „***Mironosiţelor femei, stând lângă mormânt, îngerul le-a strigat: miresmele morţilor sunt binevenite, dar Hristos***

putrejiciunii S-a arãtat strãin, ci strigaţi: A înviat Domnul, dãruind lumii mare milã!”.

Noi pomenim pe Sfintele femei mironosiţe, care s-au dus la mormânt cu miresme pregãtite şi cumpãrate de ele ca sã aducã cinstire Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Sigur cã femeile au ştiut cã Domnul Hristos a fost uns cu miresme de Iosif şi de Nicodim. E amintit acest lucru în Sfânta Evanghelie de la Ioan, şi ştiind ele aceasta n-au fost mulţumite numai cu câte miresme au adus cei doi, ci au vrut şi ele sã aducã ceva Domnului Hristos.

Sfântul evanghelist Marcu spune cã femeile mironosiţe au cumpãrat miresme, dar Sfântul evanghelist Luca spune cã au pregãtit miresme. Acum cum este? Au pregãtit, sau au cumpãrat? Au şi cumpãrat, dar au şi pregãtit. Cum? Au cumpãrat ce nu aveau, şi au pregãtit din ceea ce au cumpãrat cu ceea ce aveau ele, probabil având şi ele ceva. Deci, au pregãtit miresme din ceea ce au procurat şi din ceea ce au cumpãrat. Şi s-au dus cu miresmele pe care le-au pregãtit, sã ungã trupul Domnului Hristos. Dar le-au pregãtit degeaba. De ce? ***Pentru cã atunci când au mers la mormânt au constatat cã Domnul Hristos nu mai este acolo, cã a înviat din morţi. Li s-a spus de cãtre un Înger c-a înviat din morţi. Şi atunci n-au mai întrebuinţat miresmele, dar Domnul Hristos le-a primit dorinţa lor de a-L cinsti.***

Pentru cã a venit vorba de a cumpãra şi de a pregãti miresme, ar putea pune cineva întrebarea: oare cât au plãtit femeile pentru ceea ce au cumpãrat, ca sã pregãteascã miresmele? Cât au plãtit? Cã Sfântul evanghelist Marcu spune cã au plãtit, cã le-au cumpãrat. Când cumperi plăteşti. Nu ni se spune cât au plãtit pentru cât au cumpãrat. De ce oare? Pentru cã tot Sfântul evanghelist Marcu spune cã femeia aceea care L-a uns pe Domnul Hristos cu miresme, în viaţă fiind El, înainte de moarte, a întrebuinţat mir care putea fi vândut cu mai mult de 300 de dinari. Ştiţi cât valorează 300 de dinari. Preţul a 300 de zile de lucru. De unde ştim? Ştim cã este o pildã a Mântuitorului nostru Iisus Hristos în care se spune cã cei care s-au tocmit cu un stăpân ca sã lucreze în vie, au primit un dinar pe zi. Deci, dacã într-o zi de lucru primeai un dinar, înseamnã cã 300 de dinari era preţul a 300 de zile de lucru. Aşa de mult a costat mirul acela pe care l-a vãrsat femeia peste Domnul Hristos.

Nu ni se spune însã cât a costat ceea ce au cumpãrat femeile mironosiţe ca sã pregãteascã mir. Oare de ce? Eu mã gândesc cã de aceea n-a spus Sfântul evanghelist Marcu aceasta, pentru cã ceea ce au adus femeile la mormântul Mântuitorului, ceea ce au vrut ele sã aducã drept cinstire Mântuitorului, nu are preţ. Nu poate fi preţuit cu nimic. De ce? **Pentru cã femeile şi-au pus în mires-**

mele acelea toată inima lor. Inima nu costă. **Inima lor şi-au pus în miresme!** Şi atunci cât a costat? A costat inima mironosiţelor. Ori aşa ceva nu se poate preţui în bani. De ce mi-a venit mie în minte gândul acesta?

Aşa, citind de mai multe ori, şi totdeauna cu bucurie, ***o scrisoare a Sfântului apostol Pavel nebăgată în seamă de mulţi şi care este cuprinsă în Sfânta Scriptură, în Noul Testament, şi anume Epistola către Filimon. Ce se spune în Epistola către Filimon? Înainte de toate, Epistola către Filimon e o scrisoare de recomandare pe care Sfântul Apostol Pavel i-a dat-o unui rob fugar din casa lui Filimon. Pe robul fugar îl chema Onisim. Sfântul apostol Pavel l-a câştigat pentru credinţa creştină şi l-a trimis înapoi la stăpânul său, pe care Sfântul Apostol îl cunoştea. Şi i-a scris o scrisoare de recomandare. Nu l-a trimis cu mâna goală, ci l-a trimis cu o scrisoare ca să-l primească cu bunăvoinţă Filimon. Şi acum să vedem ce frumos spune Sfântul apostol Pavel în Epistola către Filimon. Zice, vorbind despre Onisim, despre robul lui fugar: „Pe acesta ţi l-am trimis, pe el însuşi, adică inima mea" (Filimon 1, 12).*** Deci ce trimit? ***Ţi-l trimit pe el, chiar inima mea. Ţi-l trimit pe el, pe omul acesta care a fugit de la tine. Dar să ştii că acesta nu-i un om oarecare, ci inima mea. Îmi pun inima mea în el. Îl primeşti pe el, zice: „cum m-ai primi pe mine". „Ţi-l trimit pe el, chiar inima mea. Primeşte-l pe el cum m-ai primi pe mine!".***

Eu cred că la aşa ceva s-au gândit femeile mironosiţe. Da. Aici nu-i preţ mare sau mic, e inima noastră. ***Inima mea Doamne Ţi-o dau aici când îţi aduc miresmele.*** Şi aceasta nu se poate plăti, şi de aceea Sfântul Evanghelist n-a scris cât a costat ce-au cumpărat ele pentru miresme. ***Ţi-l trimit pe el, zice Sfântul apostol Pavel, chiar inima mea.***

Îţi dau mirul acesta Doamne, vreau să-Ţi dau mirul acesta, să ştii că-Ţi dau chiar inima mea, a putut zice fiecare dintre mironosiţe. Primeşte-l pe el Doamne, cum m-ai fi primit pe mine. Ori mirul acesta, ori eu, e acelaşi lucru. Ori mirul acesta, ori inima mea, e acelaşi lucru. ***Aşa zice Sfântul apostol Pavel despre Onisim. „Ţi-l trimit pe el chiar inima mea. Primeşte-l pe el cum m-ai primi pe mine".*** Sunt nişte lucruri care te copleşesc. Te fac mic sau te ridică prin puterea lui Dumnezeu.Aşa a fost atunci, dar acum cum e?

Mai putem noi să dăm ceva Domnului Hristos cum au dat femeile mironosiţe? Aşa cum au dat ele nu putem. Dar putem să dăm dorinţa noastră de cinstire faţă de Mântuitorul nostru Iisus Hristos. ***Care-i mirul nostru acuma? Avem şi noi un mir de dat?*** Dacă avem, care-i mirul nostru? Să ne amintim o alcătuire pe care aţi auzit-o poate-n Postul Paştilor. Ea zice aşa: „***Lacrimi dă-mi mie Dumnezeule ca***

oarecând femeii pãcãtoase, şi mã învredniceşte sã ud preacuratele Tale picioare, care pe mine din calea rãtãcirii m-au izbãvit. Şi mir de bunã mireasmã sã aduc Ţie, viaţă curatã întru pocăinţã mie agonisitã, ca sã aud şi eu glasul Tãu cel dorit".

Ce-ţi aduc Doamne? Aş vrea să-Ţi aduc lacrimi şi n-am. Dã-mi lacrimi ca să-Ţi aduc lacrimi. Aş vrea să-Ţi aduc mir ca femeia pãcãtoasã, dar n-am. Dã-mi Tu ceea ce ar trebui să-Ţi aduc. Viaţă curatã, mirul meu este viaţă curatã întru pocăinţa mie agonisitã. Deci, viaţa curatã agonisitã, câştigată prin pocăinţă, este mirul nostru!

La slujba de Paşti zicem aşa: „*Sã mânecăm cu mânecare adâncă şi-n loc de mir, cântare sã aducem Stăpânului*". Deci, avem şi noi un mir al nostru. ***Care?*** Cântarea. *Cântarea de la slujbele noastre, de la Sfânta Liturghie. Cântarea noastrã-i mirul nostru.* Deci, sã mânecăm dis de dimineaţă, sã plecăm dis de dimineaţă şi-n loc de mir, cântare sã aducem Stăpânului. Acesta-i mirul nostru: viaţa curatã şi cântarea.

Şi acum, având în vedere toate lucrurile acestea, ne mai rămâne ceva. ***Ne rămâne sã ştim cã lui Dumnezeu nu-I aducem anumite lucruri, anumite pãrţi din viaţa noastrã, ci toatã viaţa noastrã trebuie sã fie o slujire adusã lui Dumnezeu.***

- *Tot ce facem pentru Dumnezeu este mirul nostru.*
- *Tot ce facem pentru Dumnezeu este cinstirea noastrã.*
- *Tot ce facem pentru Dumnezeu este izvor de bucurie pentru noi.*

Femeile mironosiţe s-au dus la mormânt, nu L-au gãsit pe Domnul Hristos, dar au gãsit bucuria învierii Lui. *Nu se poate sã-I dai ceva lui Dumnezeu şi sã nu primeşti ceva de la Dumnezeu.* Dumnezeu nu rămâne nimănui dator. Şi mai spun ceva frumos.

În Sâmbăta lãsatului sec de carne când este Sâmbăta morţilor, este un cuvânt în Sinaxarul din acea zi, *un cuvânt al Sfântului Atanasie cel mare, care zice aşa: „Cel ce unge cu miresme pe altul, el mai întâi miroase frumos". **Ce înseamnã aceasta?** Cã orice bine pe care îl facem în lumea aceasta este un fel de mir, şi dacã facem un bine pentru altul, ne rămâne şi nouã, şi noi rămânem îmbogăţiţi cu binele fãcut, chiar dacã binele pe care l-am fãcut nu este anume pentru noi, ci este pentru altcineva.* ***Pentru cã nu poţi unge cu miresme pe cineva fãrã ca tu însuţi sã te împărtăşeşti mai întâi de mirosul frumos al mirului.***

Aş vrea să reţinem încă ceva, şi anume, că cineva a spus, întrebând: „De ce oare la închisori sunt mai mulţi bărbaţi decât femei?” De ce într-o închisoare, în închisori, în general, sunt mai mulţi bărbaţi decât femei? Şi răspundem: pentru că la biserică sunt mai multe femei decât bărbaţi. Apoi cine stă în legătură cu Biserica şi cu Dumnezeu nu poate ajunge la închisoare. ***Cine-I slujeşte lui Dumnezeu ajunge în bucuria împărăţiei, ajunge în împărăţia lui Dumnezeu.***

Deci, să ţinem legătura cu Biserica, să ţinem legătura cu Sfintele slujbe şi să aducem mirul cântării, să facem binele pe care-l putem face, şi să aducem mirul faptelor bune faţă de Mântuitorul, să fim recunoscători faţă de cei care au fost cinstitori ai Mântuitorului şi să ne silim să aducem mir de bună mireasmă Mântuitorului nostru Iisus Hristos, adică viaţa curată întru pocăinţă agonisită.

Să nu uităm niciodată că ceea ce facem pentru binele altuia e şi spre binele nostru. **Să înmulţim mirul în lumea aceasta ca să mirosim noi înşine frumos şi atunci vom putea să ducem Domnului Hristos nu numai fapte singuratice, ci mai ales inima noastră.** Să nu uităm cuvântul: „***Ţi-l trimit pe el, chiar inima mea. Primeşte-l pe el cum m-ai primi pe mine***”.

(Predică rostită în Duminica Mironosiţelor, Blaj, 7 mai 1995) (Lumini de gând - 31 de predici din perioada Penticostarului)

Părintele Teofil Părăian despre mulţumire

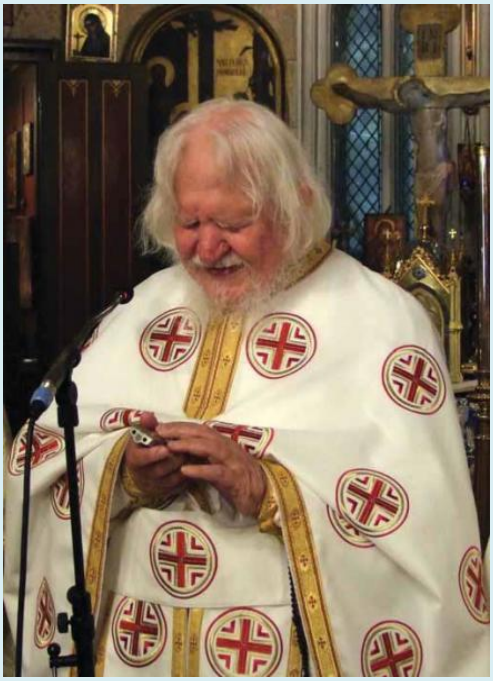

Vă aduceţi aminte ce frumos ne vorbea Părintele Teofil Părăian despre Sfântul Iosif din Arimateea?

Preacuvioase părinte stareţ, iubiţi fraţi şi iubiţi credincioşi, la fiecare Sfânta Liturghie se cuprinde şi îndemnul "Să mulţumim Domnului!" La acest îndemn răspundem cu cuvintele: "Cu vrednicie şi cu dreptate este a ne închina Tatălui şi Fiului şi Sfântul Duh, Treimei celei de-o fiinţă şi nedespărţite". Mulţumirea noastră este închinarea noastră. Închinarea noastră este recunoştinţa noastră.

Mulţumim Domnului pentru toate binefacerile. Şi în rugăciunea pe care o rosteşte preotul când credincioşii cântă ***"Cu vrednicie şi cu dreptate este a ne închina Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, Treimei celei de-o fiinţă şi nedespărţite"***, mulţumeşte lui Dumnezeu pentru tot ce face Dumnezeu pentru noi, pentru tot ce a făcut, pentru împărăţia pe care ne-a dat-o. Şi mulţumim lui Dumnezeu pentru toate binefacerile, pentru cele ştiute şi pentru cele neştiute, pentru cele arătate şi pentru cele nearătate şi ***"Mulţumim Ţie şi pentru Liturghia aceasta - zicem noi - pe care ai binevoit a o primi din mâinile noastre, deşi stau înaintea Ta mii de arhangheli şi zeci de mii de îngeri, heruvimii cei cu ochi mulţi şi serafimii cei cu câte şase aripi, care se înalţă zburând".*** Şi apoi spune cu glas tare: ***"Cântare de biruinţă cântând, strigând, glas înălţând şi grăind".*** Iar credincioşii spun atunci cuvinte îngereşti, cuvinte asemănătoare cu cele ale Heruvimilor, ale îngerilor, ale

arhanghelilor: ***"Sfânt, Sfânt, Sfânt Domnul Savaot, plin este cerul şi pământul de mărirea Ta".*** E bine să ne aducem aminte de aceasta şi să fim totdeauna recunoscători şi pentru Sfânta Liturghie, şi pentru toate binefacerile, şi să-I fim recunoscători şi Mântuitorului Dumnezeu dar să le fim recunoscători şi mulţumitori şi oamenilor care colaborând cu Dumnezeu, sunt angajaţi pentru binefacerile pe care le primim de la Dumnezeu şi prin mijlocirea oamenilor.

Am petrecut aici, la această mănăstire, în tinda raiului, în casa lui Dumnezeu, la poarta cerului, în locul împlinirilor, zile frumoase, zile de rugăciune, zile de învăţătură, zile de cercetare de noi înşine. Ne-am îmbogăţit sufleteşte cu ceea ce am făcut, cu ceea ce ni s-a oferit şi aceasta este o binefacere a lui Dumnezeu şi o binefacere a oamenilor, binefacerea celor care ne-au primit, care ne-au ocrotit, care ne-au dat posibilitatea să fim în locul acesta binecuvântat de Dumnezeu. Şi pentru că suntem într-o mănăstire, să nu-i uităm nici pe ctitorii acestei mănăstiri, pe cei care cu voia lui Dumnezeu, cu darul lui Dumnezeu au lăsat acest locaş în care iată, am putut să fim şi în care încă suntem cu darul lui Dumnezeu, şi pe care îl vom purta atât ca loc binecuvântat, cât şi pe oamenii care sunt învredniciţi de Dumnezeu să-şi ducă viaţa în locul acesta, îi vom purta în sufletele noastre.

Plecăm. Plecăm pentru că cei care am venit nu suntem de aici. Trebuie să plecăm la rosturile noastre, unde ne-a aşezat Dumnezeu. Ne ducem fiecare la rosturile noastre. Dar să ştiţi că nu plecăm de tot. Şi plecăm, şi rămânem. Şi rămânem cu gândul aicea, plecăm unde trebuie să fim şi rămânem aici cu gândurile, cu dorinţele de bine. Şi pentru că nu plecăm de tot de aici - şi de fapt de nicăieri unde am fost vreodată nu plecăm de tot - ducem cu noi tot ce ne-a fost spre bucurie. Ducem pe oamenii de aici în sufletul nostru şi dacă nu ne despărţim nici de cei morţi, ci îi purtăm în suflet pe mai departe, cum să ne despărţim de cei vii? Nici nu putem să ne despărţim, şi chiar dacă ar fi o poruncă să ne despărţim de ei, nu putem împlini o astfel de poruncă. Aşa-i făcut sufletul omenesc, să cuprindă în el şi să nu se mai poată despărţi de cei pe care îi cuprinde. Mergem cu ei cu tot, şi rămânem şi după ce plecăm. Şi toate acestea sunt cu putinţă pentru că suntem în atmosfera de iubire pe care o avem realizată prin credinţa noastră, credinţa noastră care-i lucrătoare de iubire.

Cei de la noi ştiu că am mai spus eu, din când în când, că dacă ar fi să mă întâlnesc cu sfinţi de dincolo de lumea aceasta, mai ales mi-aş dori să mă întâlnesc cu Sfântul Iosif din Arimateea, cu Sfântul Evanghelist Luca şi cu Sfântul Ioan Gură de Aur.

⇒ *Bineînţeles, cu orice sfânt, este mare lucru să te întâlneşti cu un sfânt, dar dacă ar fi aşa, să-mi aleg eu sfinţi cu care să mă întâlnesc, aş alege pe Sfântul Iosif din Arimateea pentru că a fost cinstitor al Mântuitorului într-o vreme când ceilalţi nu-L cinsteau. În vremea când unii Apostoli s-au lepădat, el L-a înmormântat cu cinste. Şi foarte interesant de ştiut că L-a înmormântat cu cinste un om care, bineînţeles, L-a cinstit şi în viaţă pe Domnul Hristos, dar un om care nu a avut o foarte mare legătură, în orice caz nu o legătură cum au avut Sfinţii Apostoli. Sfinţii Apostoli s-au depărtat, au stat cu frică, iar Sfântul Iosif din Arimateea I-a oferit Domnului Hristos mormânt, L-a înmormântat, L-a cinstit când alţii Îl necinsteau sau când alţii nu-L cinsteau, şi de aceea îl am la inimă.*

⇒ *Sfântul evanghelist Luca a cuprins în Sfânta sa Evanghelie nişte lucruri care e bine să le avem în vedere mereu. Am putea zice că pilda cu fiul risipitor este o Evanghelie întreagă, e toată Evanghelia cuprinsă în pilda cu fiul risipitor, şi aceasta o avem de la Sfântul evanghelist Luca. A păstrat-o Sfântul Evanghelist Luca. Pilda cu samarineanul milostiv, atât de odihnitoare şi atât de luminătoare. Istorisirea despre tâlharul cel credincios e extraordinară. Dacă nu era Evanghelia de la Luca nu erau nici acestea. Fiind Evanghelia de la Luca, sunt şi acestea. E şi Zaheu în conştiinţa noastră, e şi femeia păcătoasă care L-a uns cu mir pe Domnul Hristos, a vărsat lacrimi pe picioarele Lui. Sunt nişte lucruri extraordinare. Toată Evanghelia e frumoasă şi bună, am pomenit de pescuirea minunată zilele trecute, am pomenit de cele în legătură cu Înălţarea Domnului Hristos, toate acestea sunt în Evanghelia de la Luca. Aşa că tare mi-ar fi drag să-l întâlnesc pe Sfântul Evanghelist Luca, să-i spun că tare mult îmi plac cele ce le-a cuprins în Evanghelie, pe care numai el le-a cuprins în Evanghelia sa, şi să-i spun că mă bucur şi de ceea ce a scris despre cei doi care au mers spre Emaus, dintre care unii zic că unul a fost Sfântul Evanghelist Luca.*

⇒ *Şi apoi Sfântul Ioan Gură de Aur. Sfântul Ioan Gură de Aur pentru că a fost pogorâtor. Nu a fost un om aspru, a fost un om înţelegător al neputinţei omeneşti, un om care s-a coborât la neputinţa omenească şi i-a ajutat pe oameni, şi tot ce a scris Sfântul Ioan Gură de Aur, ce a ajuns la noi, e dătător de bucurie. Gândiţi-vă mai ales la cuvântul acela de la Paşti, care e copleşitor. Nu există ceva de măsurile cuvântului Sfântului Ioan Gură de Aur de la Paşti, de măsurile dătătoare de nădejde cum este cuvântul acela de la Paşti. E extraordinar, e ceva ce-ţi dă bucurie. Şi ştiind lucrurile acestea, nu se poate să nu doreşti - dacă într-adevăr preţuieşti lucruri de felul acesta - să te întâlneşti cu Sfântul Ioan Gură de Aur.*

De altfel noi ne întâlnim cu sfinţii. Şi cu Sfântul evanghelist Luca, şi cu Sfântul Ioan Gură de Aur, şi cu Sfântul Iosif din Arimateea, ne întâlnim cu ei prin ceea ce ştim despre ei.

La noi la mănăstire a fost cândva un episcop armean. A fost aceasta înainte poate cu vreo 30 de ani. A veni la noi cu mitropolitul Nicolae Mladin. Este ceva frumos: a venit vorba despre Sfântul Grigorie, luminătorul care a fost încreştinătorul armenilor. Şi venind vorba despre asta, el mi-a spus că la ei există o legendă. Anume că un copil citea din scrierile Sfântului Grigorie, luminătorul şi nu înţelegea. Şi atunci, din carte - fiţi atenţi, din carte - a ieşit Sfântul Grigorie şi i-a explicat, i-a dat lămuriri copilului aceluia.

Ceea ce mă interesează pe mine şi ceea ce e frumos, extraordinar de frumos, e faptul că Sfântul Grigorie a ieşit - de unde? - din carte. Nu a venit de sus, nu a venit dintr-o parte, dintr-alta, ci a ieşit din carte. Să ştiţi că toţi ieşim din cărţi dacă am scris o carte. Fiecare ieşim din ceea ce am scris. Ieşim noi înşine. Aşa iese şi Sfântul Evanghelist Luca din Evanghelia sa. Bineînţeles, iese cumva în umbră pentru că el ni-L scoate la iveală pe Domnul Hristos, dar în ceea ce a scris el, împreună cu Domnul Hristos, în ceea ce a scris despre Domnul Hristos, iese şi Sfântul Evanghelist Luca.

Când ne gândim la Sfântul Iosif din Arimateea, la cinstea pe care I-a făcut-o Domnului Hristos înmormântându-L, la cinstirea pe care I-a adus-o, iese de acolo şi Sfântul Iosif din Arimateea. Ni-l aduce în faţă Sfântul Evanghelist Luca şi toţi ceilalţi Evanghelişti căci toţi îl pomenesc. Din scrierile Sfântului Ioan Gură de Aur iese Sfântul Ioan Gură de Aur.

Şi am pomenit lucrul acesta pentru că, dacă e vorba să ne arătăm mulţumirea şi recunoştinţa, acum şi totdeauna şi în vecii vecilor, şi în veşnicie şi în vremea de acum, dacă e să ne arătăm recunoştinţa - şi nu putem să nu ne-o arătăm faţă de cei care ne-au primit şi ne-au cinstit şi ei, şi ne-au omenit, cum zice românul - dacă e vorba să facem lucrul acesta, iată, avem şi un sprijin în Sfânta Evanghelie de la Luca în legătură cu minunea vindecării celor zece leproşi.

Ştiţi că numai Sfântul Evanghelist Luca cuprinde în Evanghelia sa o relatare despre vindecarea a zece leproşi pe care a făcut-o Domnul Hristos. Şi nu s-a oprit numai la istorisirea în sine ci a adăugat şi ce s-a întâmplat îndată după ce Domnul Hristos i-a vindecat de la depărtare pe cei zece leproşi. I-a trimis să se arate preoţilor, pe drum ei s-au vindecat şi Sfântul Evanghelist Luca ţine să informeze că dintre cei zece, unul s-a întors. S-a întors la Domnul Hristos, a căzut la picioarele Lui şi prea

mărea pe Dumnezeu şi mulţumea pentru vindecare, în timp ce ceilalţi nu s-au întors. Şi Domnul Hristos a zis: "Oare nu s-au vindecat zece? Unde sunt ceilalţi nouă?" (Luca 17, 17). Deci Domnul Hristos aştepta şi pe cei nouă să-şi arate recunoştinţa. Noi vrem să fim ca cel unul care s-a întors. Vrem să fim ca acel unul, să ne întoarcem la Dumnezeu şi să ne întoarcem la oamenii care ne-au primit şi care ne-au omenit şi care au stat cu noi şi au fost bucuroşi de prezenţa noastră.

Iubiţi credincioşi, vă spuneam mai zilele trecute că tare mult îmi place mie o istorisire a Sfântului evanghelist Ioan despre spălarea picioarelor. Apoi să ştiţi că în această istorisire se cuprinde şi ceva ce priveşte recunoştinţa.

Sfântul Vasile cel mare întrebat fiind "Cum trebuie să-şi arate cineva recunoştinţa faţă de binefăcător?" zice că aşa, având sentimentul pe care l-a avut Sfântul apostol Petru când nu voia să-L lase pe Domnul să-i spele picioarele. Adică să zică cum a zis Sfântul apostol Petru: "Doamne, Tu să-mi speli mie picioarele?" (Ioan 13, 6), adică să mă învrednicesc eu de o astfel de binefacere? Să te socoteşti mai mic decât binefăcătorul, asta înseamnă.

Şi mai e ceva. În Sfânta Evanghelie mai avem încă o istorisire despre felul cum a înţeles Domnul Hristos să primească binefacerile, cinstirea care I s-a adus. Şi anume, se spune că o femeie, înainte de sfânta Sa pătimire, L-a cinstit pe Domnul Hristos turnând peste El mir de nard de mult preţ. Unii dintre ucenicii care erau de faţă au socotit că nu face bine femeia cu ce face, că nu a făcut bine cu ce a făcut, că ar fi trebuit să se vândă mirul, să se dea banii săracilor, au găsit ei nişte motive ale lor. Şi atunci Domnul Hristos a rânduit ceva care a rămas în Sfânta Evanghelie. Prima dată a zis aşa: "Nu faceţi supărare femeii" (Matei 26, 10). Cam uităm noi lucrurile acestea. Să ştiţi că cuvintele sunt veşnice, chiar dacă au fost spuse într-o împrejurare oarecare, totuşi cuvintele rămân veşnice. Le-a spus ucenicilor "Nu faceţi supărare femeii" ca să auzim noi şi să ştim şi noi, să nu fim oameni care înmulţim supărarea, ci să fim oameni care înmulţim bucuria. "Nu faceţi supărare femeii". Şi apoi a adăugat: "Oriunde se va propovădui Evanghelia aceasta, să se spună şi ce a făcut ea, spre pomenirea ei". Oriunde se va propovădui Evanghelia. Ce înseamnă? Acolo unde se va spune despre Întruparea Mea, despre Întruparea Fiului lui Dumnezeu, acolo unde se va spune despre cuvintele Mele, despre propovăduirea Mea, despre Răstignirea Mea, despre moartea Mea pe Cruce, despre Învierea Mea, despre Înălţarea Mea, să se spună şi ce a făcut femeia aceasta, spre pomenirea ei. Ca să învăţăm şi noi să fim recunoscători, şi să fim mulţumitori, şi să fim îndatoritori şi îndatoraţi faţă de toţi aceia care fac ceva, care au făcut ceva în viaţa lor pentru noi, pentru viaţa noastră.

Ne ducem cu ajutorul lui Dumnezeu, cu gânduri bune şi vrem să lăsăm gânduri bune. Sfârşesc cu ceva care îmi place mult şi cu ceva ce spun adeseori la noi, la mănăstire. Şi aume că în 1971 la mănăstirea noastră au fost doi creştini din Germania. Au stat câteva zile la noi şi venind vorba despre o instituţie bisericească de ajutorare a epilepticilor, o instituţie numită Betel - casa lui Dumnezeu înseamnă pe evreieşte, cuvântul e evreiesc - venind vorba despre faptul că un părinte de la noi a lucrat cândva în instituţia aceea, vreo câteva luni, trei luni, la ajutorarea bolnavilor, ne-au spus că la intrare la Betel e scris:

"Pace celor ce vin,
bucurie celor ce rămân,
binecuvântare celor ce pleacă"

Nouă ne-a plăcut tare mult cuvântul acesta: "Pace celor ce vin, bucurie celor ce rămân, binecuvântare celor ce pleacă" şi atunci ei au scris în cartea de onoare a mănăstirii: "Pace celor ce vin, bucurie celor ce rămân, binecuvântare celor ce pleacă doresc doi creştini din Germania tuturor celor ce, în urma lor, vor vizita această mănăstire".

Lăsăm şi noi urarea aceasta aici, pentru cei de aici şi pentru noi, care plecăm: pace, bucurie şi binecuvântare. Dumnezeu să ne ajute!

27 iulie 1996

Sfântul Iosif din Arimateea - Un om plăcut lui Dumnezeu

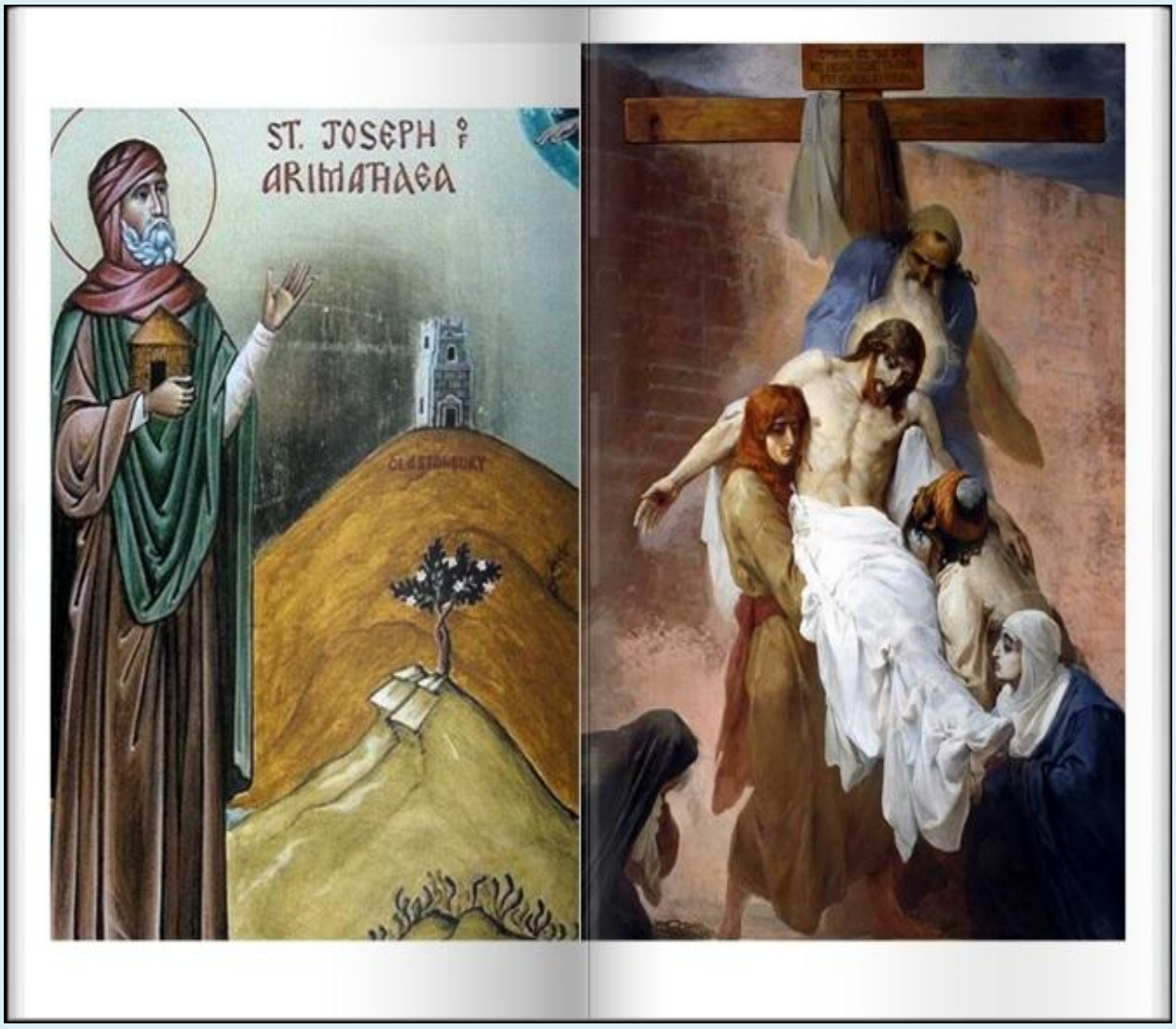

Un alt om plăcut lui Dumnezeu este, desigur, Iosif din Arimateea, care aştepta şi el împărăţia lui Dumnezeu şi care era ucenic al Domnului Hristos, ucenic în ascuns, adică un ucenic în înţelesul că Îl avea în vedere pe Domnul Hristos.

Sfântul Iosif din Arimateea era un om care L-a cinstit pe Domnul Hristos când alţii Îl necinsteau pe Domnul Hristos, când alţii L-au condamnat la moarte, L-au biciuit, L-au scuipat, L-au defăimat şi L-au răstignit pe Cruce. Când Domnul Hristos a murit pe Cruce, Sfântul Iosif din Arimateea şi-a arătat cinstirea faţă de Domnul Hristos cerându-i lui Pilat să-l lase să înmormânteze cu cinste trupul Domnului Hristos. Aşa a făcut! Şi a fost bine că L-a înmormântat cu cinste! Şi nu numai că L-a înmormântat cu cinste, dar - spune în Sfânta Evanghelie de la Matei - chiar I-a

oferit mormânt Mântuitorului. Mântuitorul a primit mormântul în care a fost înmormântat, de la Iosif din Arimateea.

Biserica noastră îl cinsteşte pe Sfântul Iosif din Arimateea nu numai în 31 iulie, când e ziua lui de pomenire, şi nu numai în Duminica a treia după Paşti, când se pomeneşte împreună cu femeile mironosiţe, ci îl pomeneşte şi la fiecare Sfântă Liturghie, când preotul, punând pe Sfânta Masă, Cinstitele Daruri, spune cuvintele: *„Iosif cel cu bun chip, de pe Lemn luând prea curat rrupul Tău, cu giulgiu curat înfaşurându-l şi cu miresme în mormânt nou ingropându-l, l-a pus”*. Cuvintele acestea ne aduc aminte de Sfântul Iosif din Arimateea, cel cinstitor al Mântuitorului.

Gândiţi-vă când l-a cinstit: când alţii L-au necinstit, când alţii L-au răstignit, când alţii L-au omorât; în acele momente, Sfântul Iosif din Arimateea L-a cinstit pe Domnul Hristos şi L-a înmormântat cu cinste şi I-a dat şi mormânt. Noi nu putem să avem atâta admiraţie câtă ar trebui să avem! Ne simţim cu puterile împuţinate când ne gândim la Sfântul Iosif din Arimateea, când e vorba să-i aducem cinstire Sfântului Iosif din Arimateea.

Stimaţi ascultători, noi trebuie să ne împodobim mintea cu gânduri din acestea, cu oameni din aceştia, ca să ne luminăm mintea şi să ne schimbăm spre bine, ca să putem şi noi să-i cuprindem în sufletul nostru pe aceşti oameni plăcuţi lui Dumnezeu, cu calităţile lor, şi să ne formăm şi noi după alcătuirea lor, după virtuţile lor.

În legătură cu Sfântul Iosif din Arimateea mai avem de pomenit şi nişte femei gânditoare de Dumnezeu. Iarăşi e ceva ce ne dă lumină în suflet: „femei gânditoare de Dumnezeu”.

Este vorba de femeile mironosiţe, despre care Sfânta noastră Biserică spune că sunt „femei gânditoare de Dumnezeu”, într-o alcătuire din canonul Sfintelor Paşti, spunem cuvintele acestea: „Femeile cele gânditoare de Dumnezeu, cu miruri în urma Ta au alergat şi pe Tine cu lacrimi căutându-Te, ca pe un mort, bucurându-se, s-au închinat Ţie, Dumnezeului celui viu, şi Paştile cele mântuitoare, ucenicilor Tăi, Hristoase, bine le-au vestit”.

Femeile gânditoare de Dumnezeu aveau şi ele cinstire faţă de Mântuitorul Hristos. Doar ele văzuseră că Iosif din Arimateea şi cu Nicodim L-au înmormântat pe Domnul Hristos cu miresme, dar au vrut să ducă miresme şi din partea lor; şi au dus miresme până la mormântul Domnului Hristos, dar n-au putut să le întrebuinţeze, fiindcă Domnul Hristos înviase.

Pentru intenţia lor de a-şi arăta cinstirea faţă de Domnul Hristos, femeile acestea sunt cinstite de Sfânta noastră Biserică şi sunt socotite femei gânditoare de Dumnezeu. Mare lucru să fie cineva gânditor de Dumnezeu, cugetător de Dumnezeu! Să-L aibă în vedere pe Dumnezeu în gândurile lui.

Când eram eu copil, la noi în familie era vorba aceasta: „Mi-a adus Dumnezeu un gând! Mi-a dat Dumnezeu un gând!”

Apoi, femeile mironosiţe erau gânditoare de Dumnezeu pentru că-L aveau pe Domnul Hristos în gând; ţineau la El, îl aveau în inima lor, îl cuprindeau cu iubirea lor, cu cinstirea lor. Despre femeile gânditoare de Dumnezeu, despre femeile mironosiţe, în Sfânta Evanghelie de la Luca se spune că „au cumpărat miresme”, iar în Sfânta Evanghelie de la Marcu se spune că „au pregătit miresme”. De fapt, au şi pregătit şi au şi cumpărat.

Preţul mirului pe care au vrut femeile să-l ducă la mormântul Domnului Hristos şi să-L ungă cu el pe Domnul Hristos este inima femeilor mironosiţe. Ele şi-au pus inima în miresmele acelea, în ce au cumpărat şi în ce au pregătit. Aşa că miresmele lor nu pot fi preţuite în bani, în dinari, ci preţul mirului pe care l-au pregătit este chiar inima lor.

Stimaţi ascultători, vreau să aduc aminte, în legătură cu aceasta, o Epistolă a Sfântului apostol Pavel, mai puţin cunoscută sau mai puţin băgată în seamă, şi anume Epistola către Filimon. în această epistolă, Sfântul apostol Pavel îl recomandă pe un sclav fugar, pe nume Onisim, stăpânului său, Filimon, din casa căruia fugise. Sfântul apostol Pavel îl trimite pe Onisim înapoi la stăpânul său (de data aceasta fiind convertit Onisim) şi-i dă o scrisoare de recomandare, în care îi

zice aşa lui Filimon: „Ţi-l trimit pe el, - fiţi atenţi! - chiar inima mea. Primeşte-l pe el cum m-ai primi pe mine!” Aşa ceva puteau să zică femeile mironosiţe: „Doamne, am pregătit mir! Aici e inima noastră! Punem inima noastră în mirul acesta! De fapt, nu mirul reprezintă ceea ce avem noi în suflet, ci inima noastră se prelungeşte în mirul pe care Ţi-l aducem Ţie”.

Nu ştiu dacă poate fi ceva mai frumos şi mai dătător de lumină, de odihnă, decât cuvântul acesta al Sfântului Pavel către Filimon: Ţi-l trimit pe el: inima mea ţi-o trimit. Nu-ţi trimit un om, îmi trimit inima în el; sunt legat de el, el e inima mea, e prelungirea inimii mele; primeşte-l pe el cum m-ai primi pe mine.

Stimaţi ascultători, poate că mai sunt şi alţii - şi sunt şi alţii - plăcuţi lui Dumnezeu, însă eu mă opresc aici.

Am pomenit de Sfântul Iosif din Arimateea, care mie aşa mi-e de drag! Sfântul Iosif din Arimateea, cel cinstitor al Mântuitorului într-o vreme când mulţi nu-L cinsteau; Sfântul Iosif, cel care L-a înmormântat cu cinste. Am pomenit apoi de femeile gânditoare de Dumnezeu, de femeile mironosiţe, care şi ele şi-au arătat cinstirea faţă de Domnul Hristos. Aşa au făcut şi femeile gânditoare de Dumnezeu, femeile mironosiţe.

Dumnezeu să ne ajute! Vă mulţumesc!

(Din ospăţul credinţei, Editura Mitropolia Olteniei, Arhimandritul Teofil Părăian)

Părintele Constantin Galeriu - Duminica mironosiţelor

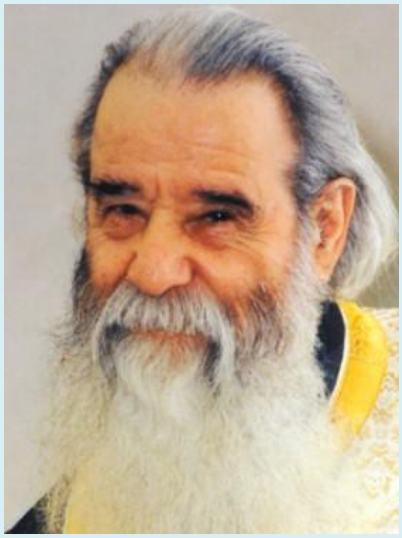

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Binecuvântaţi creştini în Sfânta Biserică a Domnului nostru Iisus Hristos!

Hristos a înviat!
Adevărat a înviat!

Preaiubiţi martori ai învierii lui Hristos, aceste dumnezeieşti Evanghelii, deci duminicile până la Înălţare, toate vestesc învierea şi faptele pe care numai Hristos, Fiul lui Dumnezeu şi Fiul Omului, Cel răstignit şi înviat, le putea săvârşi; mărturii ale dumnezeirii şi ale umanităţii Lui, mărturii ale învierii Lui.

Să ne împărtăşim din ***cuvintele Evangheliei de astăzi:***

"În vremea aceea, venind Iosif cel din Arimateea, sfetnic ales, care aştepta şi el împărăţia lui Dumnezeu, şi, îndrăznind, a intrat la Pilat şi a cerut trupul lui Iisus. Iar Pilat s-a mirat că a şi murit şi, chemând pe sutaş, l-a întrebat dacă a murit de mult. Şi aflând de la sutaş, a dăruit lui Iosif trupul. Şi Iosif, cumpărând giulgiu şi coborându-L de pe cruce, L-a înfăşurat în giulgiu şi L-a pus într-un mormânt care era săpat în stâncă, şi a prăvălit o piatră la uşa mormântului. Iar Maria Magdalena şi Maria, mama lui Iosi, priveau unde L-au pus.

Şi după ce a trecut ziua sâmbetei, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov, şi Salomea au cumpărat miresme, ca să vină să-L ungă. Şi dis de dimineaţă, în

prima zi a săptămânii (Duminică), pe când răsărea soarele, au venit la mormânt. Şi ziceau între ele: Cine ne va deschide nouă piatra de la uşa mormântului? Dar, ridicându-şi ochii, au văzut că piatra fusese răsturnată; căci era foarte mare. Şi, intrând în mormânt, au văzut un tânăr şezând în partea dreaptă, îmbrăcat în veşmânt alb, şi s-au spăimântat. Iar el le-a zis: Nu vă înspăimântaţi! Căutaţi pe Iisus Nazarineanul, Cel răstignit? A înviat! Nu este aici. Iată locul unde l-au pus. Dar mergeţi şi spuneţi ucenicilor Lui şi lui Petru că va merge în Galileea, mai înainte de voi; acolo Îl veţi vedea, după cum v-a spus. Şi ieşind, au fugit de la mormânt, că erau cuprinse de frică şi de uimire, şi nimănui nimic n-au spus, căci se temeau"(Marcu 15, 43-47; 16, 1-8).

Aceasta este Evanghelia rânduită pentru astăzi. Începe cu înmormântarea Domnului şi continuă cu învierea, precizând momentul când Pilat îl întreabă pe Iosif dacă a murit cu adevărat şi pentru convingere îşi cheamă şi sutaşul, care îi confirmă cele spuse de Iosif. Evanghelia precizează cu stăruinţă acest act dumnezeiesc: că a murit cu adevărat şi a înviat.

Iosif era şi el ucenic de taină al Mântuitorului, şi spune Evanghelia că aştepta şi el împărăţia lui Dumnezeu. Şi a fost învrednicit ca să primească el această dezlegare, unică, căci dar unic a fost pentru acest ucenic, ca el să coboare de pe cruce trupul Mântuitorului, să pregătească veşmântul, giulgiul de in, împreună cu miresmele, cum era rânduiala în vremea veche (pe care o mai păstrăm şi în zilele noastre, când miruim pe cei de care ne despărţim trupeşte).

A înfăşurat în giulgiu trupul Domnului şi cu mahrama capul Lui, şi L-a dus la mormântul pe care îl pregătise; mormânt nou, săpat în stâncă. Este o taină a lui Dumnezeu. Cei care au fost la Sfintele Locuri ştiu şi contemplă acel loc al mormântului unde este şi o capelă în ziua de astăzi, cu două încăperi: prima numită şi capela îngerului, acolo unde îngerul sta şi a vestit învierea, iar mai înlăuntru încăperea propriu-zisă a locului mormântului. Fiecare cu câte doi metri pe lungime şi lăţime.

Şi aici un singur gând: ***De ce omul şi numai omul pregăteşte mormânt, unde să fie aşezat trupul lui?*** Din cercetările mai vechi şi mai noi ale istoricilor se constată acest fapt de la începuturile omenirii. Pentru că dintru început omul a fost menit vieţii, nu morţii. Nu există altă explicaţie, pe care ar încerca sărmanii necredincioşi să o dea. ***Şi de unde vine acest adânc fior de lumină, de credinţă în înviere, pentru care noi rostim că a adormit robul lui Dumnezeu în nădejdea învierii şi a vieţii de veci?*** Şi a vieţii, nu numai a sufletului, ci şi a trupului, pentru că mormântul e pentru trup. Dar este şi pentru suflet mormânt.

Care este mormântul sufletului? – **Nesimţirea duhovnicească**. Aceasta poate e cea mai gravă tragedie a omului. ***Mormântul nesimţirii, pentru care Ioan Scărarul spune: "Nesimţirea e moartea sufletului înainte de moartea trupului".*** Cea mai gravă şi cea mai de luat în seamă. În întreaga umanitate, în toate religiile lumii s-a pregătit actul de înmormântare; şi acest act deosebeşte pe om de celelalte vieţuitoare.

Aşa îl pregătise dreptul Iosif, acest suflet curat şi credincios. Şi a avut această mare mângâiere de la Dumnezeu, ca el să ofere lui Hristos mormântul lui nou, în care nu fusese nimeni pus.

De asemenea amintim ca informare că trupurile celor adormiţi în vechime erau colorate în ocru, roşu, culoarea sângelui, dar un sânge înviat, şi orientate spre răsărit, spre Soarele dreptăţii, spre lumină. Toate împreună dezvăluie crezul şi dorul şi menirea către viaţă a omului. Şi a aşezat trupul Mântuitorului acolo, în mormânt, cum adânc teologhiseşte, cugetă dumnezeieşte Biserica: "***În mormânt cu trupul, în iad cu sufletul ca un Dumnezeu coborând în iad, în Rai cu tâlharul şi pe tron ai fost Hristoase cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt, Tu care eşti necuprins, pretutindeni.***"

Şi în iad a coborât Dumnezeu, Hristos. Ştiţi, unele icoane care înfăţişează pe Mântuitorul cu mâinile întinse în jos şi trăgând din iad pe Adam şi Eva cu tot neamul la înviere. De aceea în zilele acestea până la Înălţare înroşim ouă şi fiecăruia dintre cei adormiţi le rostim, cu oul – purtător al vieţii: "Hristos a înviat".

Aşa ne spune o istorie veche, că mergând un om al lui Dumnezeu, un preot, într-un loc unde erau oseminte multe, multe (am văzut asemenea oseminte la Betleem, ale pruncilor ucişi de Irod, sau la mânăstirea Sfântul Sava, unde năvălind păgânii au ucis la un moment dat ca la 4000 de suflete). Într-un asemenea osuar pătrunzând el în ziua Învierii, preotul duhovnicesc a rostit: "Hristos a înviat!" Şi s-a auzit cu ecouri străfunde şi din depărtări, din partea tuturor osemintelor (asemenea celor contemplate de Iezechiel), răspunsul: "Adevărat a înviat!".

Şi era atunci vineri, în ajunul Paştelui iudeilor. Şi au plecat de la mormânt după ce au aşezat la uşa mormântului o piatră foarte mare. Şi Iosif şi Nicodim şi Maica Domnului şi Ioan şi Maria Magdalena, Maria lui Iacov şi Salomeea şi celelalte. Şi sâmbătă s-au odihnit după Lege. E scris în Noul Testament acest fapt al păzirii Legii, ultimul înainte de Înviere, pentru că după aceea nicăieri în Noul Testament nu ne mai vorbeşte de păzirea sâmbetei. Imediat după aceea alta este sărbătoarea,

sărbătoarea Bisericii, şi sărbătoarea întregii făpturi, precum şi sărbătoarea eternă a Dumnezeirii: Paştele – Învierea lui Hristos-Dumnezeu. Şi s-au odihnit.

(Extras din: predica Părintelui Constantin Galeriu la Duminica mironosiţelor)

Părintele Visarion Iugulescu - Duminica Sfintelor Femei mironosiţe

Acum ***să amintim pe cei ce au fost în acele momente grele lângă Iisus.***

- **Iosif din Arimateea** – ***a fost unul din cei 70 de ucenici ai Domnului***. *După ce a fost îngropat Domnul Hristos, evreii l-au luat pe acest Iosif şi l-au aruncat într-o groapă, într-un fel de închisoare din care a fost scos cu puterea lui Dumnezeu şi dus în Arimateea la casa lui. Aceasta s-a întâmplat după ce Domnul Iisus a înviat şi I s-a arătat scoţându-l de la închisoare.*
- **Nicodim** – ***era unul din fruntaşii evreilor*** *care, după ce a îngropat trupul Domnului, a fost dat afară din Sinagogă şi nu a mai fost primit. El însă a povestit cu de-amănuntul şi a propovăduit Patimile şi Învierea Domnului Hristos pretutindeni unde a fost.*

Femeile mironosiţe cele mai cunoscute au fost următoarele:

- **Maria Magdalena** – *din care Domnul scosese 7 draci. Aceasta a fost cea mai înflăcărată în credinţă, atât în timpul acela, cât şi după aceea, mergând după Învierea Domnului până la Roma, la Cezarul Tiberius, căruia i-a relatat despre toată judecata nedreaptă pe care o făcuse lui Iisus, Pilat împreună cu arhiereii Anna şi Caiafa şi cum L-au răstignit. Tot ea, cu puterea Domnului Hristos, a vindecat pe împăratul Tiberius la un ochi, iar acesta, drept mulţumire, a trimis ostaşi să aducă legaţi la Roma pe toţi cei vinovaţi, care şi-au luat pedeapsa meritată. După aceea propovăduind cu înflăcărare şi răspândind credinţa peste tot pe unde mergea, Maria Magdalena a murit în Efes, fiind îngropată de Sfântul Evanghelist Ioan.*
- **Salomeea** – *a doua mironosiţă. Aceasta era fata Sfântului Iosif, logodnicul Maicii Domnului care era căsătorită cu Zevedei, tatăl lui Ioan Evanghelistul şi al lui Iacob.*

- **Ioana** – *a treia mironosiţă. Aceasta era femeia lui Husa care a fost econom în palatul lui Irod împăratul.*
- **Marta şi Maria** – *a patra şi a cincia mironosiţă. Acestea sunt surorile lui Lazăr.*
- **Maria lui Cleopa** – *este a şasea mironosiţă şi*
- **Suzana** – *a şaptea mironosiţă. Aceasta era singura soră a marelui învăţat Gamalieil, tânără, înţeleaptă şi frumoasă, care a cunoscut pe Domnul Hristos în apropierea Patimilor Sale.*

Toate aceste femei au fost martore la suferinţele lui Iisus, la îngroparea Lui şi apoi la Învierea Lui din mormânt. Aceste femei au lucrat cu mare râvnă pentru Domnul de la începutul propovăduirii Lui. Ele mergeau cu o zi două înainte la locul unde trebuia să vină Domnul şi pregăteau cele ce trebuiau pentru masă, gătind şi servind pe Domnul şi ucenicii Săi. Tot timpul activităţii Domnului, au lucrat sfintele femei, ele dovedind şi un curaj deosebit în timpul Sfintelor Patimi. ***De aceea, Sfinţii Părinţi le-au aşezat în rândul apostolilor, întocmai cu apostolii.***

Sfinţii evanghelişti vorbesc de cele mai cunoscute, dar ele au fost mai multe. Aşadar, pe bună dreptate duminica de astăzi s-ar mai putea numi şi duminica femeii creştine, duminica diaconiţelor, a purtătoarelor de mir, de sfintele învăţături ale Domnului Hristos. ***Sfintele femei mironosiţe au purtat în sufletul lor toată tradiţia, învăţătura prin viu grai a Domnului Hristos şi au învăţat lumea cum şi ce să creadă. Ele au învăţat mai cu seamă de la Sfânta Fecioară Maria, cu care au rămas în continuare după Învierea Domnului şi pe care o ajutau să face veşminte pentru preoţi, omofoare pentru arhierei, acoperăminte pentru sfintele vase de cult şi altele.***

(Extras din predica Părintelui Visarion Iugulescu - Duminica Sfintelor Femei Mironosiţe)

Fratele Moise Velescu (Arad) – Despre Iosif din Arimateea

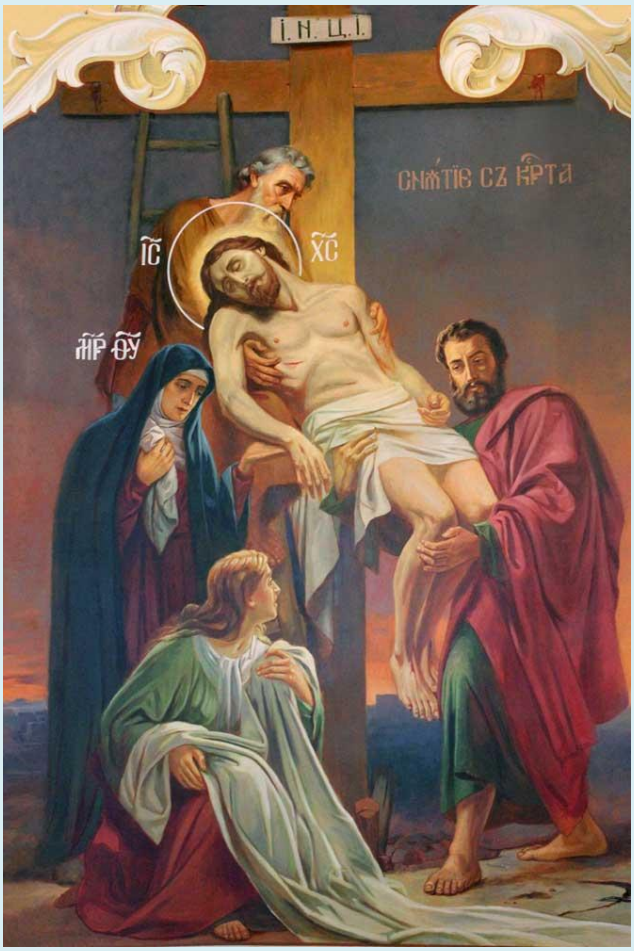

În Numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

„Când s-a înserat, fiindcă era ziua Pregătirii, adică ziua dinaintea Sabatului, a venit Iosif din Arimateea, un sfetnic cu vază al soborului, care şi el aştepta Împărăţia lui Dumnezeu. El a îndrăznit să se ducă la Pilat, ca să ceară trupul lui Iisus. Pilat s-a mirat că murise aşa de curând; a chemat un sutaş şi l-a întrebat dacă a murit de mult. După ce s-a încredinţat de la sutaş că a murit, a dăruit lui Iosif trupul. Şi Iosif a cumpărat o pânză subţire de in, a dat jos pe Iisus de pe cruce, L-a înfăşurat în pânza de in şi l-a pus într-un mormânt săpat în stâncă. Apoi a prăvălit o piatră la uşa mormântului.” (Mc 15, 42-46)

Din cele arătate nouă aici în Sfântul Cuvânt al lui Dumnezeu, se desprind o mulţime de învăţături care pot folosi şi totdeauna ele au folosit pe drumul vieţii celor care socoteau că în altă parte nu pot să găsească lumina necesară, nici ceva care poate să le ajute mai bine. De aceea noi din toată inima mulţumim lui

Dumnezeu când ne putem aduna, când ne putem întâlni şi când, cu ajutorul Domnului, ne putem sfătui din Cuvântul Său, spre a putea trage şi învăţăturile care ne sunt necesare. Atât de necesare, încât nu există pe lumea asta termen de comparaţie.

„Când s-a înserat, fiindcă era ziua Pregătirii, adică ziua dinaintea Sabatului, a venit Iosif din Arimateea, un sfetnic cu vază al soborului, care şi el aştepta Împărăţia lui Dumnezeu.”

De atâtea ori suntem gata să spunem ceva despre cineva, să ne pronunţăm referitor la cineva… Dar e bine să cunoaştem ce este în inimile oamenilor.

Uitaţi, aici, în mijlocul unui sobor de talia aceea, unde mai-mari erau Ana şi Caiafa, se găsea şi un sfetnic cu vază care, după cum spune Cuvântul Sfânt al lui Dumnezeu, aştepta Împărăţia lui Dumnezeu… Omul acesta a îndrăznit să meargă la Pilat, să ceară trupul Domnului Iisus.

Puţin mai înainte, dacă răsfoim pagina Cărţii Sfinte, avem să găsim foarte puţini lângă Cruce… Ceilalţi s-au dus de-acolo. Cine ştie în ce situaţii şi la ce meditau ei acolo unde stăteau îngroziţi în urma celor văzute. Că într-adevăr, din ce s-a întâmplat, numai povesteşte cineva câte ceva… Acolo unde în bătaie, în sânge şi moarte, un fior străbătea… A trecut prin starea aceasta şi Iosif din Arimateea, care „aştepta Împărăţia lui Dumnezeu”; şi Sfântul Matei spune că era şi el un ucenic al lui Iisus. Omul ăsta, în inima lui, în sinea lui, cine ştie ce gândea şi el! Că probabil o fi fost şi el cu mulţimea, asistând la răstignire; văzuse ce s-a întâmplat acolo… Nu-i uşor să vezi o asemenea scenă.

Dar ne putem gândi la Maica Domnului, în ce situaţie a fost pusă. Ce a trebuit să vadă ochii ei. Celelalte femei, surorile noastre de atunci, care întotdeauna sunt mai slăbuţe decât bărbaţii, în ce situaţie or fi fost puse şi ele. Probabil – zicând şi de omul acesta, de Iosif – el poate că nu era în uniforma cu care se ducea la serviciu, dar oricum el L-a privit şi L-a văzut…

Dar Domnul era mort acum. Cel despre care auzise atâtea lucruri… Cel care înviase atâţia morţi şi despre care s-a vorbit sigur în Sinedriu. Nici ele, organele înalte, nu ştiu totdeauna ce se petrece sau ce se poate ascunde de ochii lor. Unde au fost aprozii? Unde au fost cei trimişi de ei ca să le aducă informaţiile de care aveau nevoie? Aceştia voiau să vadă mai ales cum se desfăşoară lucrurile şi urmăreau cu atenţie deznodământul.

În ultima săptămână ştim cum S-a purtat Domnul cu ei, cu fariseii! Într-adevăr, a culminat cu cele opt „vaiuri”, învinovăţindu-i pentru toate acţiunile lor întreprinse în mijlocul poporului aceluia tocmai atunci când El era între ei. Şi chiar pe Ierusalim îl socoteşte vinovat pentru că a avut o vreme când a fost cercetat, dar pe care el nu şi-a cunoscut-o – fapt pentru care ştiţi ce s-a întâmplat cu Ierusalimul.

Dar iată că în mijlocul unor oameni, zic, de talia asta, era cineva care îşi dădea totuşi seama… Şi în situaţia asta, când Domnul era pe Cruce, se duce la Pilat şi îi cere trupul lui Iisus.

Eu m-am gândit: ducându-se în faţa lui Pilat… poate că faptul aceasta nu era chiar atâta de grav, deşi era posibil să aibă repercusiuni asupra funcţiei şi poziţiei lui când se va fi auzit că nu s-a dus în faţa lui Ana şi a lui Caiafa… Când vor fi auzit şi restul oamenilor, restul marilor preoţi din sânul Sinedriului, desigur, s-ar fi putut găsi cineva în funcţie să se ridice împotriva lui Iosif. Şi loc între ei Iosif n-ar mai fi avut…

În sfârşit, el aşa cum arată Cuvântul lui Dumnezeu, se duce, are îndrăzneala şi se duce şi cere Trupul Domnului. Pilat îl cheamă – cum i-am zice noi astăzi – pe comandantul plutonului de execuţie, să vadă dacă victima este într-adevăr moartă. Îl cheamă pe sutaş şi se încredinţează de la el, de la omul care lângă Cruce a exclamat cuvintele acelea minunate: „Cu adevărat, Acesta a fost Fiul lui Dumnezeu!”.

Acestea s-au petrecut în casa lui Pilat. Vă închipuiţi o cameră unde cel ce purta vulturul roman era în faţa lui. În poziţie de drepţi stătea căpitanul, cel care comandase execuţia. Acest sutaş venise, iar Iosif din Arimateea, omul din Sinedriu, stătea acolo nu ca şi noi aici, unde stăm acum. Şi discutau nu cum discutăm noi acum… Cine ştie ce bănuiau, mai ales că şi soţia lui Pilat trimisese să-i spună acestuia, când el stătea pe scaun şi-L judeca pe Domnul, să nu aibă nimic a face cu acest Neprihănit. Fiindcă ea văzuse cele ce se petrecuseră în casa lui Iair. Se spune că era prietenie între familia lui Pilat şi a lui Iair, care şi el era un om cu vază în cetatea aceea şi în timpul acela. Şi el L-a văzut. Deci şi în casa lor se vorbea de Domnul Iisus… (Nu numai în adunarea noastră se vorbeşte despre El… Peste tot, aproape două mii de ani s-au discutat aceste lucruri. Acolo şi ei au discutat de asemenea şi nu ştiau ce să creadă despre toate acestea.)

Dar în împrejurarea aceasta, Iosif din Arimateea, un sfetnic de vază al soborului, are curajul să se ducă la Pilat şi să ceară trupul Domnului Iisus când era mort pe Cruce. Ai zice: „Bine…”, şi ai crede cumva că a avut îndrăzneala să meargă după

ce a auzit că a înviat, dar nu acuma mort… Răstignit, mort pe Cruce!… Să meargă să ia un mort de pe Cruce!… Ce act de vitejie, ai zice…

Şi totuşi era cel mai mare act de vitejie. Şi, după câte ni se arată aici, Pilat i-a dat trupul Domnului. I-a dat pe Domnul să fie al lui. Că aşa scrie în Evanghelie, că după ce au insistat iudeii, li L-au dat ca să-L răstignească, spun sfinţii evanghelişti. Şi tot aşa i-L dă lui Iosif acum, ca să-l îngroape.

Nepăsător nu a fost Pilat în toată acţiunea asta, nici când a trebuit să accepte să Îl dea să fie răstignit, nici acum când i se cerea să fie luat de pe Cruce.

Şi s-a dus Iosif din Arimateea acolo, a cumpărat pânză de in şi L-a luat, spune Sfânta Carte, aşa cum am citit mai înainte. M-am gândit cutremurat: ce scuze o fi trebuit să folosească şi cum o fi trebuit să se poarte el ca să Îl ia pe Domnul de pe Cruce. Grija pe care o fi trebuit să o aibă ca să Îl ia pe Domnul de pe Cruce, cum să umble cu Fiul lui Dumnezeu, pentru că era acolo şi Maica Domnului, şi sfintele femei; şi Sfântul Evanghelist Ioan era de faţă…

În fine, Îl iau de pe Cruce, Îl învelesc şi Îl pun în mormânt nou. În mormânt nou L-au pus. Eu m-am gândit mai departe şi am rămas atât de mişcat după ce am citit în locul acesta din Biblie, că nu mă rabd să nu vă împărtăşesc ce sentiment profund şi ce influenţă a avut asupra mea Sfântul Cuvânt al lui Dumnezeu… Ce am simţit? Mi-am zis: a urmat apoi învierea. S-a arătat, aşa cum ştim. Spune Cuvântul lui Dumnezeu despre toate arătările acestea. (Iar fratele Traian arată în meditaţiile sale întâlnirea dintre Mântuitorul şi Sfânta Fecioară, Maica Lui. Într-adevăr, poate n-ai găsi cuvânt [să descrii] sau poate ai profana [încercând să descrii oricum] clipa aceea unică a întâlnirii dintre o Mamă şi un Fiu. Acestea sunt întotdeauna curate: iubirea dintre o mamă şi un fiu.) Ce o fi fost în clipa aceea când Mântuitorul S-a arătat Sfintei Fecioare nu scrie nicăieri nimic… Dar [ştim cum] L-au văzut ucenicii!…

Dar oare Însuşi Mântuitorul nu Se va fi arătat şi lui Iosif din Arimateea? Scrie Sfântul Apostol Pavel că Mântuitorul, după învierea Sa, S-a arătat deseori multora, timp de 40 de zile. Mai scrie în altă parte că o dată s-a arătat la peste cinci sute de fraţi deodată, dintre care, spune Sfântul Apostol Pavel că cei mai mulţi sunt vii…

Aici m-am gândit singur, în adunarea aceasta deosebită: ca cerul de pământ, aşa au fost, sunt şi vor fi, cât veacurile, adunările Sinedriului faţă de adunările unde vine Hristos. El este prezent între fraţi. Şi Îl va fi văzut Iosif din Arimateea, zic, poate în prima adunare de felul acesta… când în mijlocul lor a apărut Mântuitorul. Sigur,

unii dintre ei s-au întâlnit – şi va fi încercat şi Iosif să vină acolo unde Domnul le-a spus. Ucenicii îi vor fi făcut loc, ca şi Iosif să fie între ei când aveau să-L vadă pe Domnul Iisus.

Şi m-am gândit că Domnul s-o fi dus la Iosif şi va fi pus Mâna Lui după capul său şi după aceea Îl va fi sărutat pe Iosif în faţa lor.

El a avut un curaj pe care puţini mai reuşesc să îl mai aibă. Sunt vremuri în care Domnul este în situaţii grele… Aduceţi-vă aminte cât de cu greu cercetezi casa unui frate în asemenea situaţii. Chiar a celui mai bun prieten. Când el e într-o situaţie în care împrejurările îl fac ca el să fie bănuit că e vinovat. Tu n-ai vrea să ştie cineva că şi tu eşti dintre ai lui… Iosif din Arimateea, el a dovedit-o. Să fii lângă Hristos când El este pe Cruce! Să fii lângă fraţii tăi când ei sunt pe Cruce! Să fii lângă Lucrarea lui Dumnezeu când ea este pe Cruce!

M-am gândit la Sfântul Ioan Gură de Aur, iubiţii mei. De atâtea ori îi aud pe atâţia oameni vorbind aşa impunător şi de sus, lăudându-se cu Sfântul Ioan Gură de Aur… E adevărat, în faţa altarelor noastre stă Sfântul Ioan Gură de Aur; dar oare ne-am gândit, dacă ei s-ar strămuta în cei 31 de ani când Sfântul Ioan Gură de Aur a trebuit să fie dat afară din slujba pe care a avut-o, să fie caterisit, depus? Depus nu înseamnă caterisit. La caterisire se poate reveni, dar atunci când eşti depus nu mai este măsură să poate cineva să intervină, să mai revoce sentinţa adusă. Şi Sfântul Ioan Gură de Aur a avut asemenea perioade în viaţa lui, dar câţi se vor fi găsit atunci să vorbească despre el.

De aceea creşte inima în mine de bucurie ori de câte ori aud fraţii vorbind despre Părintele Iosif care s-a aflat în aceeaşi situaţie.

Poate că ne complicăm în prea multe lucruri, dar Dumnezeu cunoaşte şi ştie nevinovăţia acestui om şi a acestei Lucrări, al cărei rost atât de puţini oameni îl înţeleg în mijlocul Bisericii noastre şi al neamului nostru.

Rostul Părintelui Iosif şi rostul Lucrării lui Dumnezeu! Mă refer la rostul acelora care îndrăznesc în asemenea situaţii, când e Domnul răstignit pe Cruce, să aibă curajul. Nu-i o îndrăzneală zadarnică. Noi vom vedea. Aceasta a fost o răsplată mică… dacă a fost aşa cum mi-am închipuit eu, că Domnul Iisus S-o fi dus şi-l va fi cuprins cu mâinile pe după cap pe Iosif tot aşa cum Îl va fi luat el pe Domnul de pe Cruce.

Dar va veni o altă zi! Şi ochii noştri vor vedea şi Domnul ne va arăta – acelora ce, prin harul lui Dumnezeu, ne ducem mântuirea până la capăt – slava Lui. Şi vom ajunge slăvita şi binecuvântata zi când vom fi Dincolo. Şi în faţa tuturor celor cu ramuri de finic în mâini, Domnul Iisus va face lucrul acesta.

Cu Mâna cea străpunsă, din care a curs Sângele care a şters păcatele tuturor celor răscumpăraţi din toate veacurile, ne va arăta Domnul mâna lui Iosif, spunând: „Mâna asta a scos piroanele din Mâna care a vărsat sânge, ca să mântuiască păcatele lumii, în vremea când toţi au fugit de lângă Mine."

Facă Domnul ca, prin mila şi îndurarea Lui, să nu mai fie nimic în stare să ne despartă pe noi de dragostea Lui. Cât de minunat spune Sfântul Apostol Pavel!
Povesteam pe drum, venind încoace, despre felul în care Părintele Iosif căuta să inspire în fraţii din Lucrarea Oastei Domnului curajul. Să nu cedeze în faţa primejdiei, pentru că, în ultimă instanţă, noi nu avem de luptat împotriva cărnii, împotriva lucrurilor din lumea asta. Domnul Însuşi a spus că: „Împărăţia Mea nu-i din lumea aceasta". Şi ceea ce facem noi în lupta declarată de Oastea Domnului e ceea ce a spus Cuvântul lui Dumnezeu: că Domnul Iisus a venit să nimicească lucrările diavolului. Şi Oastea Domnului s-a angajat să lucreze – spunea Părintele Iosif într-un articol odată – tocmai contra satanei.

„Luptăm cu îndârjire pentru drepturile lui Dumnezeu în lume"… Asta face Oastea Domnului!… Luptă cu îndârjire pentru drepturile lui Dumnezeu în lume. Întotdeauna! Să nu bănuiască cineva că numai acuma trebuie asta. Când Părintele Iosif a spus lucrurile acestea, nu era atunci o situaţie pe care să nu o poţi compara cu stările pe care le trăim noi astăzi. Totdeauna a fost necesar serviciul oamenilor, să apere drepturile lui Dumnezeu în lume. Şi de aceea Dumnezeu a ridicat în mijlocul poporului nostru Oastea Domnului: să lupte pentru drepturile Lui, nu pentru drepturile lor. Că a lor problemă a rezolvat-o El. Şi ei nu-şi caută drepturile lor, ci vor să ajute Lucrarea lui Dumnezeu, în folosul celorlalţi, care nu au ajuns încă să-L cunoască pe Dumnezeu.

În sensul acesta arăta Părintele Iosif într-una din revistele publicate – prin care a căutat să ne formeze după voia lui Dumnezeu – despre Mucius Scevola, sub titlul „A fost şi va mai fi", unde scria că în timpul romanilor s-a ridicat un popor împotriva acestora, cu scopul de a cuceri Roma. Şi, câţiva dintre ostaşii Romei, o ceată, au spus că ei cu hotărâre se duc şi vor să-l ucidă pe regele care se ridicase la hotar împotriva lor ca să cucerească o parte din imperiu. Împrejurările arată că au fost prinşi şi mai ales unul dintre ei, Mucius Scevola, care se angajase cu jurământ la astfel de acţiune. A fost prins, legat şi dus în faţa împăratului duşman. I se spuse

că, în numele legii, va trebui să fie ars. Lângă rege era un altar unde se aduceau jertfe idolului lor.

Scevola a întins mâna deasupra focului şi mâna a început să ardă şi a ars mâna deasupra focului şi el stătea zâmbind, privind la rege.

Împăratul l-a scos de acolo şi i-a spus:
– Destul! Să fie eliberat!… Poporul acesta roman nu poate fi înfrânt cu totul, că oamenii ăştia sunt de neînvins. Şi a renunţat să facă război.

Părintele Iosif, pe urmă, arată că creştinismul a avut oameni care l-au depăşit pe Mucius Scevola.

Prin acţiunea lor, prin devotamentul lor, prin eroismul lor, Biserica îşi face înscrişi eroii şi martirii ei. Şi scrie Părintele Iosif undeva că a primit o scrisoare de la Părintele Vasile. Şi Părintele Iosif redă acolo o parte din ea: „Vă scriu, Părinte, cu sângele în gură; că mi s-a rupt plămânul şi gura e plină de sânge; dar nu las steagul!”.

Şi ştiţi că Părintele Vasile aşa a murit, vorbind în marea Catedrală din Bucureşti, din Ghencea, aceea care e ridicată spre slava lui Dumnezeu şi pentru bucuria fraţilor veniţi să se adune. N-a mai putut să vorbească – şi-i scrie Părintelui hotărârea sa de a muri pentru Domnul.

Şi nu numai unul a fost. Sunt şi vor mai fi încă mulţi aşa.

Se mai arată un alt caz de un asemenea eroism, în legătură cu un pustnic coborât în Roma în timpul distracţiilor acelora cu gladiatori. Cum mulţimea mergea în direcţia arenelor, pustnicul s-a dus şi el, să vadă unde merge aşa mare mulţime. A ajuns acolo la arenă şi a văzut ce se petrecea acolo, cum unul dintre cei doi gladiatori, care erau robi, îl învingea pe celălalt. (Se zice că plăcerea cea mai mare a publicului era când unul dintre gladiatori era sub călcâiul celuilalt, iar cel de deasupra înfigea furca în el şi îl dădea gata.) Şi pustnicul nu a mai putut răbda şi, de acolo de unde privea, a sărit în arenă, în mijlocul luptei, şi i-a despărţit pe cei doi gladiatori. Şi de acolo a strigat: „Să înceteze păgânismul!”.

Cum toţi aşteptau clipa în care să se poată bucura, mulţimea a început să murmure şi, în ultimă instanţă, într-un glas, ca în cazul Mântuitorului când strigau să-L răstignească, a strigat şi acum să-l omoare pe cel ce a tulburat bucuria pe care ei aşteptau să o aibă.

Pustnicul şi-a desfăcut frumos cămaşa şi a zis: „Înfigeţi sabia!”. Şi au înfipt sabia în el.

Era în foaie scris: „Aşa s-a coborât din Munţii Apuseni un pustnic în vremurile noastre, în mijlocul păgânismului anului 1923, şi a strigat: „Să înceteze păgânismul! Să înceteze beţiile! Să înceteze jocurile! Să înceteze desfrânările! Să înceteze minciuna! Să înceteze calomniile! Să înceteze toate! Poporul acesta are nevoie de îmbrăţişarea şi de dragostea lui Dumnezeu!…” „Probabil – scria mai departe în articol – va trebui şi pustnicul zilelor noastre să plătească ce a plătit pustnicul din arena din Roma”.

Dar împăratul Romei a dat dispoziţie într-adevăr să înceteze păgânismul. Cu data de mâine-zi a şi încetat. Nu s-a mai petrecut în Roma aşa ceva. Numele împăratului nu îl reţin – îl pomeneşte Părintele Iosif.

Orice biruinţă trebuie pecetluită cu jertfă. În istoria Bisericii noastre, în mijlocul poporului nostru, au fost astfel de jertfe.

Pe urmă mai arată o altă pildă. V-o spun şi pe asta şi pe urmă închei: cazul căpitanului Muşat, în luptele de la Mărăşeşti. Părintele Iosif era un om care, prin scrisul lui, într-adevăr ca un general, reuşea să înflăcăreze fronturile, pentru ca să nu cedeze în faţa duşmanilor văzuţi de aici, ci în faţa păcatelor care se războiesc cu noi. Fiecare dintre noi ştim ce înseamnă să lupţi cu firea ta cea rea, cu păcatele tale şi cu toate câte se războiesc cu tine. În lupta asta, Părintele vrea să-i antreneze pe fraţi, să lupte ca cei de la Mărăşeşti. Acolo, atunci, duşmanul începea să vină şi lupta se socotea aproape ca fiind pierdută.

Dar căpitanul împreună cu cei din compania sa au spus:
– Murim aici! Şi i-a pus să facă jurământ cu legământ şi a făcut fiecare în jurul lui un cerc pe care a scris: „Aici vom muri sau vom învinge!”

Şi cu câtă muniţie au avut, au tras încontinuu şi s-au luptat, au căzut ei acolo şi au murit. Dar duşmanul nu a putut să înainteze. Apoi au venit întăriri din spate şi s-a câştigat biruinţa, ceea ce a adus faima poporului românesc. Şi faima Mărăşeştiului nostru a ajuns până la marginile lumii. Faima sângelui eroilor de la Mărăşeşti. Spune Părintele Iosif: „Legămintele noastre sunt legămintele lui Muşat de la Mărăşeşti. Murim sau învingem!”

Dacă va trebui, spune el, să nu vedem câştigată biruinţa luptei împotriva păcatului şi a răului, a luptei împotriva păcatelor şi a răutăţilor care se războiesc cu noi, nu-i nimic; o vor vedea urmaşii noştri.

Păcatul macină familia noastră.

Păcatul macină sănătatea noastră.

De unde ne vin bolile? De unde, tot ceea ce aproape că legile statului nu mai pot să oprească? De la păcatele care se războiesc cu noi.

Noi am fost chemaţi să dăm o mână de ajutor în asemenea situaţii, pentru ca într-adevăr poporul nostru să fie un popor sănătos şi să trăiască în condiţiile pe care ni le-a hărăzit Bunul Dumnezeu pe meleagurile astea atât de binecuvântate pentru noi. Numai să ştim să-I mulţumim.

De aceea mulţumim lui Dumnezeu pentru ziua frumoasă în care ne-a adunat aici. Vor culege alţii, când vor duce la biruinţă lupta începută. Noi mulţumim lui Dumnezeu că ne-a chemat şi că ne-am putut bucura aici, că într-adevăr în această Lucrare ne-a ajutat să aflăm mântuirea sufletului nostru. Nu în altă parte. Nu rupându-ne, nu ieşind din cadrele vii ale Bisericii, nici ale tradiţiei noastre strămoşeşti.

Ci aici în mijlocul Bisericii noastre şi în mijlocul poporului nostru. Nu vrem să schimbăm nimic, ci doar viaţa noastră şi a celor care trăiesc în păcate şi fărădelegi. Asta trebuie schimbată.

Bunul Dumnezeu să ne ajute pe aceia care până acum am îndrăznit să ascultăm îndemnurile pe care le-am simţit de la mai-mari noştri, să putem să mergem mai departe.

Însă celor care nu au început până acum, Domnul să le ajute să poată începe frumos, îndrăznind spre Acela care ne-a spus: „Îndrăzniţi, căci Eu am biruit lumea!”.

Amin.

(Vorbirea fratelui Moise Velescu (Arad) la adunarea de la Petrileni - 9 august 1981)

Radu Alexandru - Sfântul Iosif din Arimateea

În Biserica Ortodoxă, Iosif din Arimateea este pomenit în Duminica Femeilor Mironosiţe - a doua duminică după Sfintele Paşti - şi pe 31 iulie.

"Aşa mi-e de drag Sfântul Iosif din Arimateea, care L-a cinstit pe Domnul Hristos într-o vreme când mulţi ÎI necinsteau. L-au condamnat, L-au răstignit, şi el a fost dintre cinstitorii Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Apostolii s-au retras şi el a avut îndrăzneală, spune Sfântul Evanghelist Marcu, s-a dus la Pilat şi a cerut trupul Domnului Hristos, să-l înmormânteze cu cinste. Şi l-a înmormântat cu cinste, într-un mormânt pe care I l-a oferit Domnului Hristos chiar Iosif din Arimateea, un mormânt nou în care nu a mai fost nimeni. (Părintele Teofil Părăian)

Sfântul Iosif din Arimateea este amintit pentru prima dată în Sfânta Scriptură în contextul Patimilor Mântuitorului. Deşi locuia în Ierusalim datorită funcţiei înalte ce o deţinea în Sinedriu, era originar din Arimateea, adică din vechea cetate Roma. El este cel care, împreună cu Nicodim, L-a îngropat pe Hristos. Ştim însă că Iosif

nu-L întâlneşte acum pentru prima dată pe Iisus, fiindcă se afirmă despre el că "fiind ucenic al lui Iisus, dar într-ascuns, de frica iudeilor " (Ioan 19, 39).

După cum ne spune Sfântul Chiril al Alexandriei, tâlcuind acest verset, "cuvântul acesta condamna, nu puţin, lipsa de evlavie a iudeilor, arătând că socoteau un lucru greşit şi primejdios a fi cineva ucenic al lui Hristos. De aceea îl prezintă pe blândul Iosif, în mod clar, ca silindu-se să ascundă iudeilor că e convins de învăţătura lui Hristos, deşi o primea cu alipire adevărată, ca fiind înaltă şi mai plăcută iubitorului de virtute Dumnezeu decât porunca Legii, dându-ne o dovadă necesară, ca una care ne-a dat încredinţarea credinţei noastre. Deci vine ucenicul din Arimateea, spre osânda neomeniei iudeilor, şi cinsteşte cu slujirea cuvenită trupul Celui pe care încă nu L-a cinstit printr-o credinţă deschisă, deşi credea, într-ascuns, de frica iudeilor, cum spune fericitul Evanghelist".

Datorită funcţiei importante pe care o deţinea, nu putea să-L mărturisească direct pe Iisus, întrucât se hotărâse de către marele Sinedriu ca oricine Îl va mărturisi pe Iisus să fie excomunicat din Sinagogă şi evident, să piardă şi alte drepturi (Ioan 9, 22, 34; 12, 42; 16, 2).

Sfinţii Evanghelişti îl mai prezintă pe Iosif din Arimateea ca fiind foarte bogat, dar nu numai material, ci şi spiritual, de vreme ce se spune despre el: "Şi iată un bărbat cu numele Iosif, sfetnic fiind, bărbat bun şi drept ". (Luca 23, 50-51).

Cu toate că nu a fost prezent la suferinţele Domnului, a aflat înaintea lui Pilat că a murit, ceea ce denotă că era la curent cu tot ceea ce i s-a întâmplat lui Iisus. Având în vedere poziţia şi influenţa pe care le deţinea, Iosif a mers la Pilat şi l-a rugat să-i permită să coboare trupul lui Iisus de pe cruce, ca să-L îngroape, fiindcă aşa prevedea legea iudaică pe care o respecta cu stricteţe.

Ataşamentul său faţă de Mântuitorul se vede şi în ceea ce a făcut mai departe: "Şi coborându-L, L-a înfăşurat în giulgiu de in şi L-a pus într-un mormânt săpat în piatră, în care nimeni, niciodată, nu mai fusese pus." (Luca 23, 53).

Sfântul Chiril al Alexandriei ***tâlcuieşte astfel acest verset: "faptul că mormântul era nou înseamnă trecerea neobişnuită şi nouă de la moarte la viaţă şi înnoirea sufletelor noastre, pe care Hristos ne-a adus-o, prin care învingem stricăciunea. Căci moartea noastră s-a transformat, prin moartea lui Hristos".***

Sfântul Evanghelist Matei ne spune că de fapt, Iosif din Arimateea a renunţat la propriul mormânt săpat în piatră, în favoarea Domnului împlinind profeţia lui Isaia, care vestise că Mesia va fi condamnat împreună cu cei răi, dar mormântul lui va fi pus la un loc cu cel bogat.

Potrivit tradiţiei, Iisus l-ar fi făcut pe Iosif ca pe unul dintre Apostolii Săi şi ar fi activat în această calitate în Bretania, prin anul 63 d. H., unde ar fi întemeiat cea dintâi comunitate creştină din acele locuri.

În Biserica Ortodoxă, Iosif din Arimateea este pomenit în Duminica Femeilor Mironosiţe - a doua duminică după Sfintele Paşti - şi pe 31 iulie.

Dionisie din Furna arată că Sfântul Iosif din Arimateea se reprezintă în icoanele îngropării lui Hristos, în chipul unui bătrân. Astfel, el este zugrăvit cerând trupul lui Hristos de la Pilat, la luarea trupului Domnului de pe Cruce, la plângerea Sa dinaintea înmormântării şi la îngroparea Domnului.

Pomenirea dreptului Iosif din Arimatea

După acestea Iosif din Arimateea, fiind ucenic al lui Iisus, dar într-ascuns, de frica iudeilor, a rugat pe Pilat ca să ridice trupul lui Iisus. Şi Pilat i-a dat voie. Deci a venit şi a ridicat trupul Lui. Şi a venit şi Nicodim, cel care venise la El mai înainte noaptea, aducând ca la o sută de litre de amestec de smirnă şi aloe. Au luat deci trupul lui Iisus şi l-au înfăşurat în giulgiu cu miresme, precum este obiceiul de înmormântare la iudei. Iar în locul unde a fost răstignit era o grădină, şi în grădină un mormânt nou, în care nu mai fusese nimeni îngropat. Deci, din pricina vinerii iudeilor, acolo L-au pus pe Iisus, pentru că mormântul era aproape. (Evanghelia după Ioan 19 : 38-42)

Sfânta Tradiţie păstrează menţiunea că în spatele Bisericii Sfântului Mormânt se găsesc mormintele lui Iosif din Arimatea şi a lui Nicodim.

Intrarea în cele două morminte

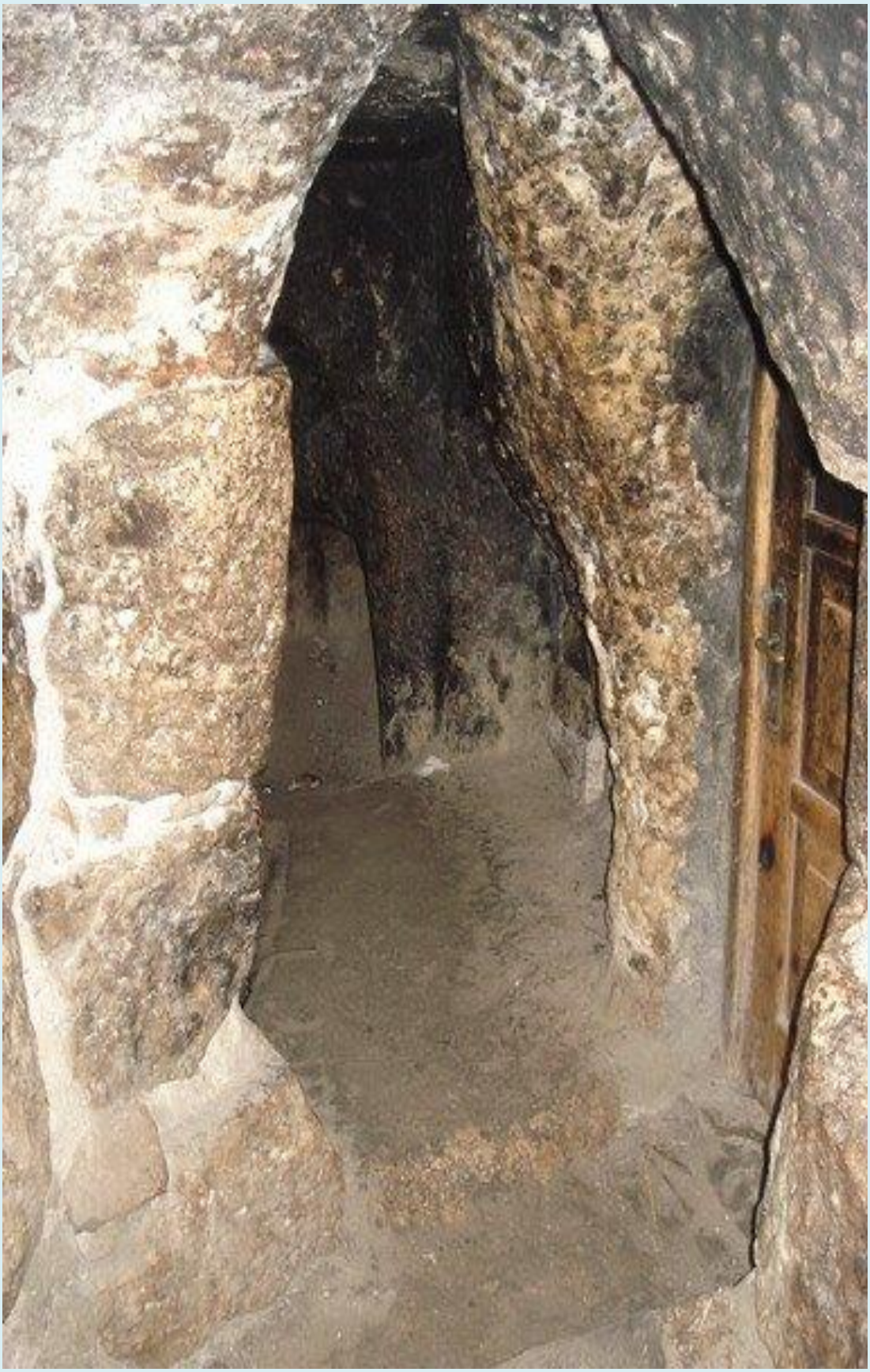

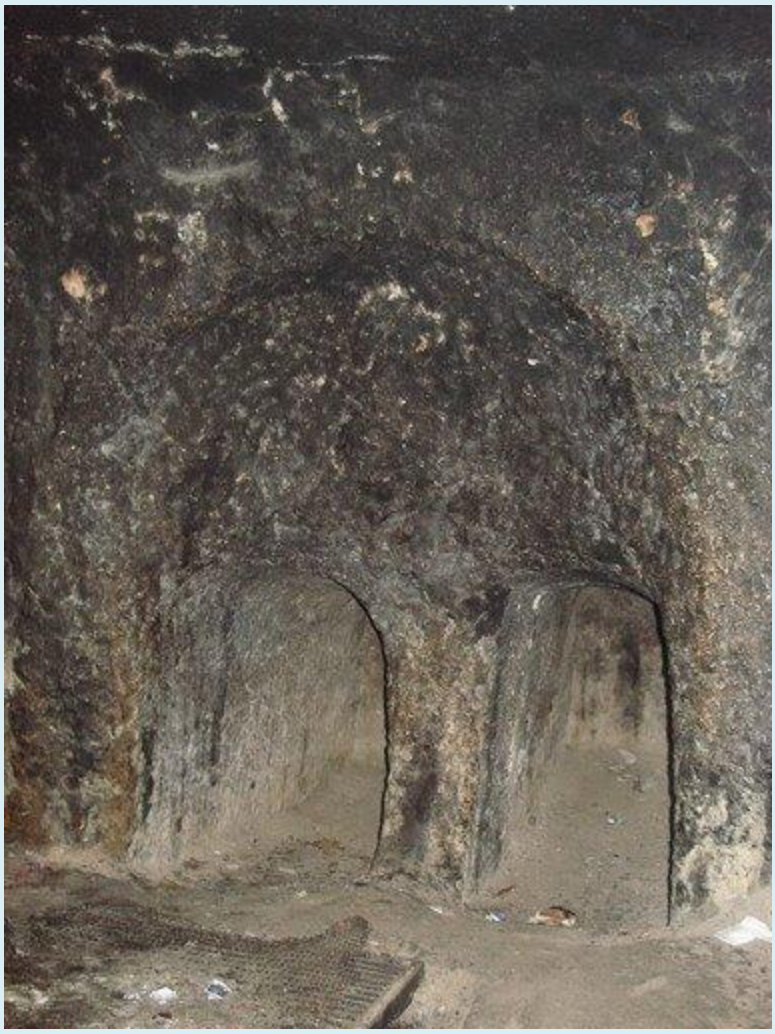

mormintele celor doi prieteni ai Mântuitorului Iisus Hristos

În ţările creştine ortodoxe, exista tradiţia ca membrii comunităţilor ortodoxe să îşi sărbătorească zilele în care sunt pomeniţi sfinţii ai căror nume le poartă, în loc să sărbătorească zilele în care s-au născut.

Toţi cei care poartă numele după Iosif cel drept din Arimatea au astăzi zi de sărbătoare. Fie ca acest sfânt drept al Noului Testament să ne ocrotească pe toţi !

Wikipedia - Iosif din Arimateea

Iosif din Arimateea, pictură de James Tissot, Brooklyn Museum

Iosif din Arimateea este un personaj din Noul Testament. Conform textelor Evangheliilor, Iosif era un membru al Sanhedrinului, convertit în taină la credința lui Hristos. Este citat prima dată după răstignire, când îi cere lui Pilat din Pont permisiunea de a coborî de pe cruce trupul lui Iisus.

Considerat un sfânt creștin, ziua lui se sărbătorește la 17 martie în Biserica Occidentală și se prăznuiește la 31 iulie în Biserica Orientală.

Conform unei legende, Iosif ar fi strâns sângele lui Iisus Hristos într-un potir, denumit și Sfântul Graal.

Figura lui Iosif din Arimateea a fost introdusă de Robert de Boron în romanul său cavaleresc în vesuri Estoire dou Graal sau Joseph d'Arimathie (Istoria Graalului sau Iosif din Arimateea), scris între 1190 și 1199, din care s-a păstrat un singur manuscris.

Conform legendei, după Cina cea de Taină, Iosif din Arimateea a păstrat potirul din care băuse, și a strâns în el puțin din sângele lui Iisus, înainte de punerea sa în mormânt. Apoi, Iosif a părăsit Palestina și a plecat în Bretania, unde a păstrat cu grijă acest potir, denumit Sfântul Graal.

Lăcaşuri ortodoxe - Sfântul Iosif din Arimateea (încreştinarea Britaniei şi legenda Sfântului Graal)

Astăzi, 31 iulie, Sfântul Iosif din Arimateea (încreştinarea Britaniei şi legenda Sfântului Graal). Nu a adus Sfântul Graal, ci Vestea cea Bună a Învierii Domnului!

Despre Sfântul pomenit astăzi există atât mărturii biblice, cât şi din tradiţia ortodoxă.

„(...) Iosif din Arimateea, fiind ucenic al lui Iisus, dar într-ascuns, de frica iudeilor, a rugat pe Pilat ca să ridice trupul lui Iisus. Şi Pilat i-a dat voie. Deci a venit şi a ridicat trupul Lui." (Ioan 19, 38)

Apoi, împreună cu Nicodim, ***„au luat deci trupul lui Iisus şi l-au înfăşurat în giulgiu cu miresme, precum este obiceiul de înmormântare la iudei." (Ioan 19, 40)***

Dar şi ceilalţi Sfinţi Evanghelişti mărturisesc despre Iosif: ***„Şi, Iosif, luând trupul, l-a înfăşurat în giulgiu curat de in, şi l-a pus în mormântul nou al său, pe care-l săpase în stâncă şi prăvălind o piatră mare la uşa mormântului, s-a dus.” (Matei 27, 59-60)***
„Şi venind Iosif cel din Arimateea, sfetnic ales, care aştepta şi el împărăţia lui Dumnezeu şi îndrăznind, a intrat la Pilat şi a cerut trupul lui Iisus”. (Marcu 15, 43 ş.u.)

„Şi iată un bărbat cu numele Iosif, sfetnic fiind, bărbat bun şi drept - acesta nu se învoise cu sfatul şi cu fapta lor. El era din Arimateea, cetate a iudeilor, aşteptând împărăţia lui Dumnezeu.” (Luca 23, 50-51 ş.u.)

Mărturiile biblice îl prezintă astfel drept bărbatul care s-a îngrijit, împreună cu Nicodim, de îngroparea Domnului, dăruindu-I mormântul său. El fiind cel care a adus giulgiul de înmormântare, de multe ori este reprezentat în icoană cu o pânză de in în mână.

În acelaşi timp, membru al sinedriului, adică al sfatului preoţilor şi bătrânilor lui Israel, dar şi ucenic al lui Iisus, despre Iosif din Arimateea nu se mai spune nimic în scrierile biblice, în ce priveşte activitatea sa de după îngroparea Domnului.

Datele tradiţiei precizează însă că şi lui i s-a arătat Domnul înviat, dăruindu-i bucuria şi deplinătatea credinţei.

Mântuitorul i s-a arătat în închisoare. Iosif fusese arestat, întrucât grijă sa faţă de trupul Domnului a fost considerată un act de trădare de către iudei. Eliberat din închisoare, Iosif a fost exilat. De fapt, acesta a fost şi prilejul ca Sfântul să poată predica Evanghelia altor popoare. Întâlnirea cu Domnul înviat l-a determinat să nu mai fie ucenic doar „în taină”, ci un mărturisitor plin de curaj al Fiului lui Dumnezeu.

Sfântul Apostol Filip l-a însărcinat cu predicarea Învierii în Insulele britanice, fapt atestat de istoricul Ipolit (170-236); cu toate acestea, alţi istorici şi scriitori creştini indică creştinarea timpurie a Britaniei: Eusebiu al Cezareii (260-340), Ilarie de Poitiers (300-376), Sfântul Ioan Hrisostom (347-407).

Debarcând în Marsilia, împreună cu Lazăr cel înviat şi cu surorile lui, Marta şi Maria, Iosif a mers mai întâi în Galia, şi apoi în Britania, în jurul localităţii Glastonbury, unde a ridicat biserici şi a încreştinat pe mulţi.

O legendă din Evul Mediu, atribuită lui Robert de Boron, îl pune în legătură pe Sfântul Iosif din Arimateea cu... „Sfântul Graal” – un vas (potir) în care se presupune că Iosif ar fi strâns o parte din sângele Domnului, cel răstignit şi pe care l-ar fi dus cu sine în Anglia. Însuşi Domnul înviat i-ar fi poruncit lui Iosif să meargă în Britania, unde să găsească permanent „paznici” ai Potirului Său, folosit de El la Cina cea de Taină, când s-a săvârşit prima prefacere a pâinii şi a vinului în Trupul şi Sângele Domnului.

Însă, rostul misiunii ucenicilor Domnului este cu totul denaturat prin aceste legende, legate de „Sfântul Graal”, care trimit mai degrabă spre obiceiuri celtice, păgâne, legate de „caldron” (lat. „caldarium”), un vas utilizat îndeosebi de vrăjitoarele occidentale, la pregătirea poţiunilor magice sau la chiromanţie.

Chretien de Troyes (sec. XII) a preluat motivul „Sfântului Graal” în operele sale literar-istorice despre Regele Arthur, şi astfel această idee a pătruns adânc în Occident, deşi nu are baze reale.

În toate icoanele ortodoxe, Sfântul Iosif este reprezentat ţinând în mâini fie giulgiul, fie un vas cu miresme de înmormântare, asemenea mironosiţelor (împreună cu care este sărbătorit şi în Duminica Mironosiţelor), dar în nici un caz alt vas / potir, cu o altă conotaţie.

În momentele dramatice legate de Răstignirea Domnului, prezenţa lui Iosif nu a avut alt scop decât a fi alături de Cel pe care L-a văzut săvârşind minuni, de Iisus Hristos, Mântuitorul.

Sfântul Iosif din Arimateea este reprezentat iconografic şi ţinând în mână o creangă de gherghin, conform legendei locale din Glastonbury în care se spune că, la sosirea sa acolo, Sfântul s-a adăpostit la umbra unui gherghin, care a înflorit pe loc.

Sfetnicul cel curajos

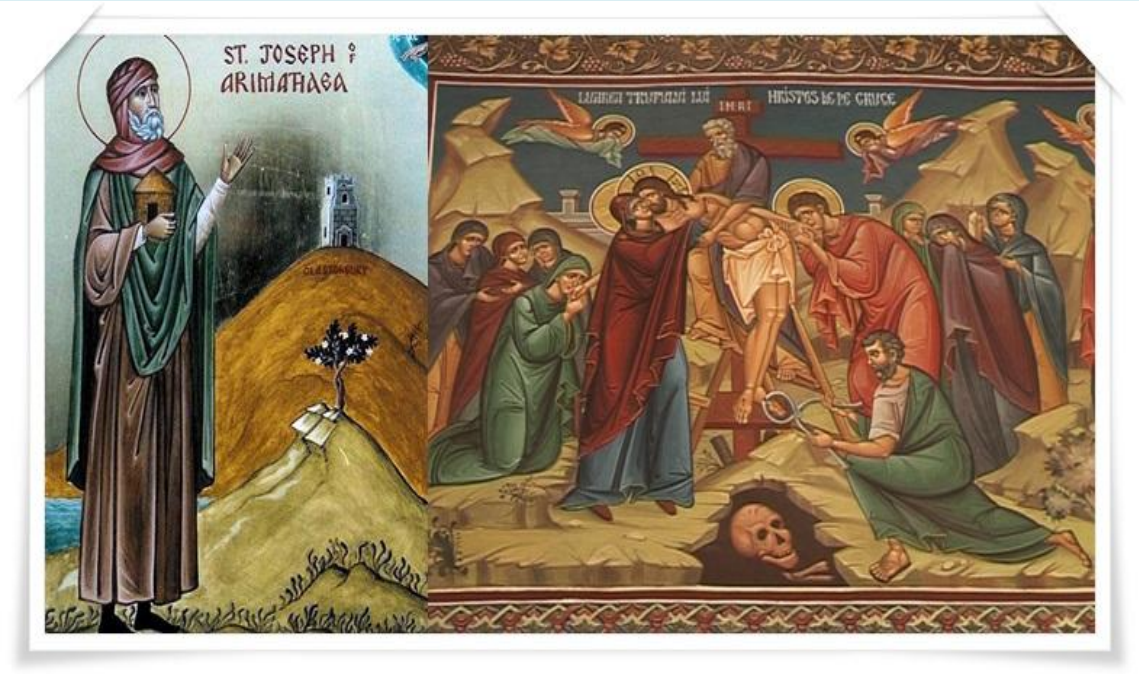

În zilele Patimilor Domnului au fost unele suflete credincioase, despre care înainte nu se vorbea nimic, dar în clipa când a fost cea mai mare nevoie de ajutor pentru Domnul, ei au ieşit din umbră în ajutorul lui. Un astfel de suflet a fost Iosif din Aritmateea, care era un sfetnic de mare cinste al Sinedriului.

Caiafa şi Ana, marii preoţi, aranjaseră lucrurile ca el să fie plecat cu diferite treburi afară de Ierusalim. Aşa că n-a ştiut nimic până vineri seara când s-a întors.

… Era vineri seara, Domnul Iisus Îşi dese duhul în mâinile Tatălui Ceresc. Trupul Său atârna mort pe Cruce, iar cei iubiţi ai Săi stăteau fără putere, plângând sub crucea Lui. Nimeni dintre ei nu era în stare să se ducă la dregătorul Pilat să-I ceară drept asupra Trupului lui Iisus. Doar Iosif, omul pus în mare cinste şi bogat, putea rezolva acest lucru.

În seara aceea, Iosif venind acasă, şi-a găsit pe singurul său fiu foarte bolnav. Soţia sa stătea la căpătâiul lui plângând şi rugându-se.

- Este foarte bolnav copilul nostru. Trebuie neapărat să te duci după un doftor.

- Mă duc îndată.

În faţa porţii întâlni pe Nicodim cu o faţă foarte îndurerată.

- Află că Iisus a fost condamnat la moarte de Sinedriu. Acum este mort şi-L vor arunca în groapa comună. Numai tu poţi să-l ceri de la Pilat.

- Fiul meu este pe moarte acasă. Mama sa deznădăjduită m-a trimis după doftor. Dar acum mai important este lucrul privitor la trupul Domnului. Îi las pe ai mei în grija Tatălui Ceresc.

- Acum poţi să tot vii. Copilaşul nostru a murit. Unde ai fost şi cum ai putut sta atât de mult?

- Draga mea soţie, datoria faţă de Dumnezeu. Tu ai auzit despre tot ce s-a întâmplat astăzi cu El. A trebuit să merg la Pilat să cer trupul Domnului. L-am coborât de pe cruce pe umărul meu.

După cum spun Sfintele Scripturi, Iosif a cerut şi a primit de la Pilat, dreptul asupra trupului lui Hristos. Apoi împreună cu cei ce stăteau sub cruce au luat trupul sfânt şi L-au pus în mormântul cel nou pe care şi-l pregătise Iosif pentru sine însuşi.

- Vino să ridicăm trupul copilului şi să-l ducem în odaia de sus pentru pregătirea de înmormântare.

- Lasă că îl iau eu pe umărul meu.

În clipa când trupul copilului se atinse de umărul lui Iosif, pe care fusese coborât de pe cruce trupul Domnului Iisus, copilul tresări dintr-o dată ca dintr-un somn adânc.

Tatăl şi mama plângeau uimiţi de bucurie fără nici un cuvânt.

Apoi, cu fiul lor fericit între ei, se roagă zicând:
“ O Marele nostru Dumnezeu şi Mântuitor, slavă veşnică Ţie. Îţi mulţumim pentru dragostea Ta, că ai primit să suferi şi să mori pe cruce pentru mântuirea noastră. Îţi mulţumim că Te-ai folosit de noi şi ne-ai învrednicit să facem ceva pentru Tine. Al Tău era Doamne copilaşul nostru. Tu ni l-ai dat pentru lucrul Tău. Acum Îţi mulţumim că ai lucrat atât de minunat cu el şi cu noi, dăruindu-ni-l pentru a doua oară. Te rugăm, ajută-ne ca oricând ne vei mai cere ceva, să putem pune dragostea Ta mai presus de orice. Aşa Te rugăm să ne ajuţi să-l creştem în felul cel mai înalt şi mai frumos, ca să moştenim şi noi Împărăţia Ta Cerească. Amin.”

după Traian Dorz

SFETNICUL CEL CURAJOS

după Traian Dorz

În zilele Patimilor Domnului au fost unele suflete credincioase, despre care, înainte, nu se vorbea nimic, dar în clipa când a fost cea mai mare nevoie de ajutor pentru Domnul, ei au ieșit din umbră în ajutorul Lui. Un astfel de suflet a fost Iosif din Arimateea, care era un sfetnic de mare cinste al Sinedriului.

Caiafa și Ana, marii preoți, aranjaseră lucrurile ca el să fie plecat cu diferite treburi afară din Ierusalim. Așa că n-a știut nimic până vineri seara când s-a întors.

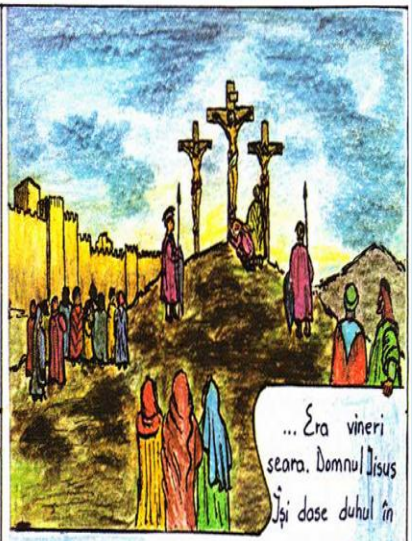

... Era vineri seara. Domnul Iisus își dase duhul în mâinile Tatălui Ceresc. Trupul Său atârna mort pe Cruce, iar cei iubiți ai Săi stăteau fără putere, plângând sub Crucea Lui. Nimeni dintre ei nu era în stare să se ducă la dregătorul Pilat să-i ceară drept asupra Trupului lui Iisus. Doar Iosif, omul pus în mare cinste și bogat, putea rezolva acest lucru.

În seara aceea, Iosif, venind acasă, și-a găsit pe singurul său fiu foarte rău bolnav. Soția sa stătea la căpătâiul lui plângând și rugându-se.

Este foarte bolnav copilul nostru. Trebuie neapărat să te duci după un doftor.

Mă duc îndată.

În fața porții întâlni pe Nicodim cu o față foarte îndurerată.

Află că Iisus a fost condamnat la moarte de Sinedriu. Acum este mort și-L vor arunca în groapa comună. Numai tu poți să ceri de la Pilat.

Fiul meu este pe moarte acasă. Mamă-sa deznădăjduită m-a trimis după un doftor. Dar acum mai important este lucrul privitor la trupul Domnului. Îi las pe ai mei în grija Tatălui Ceresc.

Acum poți să tot vii. Copilașul nostru a murit. Unde ai fost și cum ai putut sta atât de mult?

Draga mea soție, datoria față de Dumnezeu. Tu ai auzit despre tot ce s-a întâmplat astăzi cu El. A trebuit să merg la Pilat să cer trupul Domnului. L-am coborât de pe cruce pe umărul meu.

După cum spun Sfintele Scripturi, Iosif a cerut și a primit de la Pilat dreptul asupra trupului lui Hristos. Apoi împreună cu cei ce stăteau sub cruce au luat trupul sfânt și L-au pus în mormântul cel nou pe care și-l pregătise Iosif pentru sine însuși.

În clipa când trupul copilului se atinse de umărul lui Iosif, pe care fusese coborât de pe cruce Trupul Domnului Iisus, copilul tresări dintr-o dată ca dintr-un somn adânc.

Tatăl și mama plângeau uimiți de bucurie fără nici un cuvânt.

Apoi, cu fiul lor fericit între ei, se roagă zicând:

„O, Marele nostru Dumnezeu și Mântuitor, slavă veșnică Ție.

Îți mulțumim pentru dragostea Ta, că ai primit să suferi și să mori pe cruce pentru mântuirea noastră.

Îți mulțumim că Te-ai folosit de noi și ne-ai învrednicit să facem ceva pentru Tine.

Al Tău era Doamne copilașul nostru. Tu ni l-ai dat pentru lucrul Tău.

Acum Îți mulțumim că ai lucrat atât de minunat cu el și cu noi, dăruindu-ni-l pentru a doua oară.

Te rugăm, ajută-ne, ca oricând ne vei mai cere ceva, să putem pune dragostea Ta mai presus de orice.

Așa Te rugăm să ne ajuți să-l creștem în felul cel mai înalt și mai frumos, ca să moștenim și noi Împărăția Ta Cerească. Amin."

Maria Gheorghiță

Apoi, cu fiul lor fericit între ei, se roagă zicând:

„O, Marele nostru Dumnezeu și Mântuitor, slavă veșnică Ție.

Îți mulțumim pentru dragostea Ta, că ai primit să suferi și să mori pe cruce pentru mântuirea noastră.

Îți mulțumim că Te-ai folosit de noi și ne-ai învrednicit să facem ceva pentru Tine.

Al Tău era Doamne copilașul nostru. Tu ni l-ai dat pentru lucrul Tău.

Acum Îți mulțumim că ai lucrat atât de minunat cu el și cu noi, dăruindu-ni-l pentru a doua oară.

Te rugăm, ajută-ne, ca oricând ne vei mai cere ceva, să putem pune dragostea Ta mai presus de orice.

Așa Te rugăm să ne ajuți să-l creștem în felul cel mai înalt și mai frumos, ca să moștenim și noi Împărăția Ta Cerească. Amin."

Maria Gheorghiță

Piatra Ungerii - locul unde Iosif a pregătit trupul lui Iisus pentru punerea în mormânt

În Biserica Sfântului Mormânt, la poalele Golgotei, între uşa de la intrare şi corul grecilor, poate fi văzută o lespede dreptunghiulară de piatră de culoare roşiatică, deasupra căreia atârnă opt candele mari. După tradiţie, acesta este locul unde Trupul Mântuitorului a fost uns cu miresme.

***

Informaţii despre ungerea şi îmbălsămarea trupului Mântuitorului Hristos după coborârea de pe Cruce găsim în Evanghelia după Ioan: „După acestea, Iosif din Arimateea, fiind ucenic al lui Iisus, dar într-ascuns, de frica iudeilor, a rugat pe Pilat ca să ridice Trupul lui Iisus. Şi Pilat i-a dat voie. Deci, a venit şi a ridicat Trupul Lui. Şi a venit şi Nicodim, cel care venise la El mai înainte noaptea, aducând ca la o sută de litre de amestec de smirnă şi aloe. Au luat deci Trupul lui Iisus şi l-au înfăşurat în giulgiu cu miresme, precum este obiceiul de înmormântare la iudei” (Ioan 19, 38-40).

După tradiţie, un fragment din piatra originală a fost trimis la Efes şi apoi la Constantinopol, unde împăratul Manuil I Comnenul (1143-1180) l-a aşezat alături

de monumentul său funerar de la Mănăstirea Pantocrator. Apoi Piatra Ungerii apare menţionată în perioada cruciadelor.

Până în secolul XIX, peste Piatra Ungerii se înălţa un paraclis, însă a fost îndepărtat în urma incendiului din anul 1808. Tot atunci a fost aşezată actuala piatră roşiatică, iar în spatele Pietrei a fost adăugat un perete de sprijin pentru arcul de deasupra, slăbit în urma incendiului. În anul 1993, peretele a fost împodobit cu un deosebit mozaic de mari dimensiuni ce înfăţişează coborârea lui Iisus de pe Cruce, aşezarea pe lespedea de piatră, pentru ungerea cu miresme, înfăşurarea în giulgiu şi aşezarea Sa în mormântul din grădină.

Drepturile asupra Pietrei Ungerii aparţin tuturor celor trei confesiuni, ortodocşilor, catolicilor şi armenilor. Acest lucru este confirmat şi de prezenţa celor şase sfeşnice aflate de fiecare parte a ei, dar şi a celor şase candele care aparţin, câte două, comunităţilor respective.

În Vinerea mare, la slujba Prohodului, soborul preoţilor în frunte cu Patriarhul Ierusalimului porneşte din faţa Sfântului Mormânt, înconjoară baldachinul Sfântului Mormânt, urcă la Golgota, unde se închină, înconjoară Biserica Învierii şi, când se termină de cântat starea întâi a Prohodului, soborul se opreşte la Piatra Ungerii. Aici se aşterne pe piatră Sfântul Epitaf, se cădeşte, se zice ectenia mică şi se începe, în aceeaşi ordine, starea a doua a Prohodului. Apoi, se reia procesiunea amintită. La fiecare sfârşit de stare se pune Sfântul Epitaf pe Piatra Ungerii, cădindu-se şi rostindu-se ectenia. După terminarea Prohodului, slujitorii se aşază în faţa Sfântului Mormânt şi continuă slujba Utreniei, după rânduială.

Deoarece mulţi pelerini varsă pe această piatră untdelemn de măsline, miruri şi arome curate, făcând pomenire de ungerea Trupului lui Iisus, această Piatră răspândeşte întot-deauna o bună mireasmă.

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

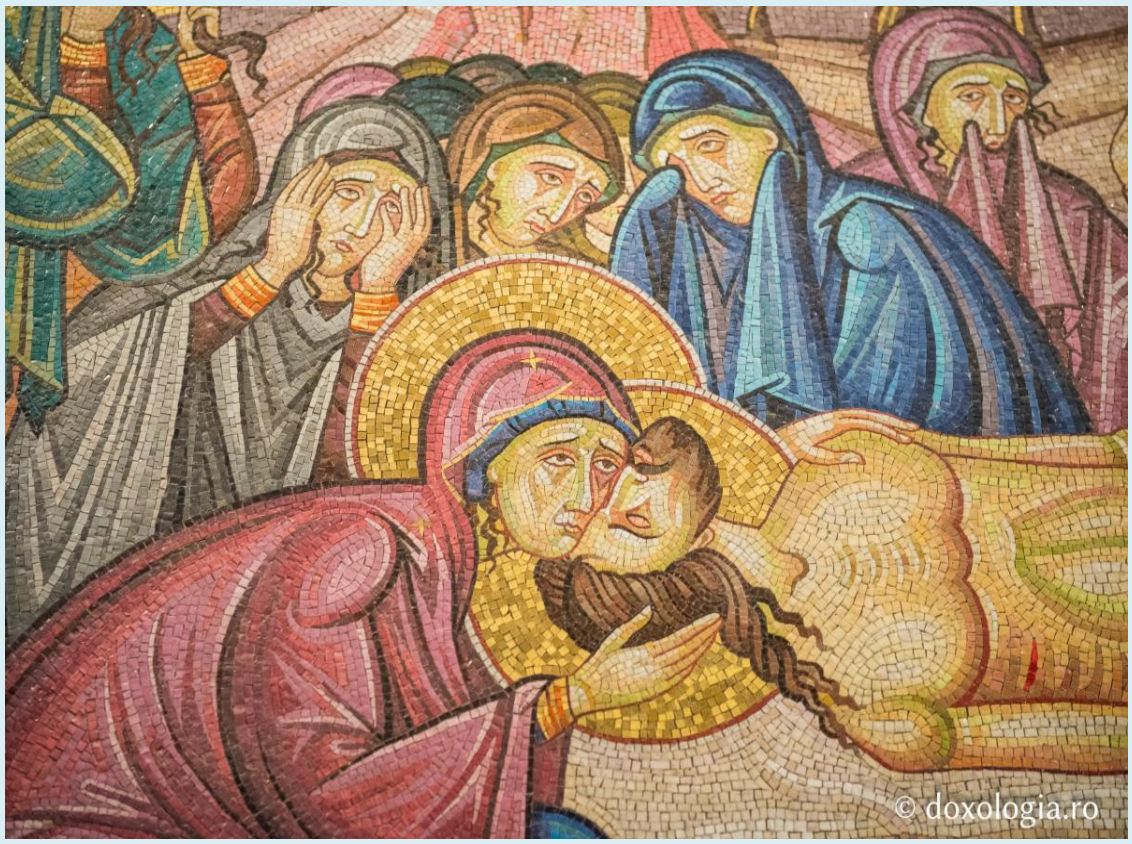
© doxologia.ro

ΤΥΡΙΣΜΟΣ
Η ΑΠΟΚΑ
ΘΗΛΩΣΙΣ
© doxologia.ro

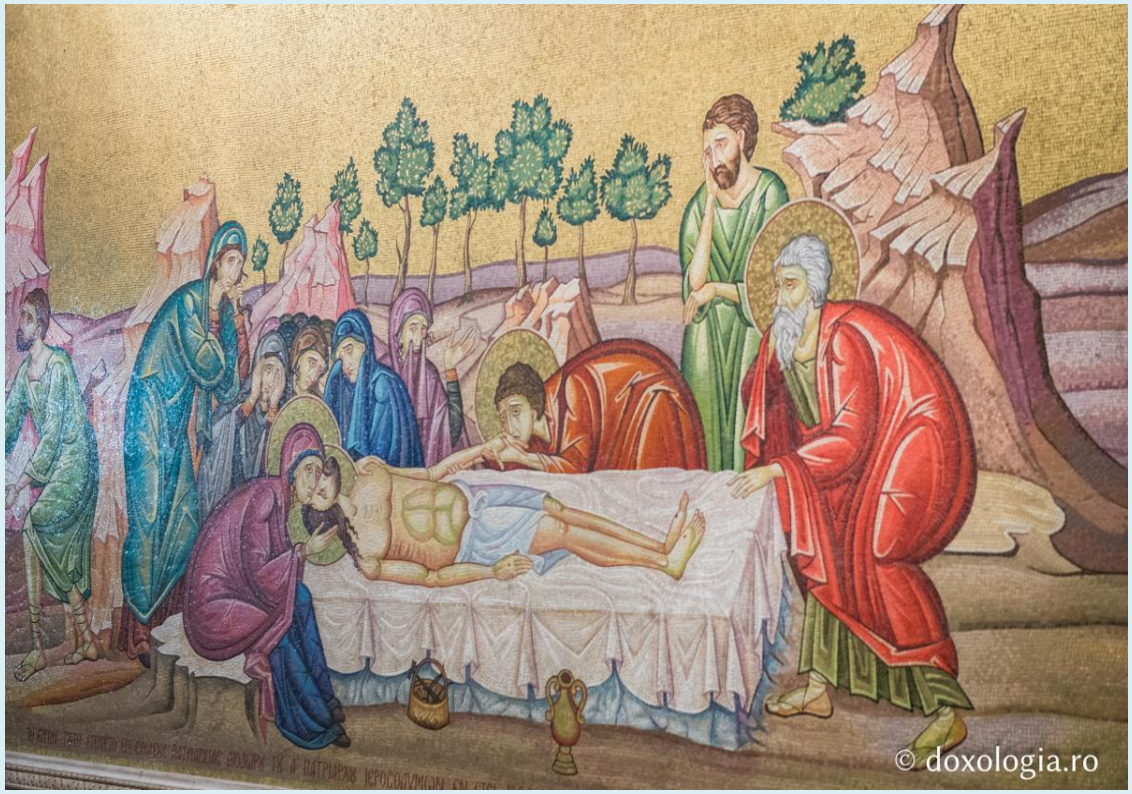
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

Paraclisele din Biserica Sfântului Mormânt

Mormântul lui Iosif din Arimateea, săpat în stâncă

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

Icoane

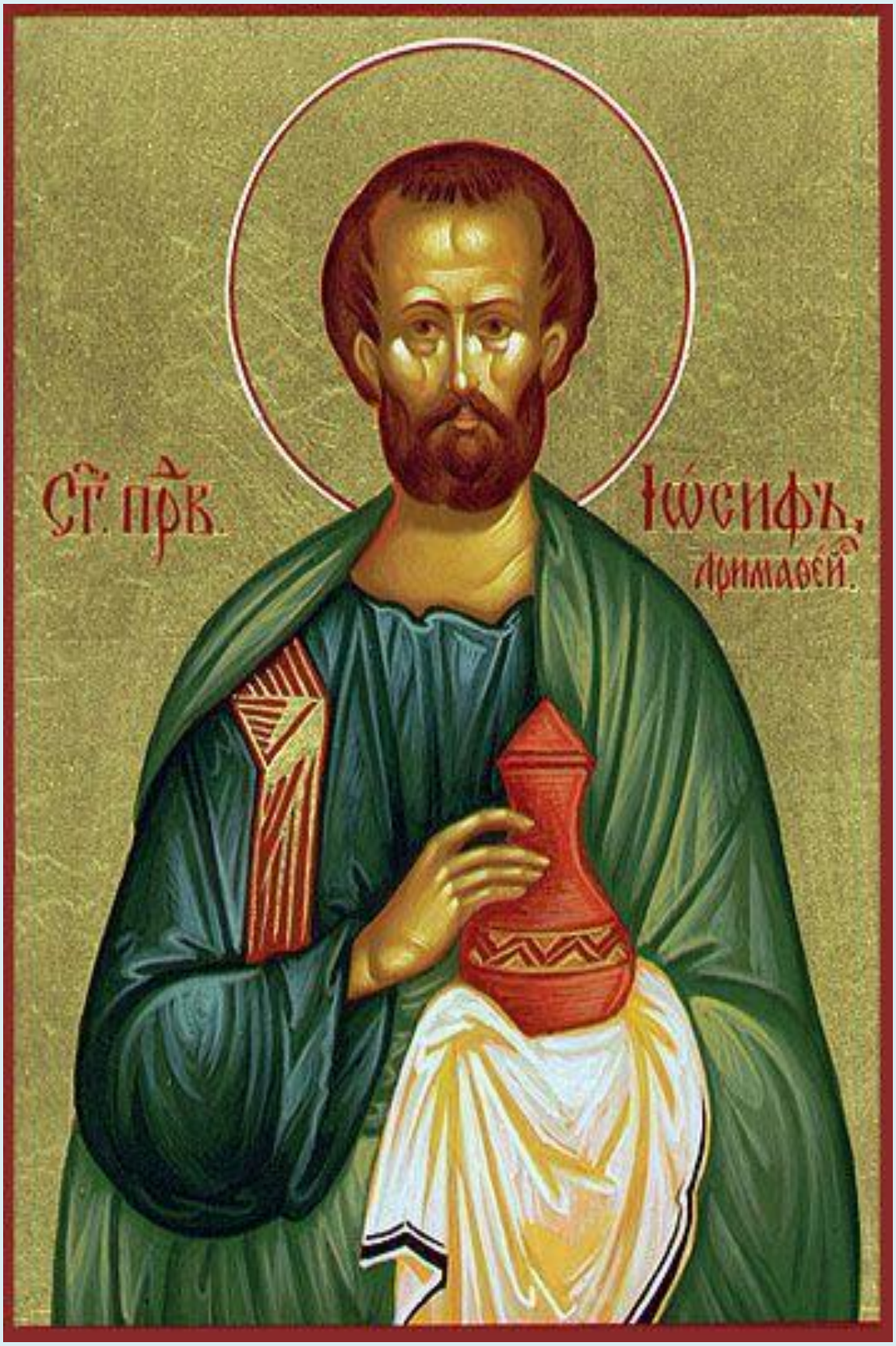
Ст. прв.
Іѡсифъ,
Аримаѳей.

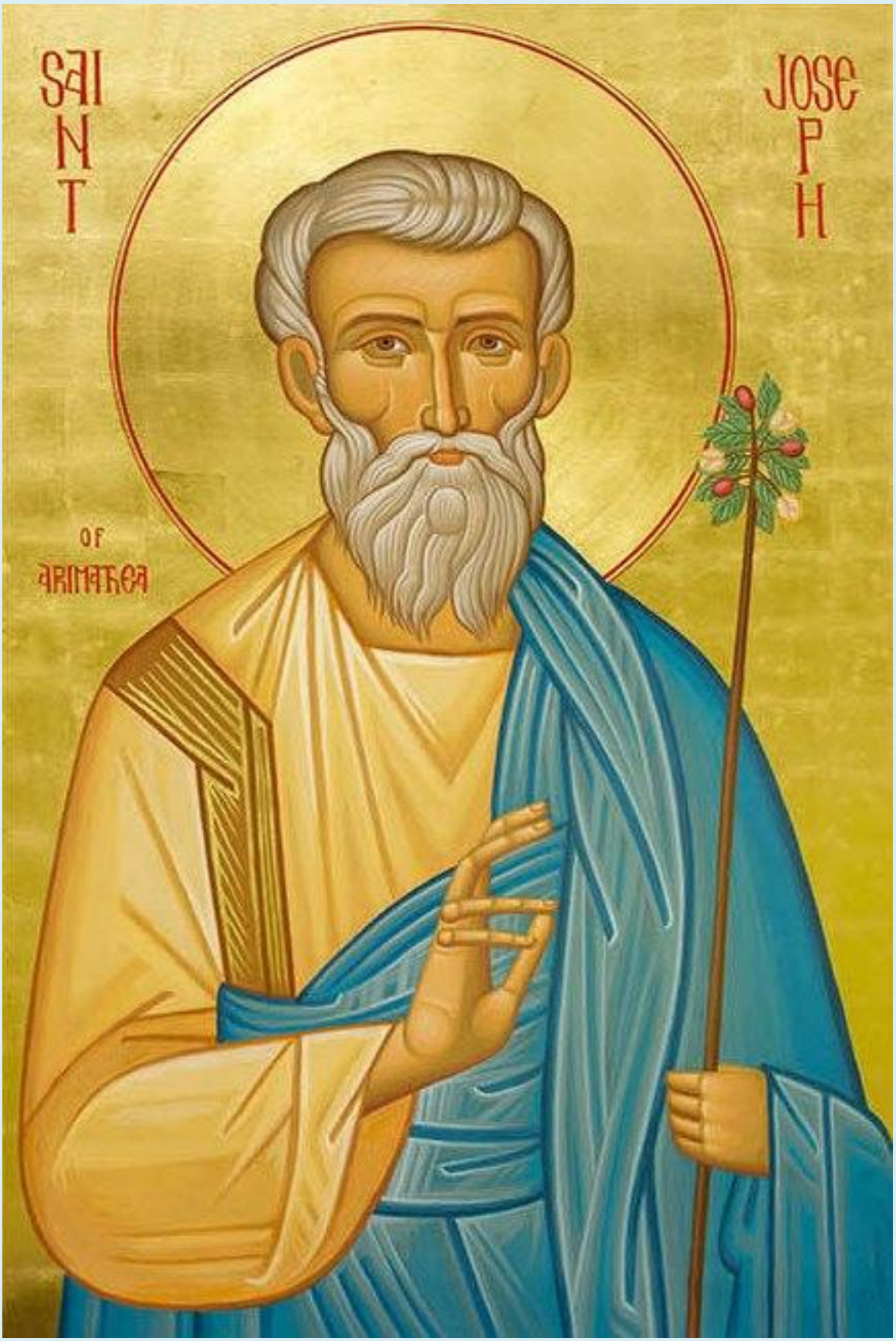
SAINT
JOSEPH
OF
ARIMATHEA

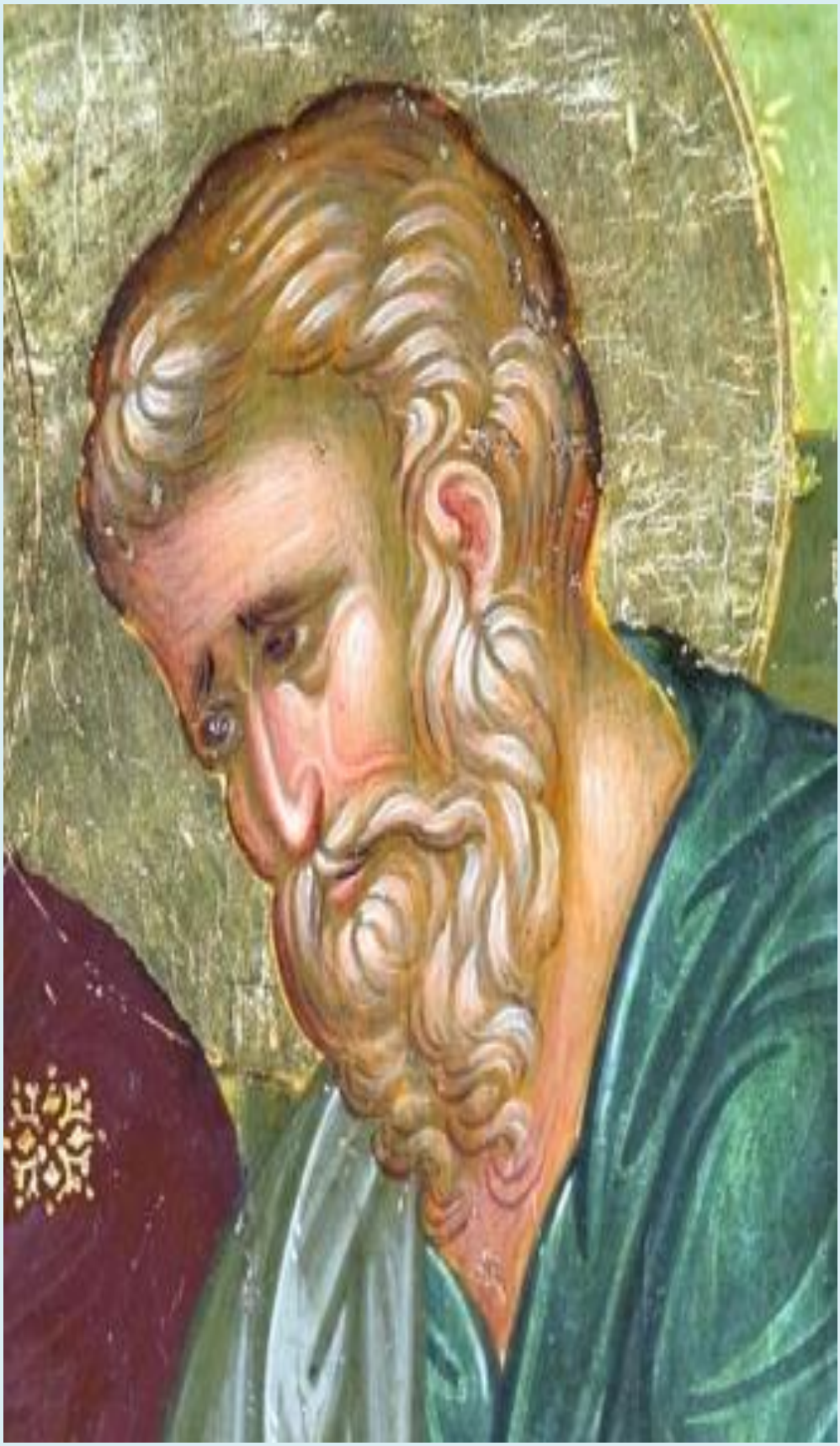

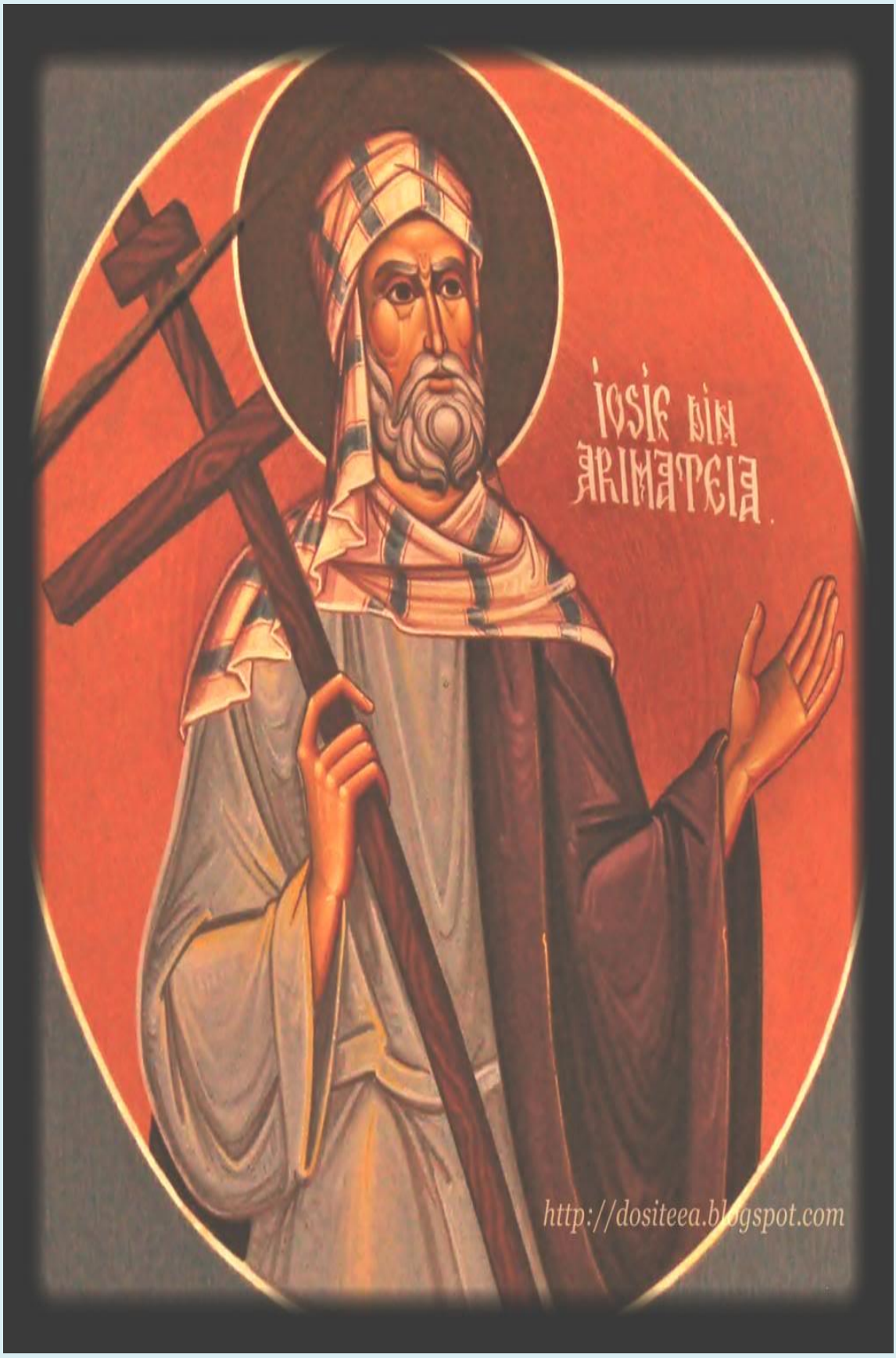
IOSIF DIN
ARIMATEIA
http://dositeea.blogspot.com

ST. JOSEPH OF
ARIMATHEA

SAINT
JOSEPH
ARIMATHEA

S. JOSEPH OF ARIMATHEA

SAINT OF
JOSEPH
ARIMA
THEA
www.LacasuriOrtodoxe.com

Ὁ Ἅγιος
Ἰωσὴφ
ὁ Ἀριμαθαίας
Χράντου
93

ST. JOSEPH OF
ARIMATHEA

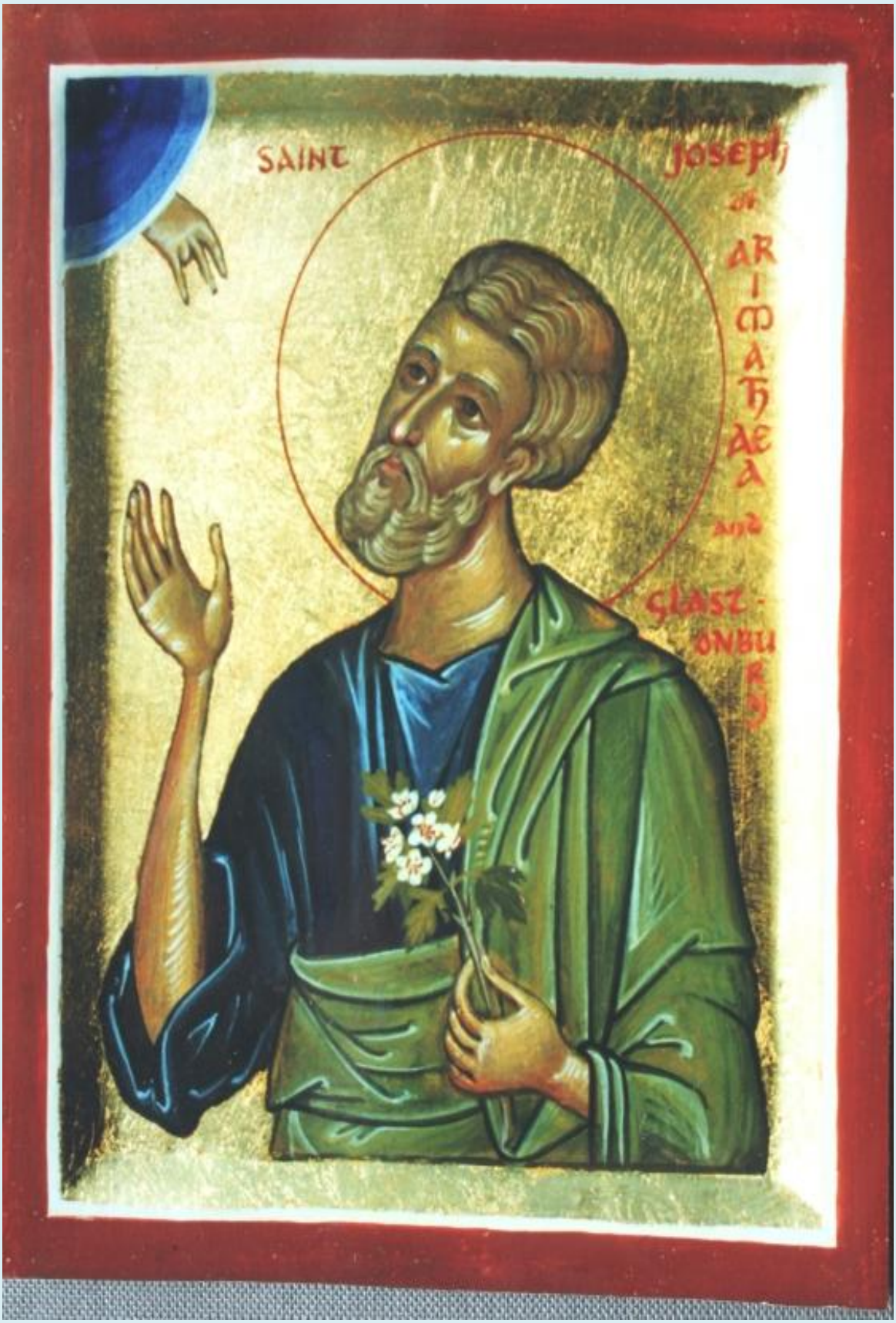
SAINT
JOSEPH
OF
ARIMATHEA
AND
GLASTONBURY

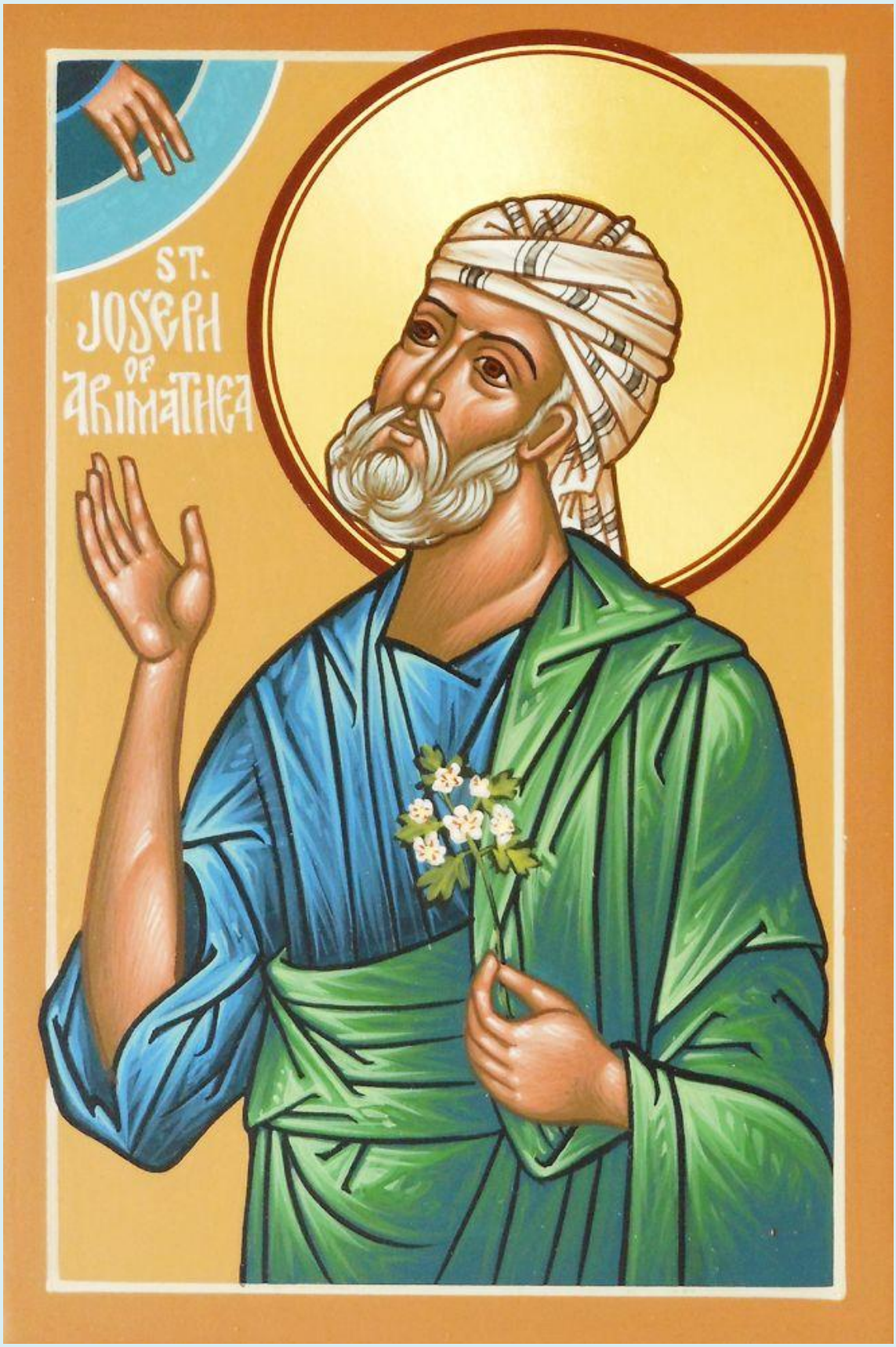
ST.
JOSEPH
OF
ARIMATHEA

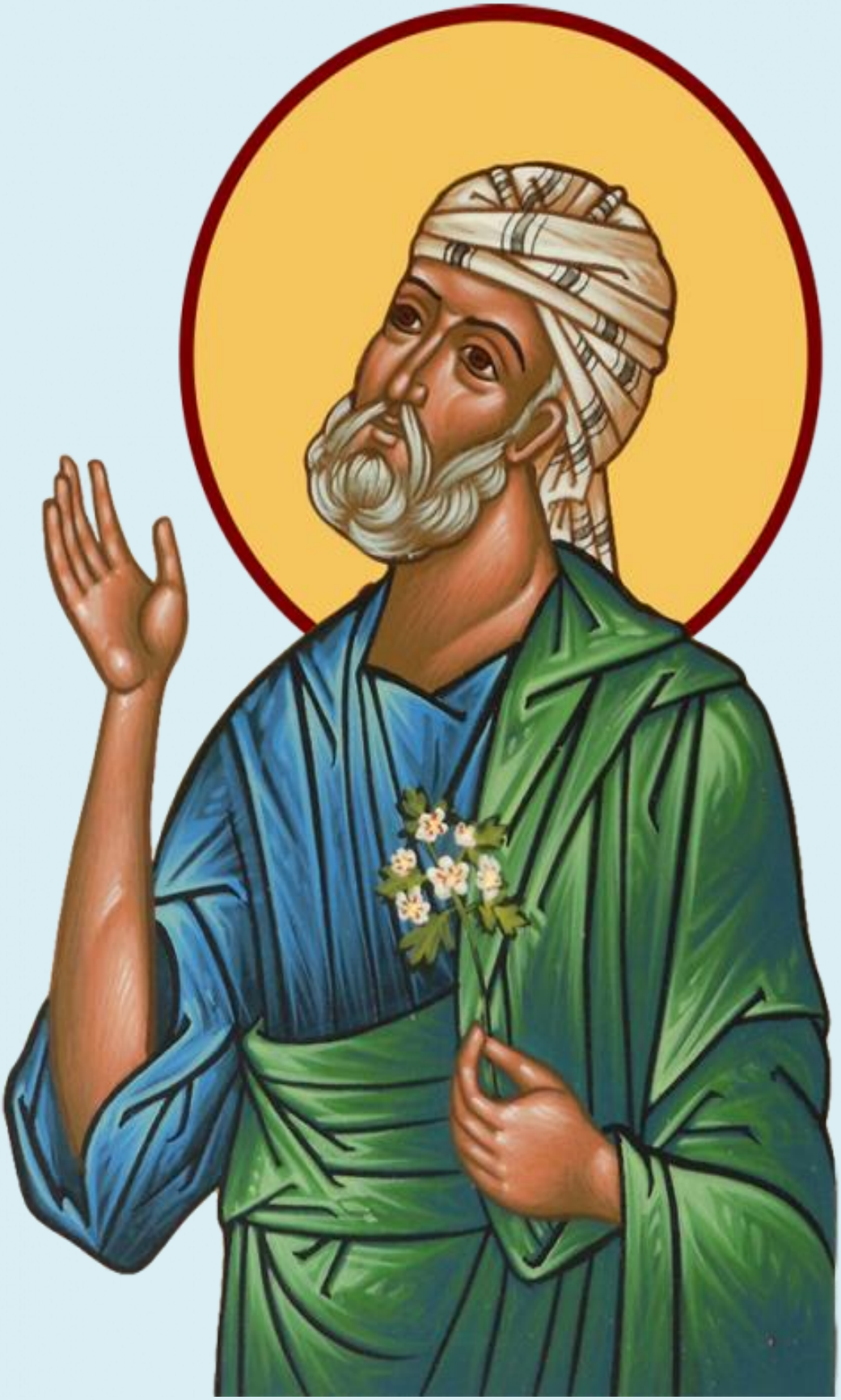

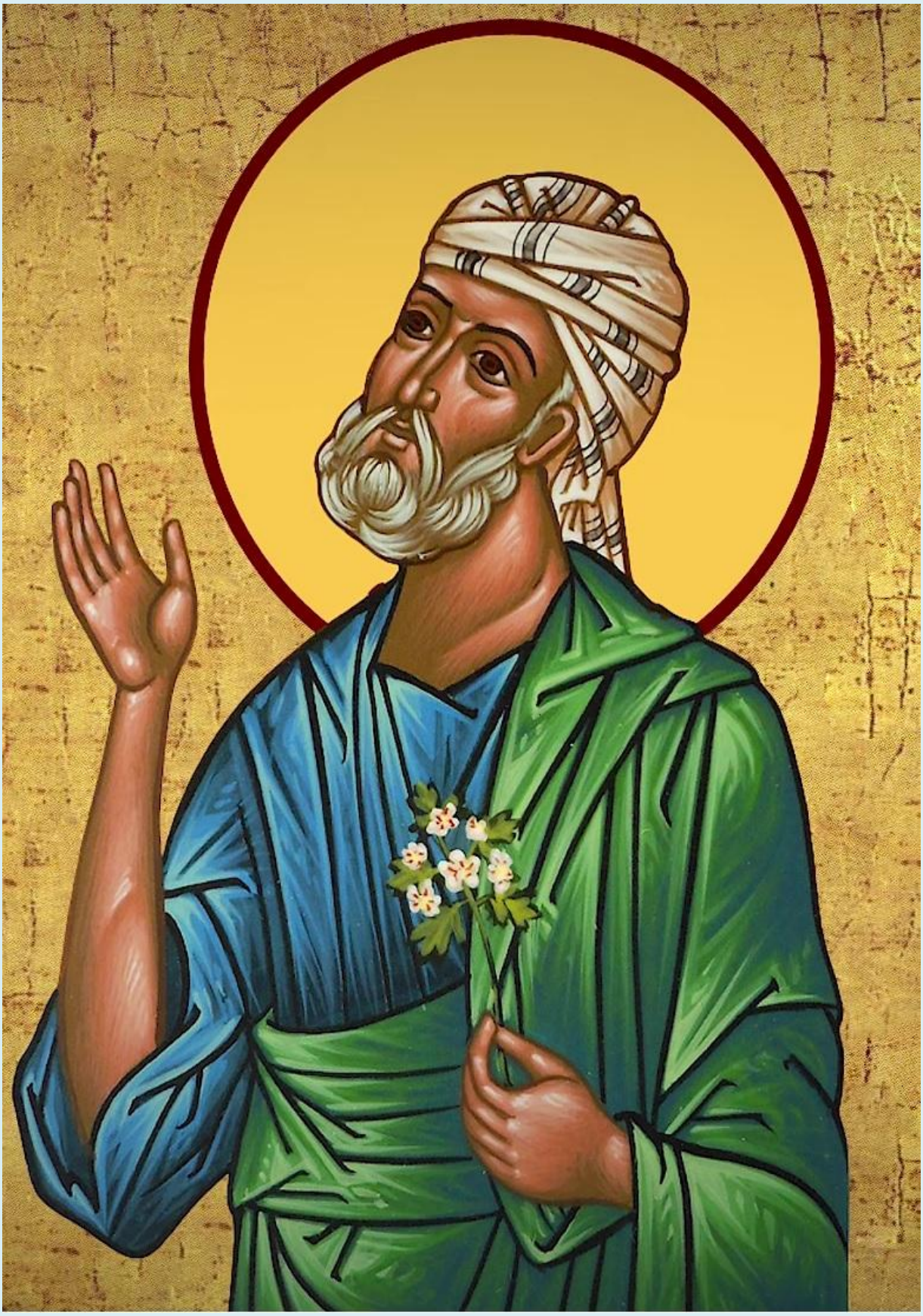

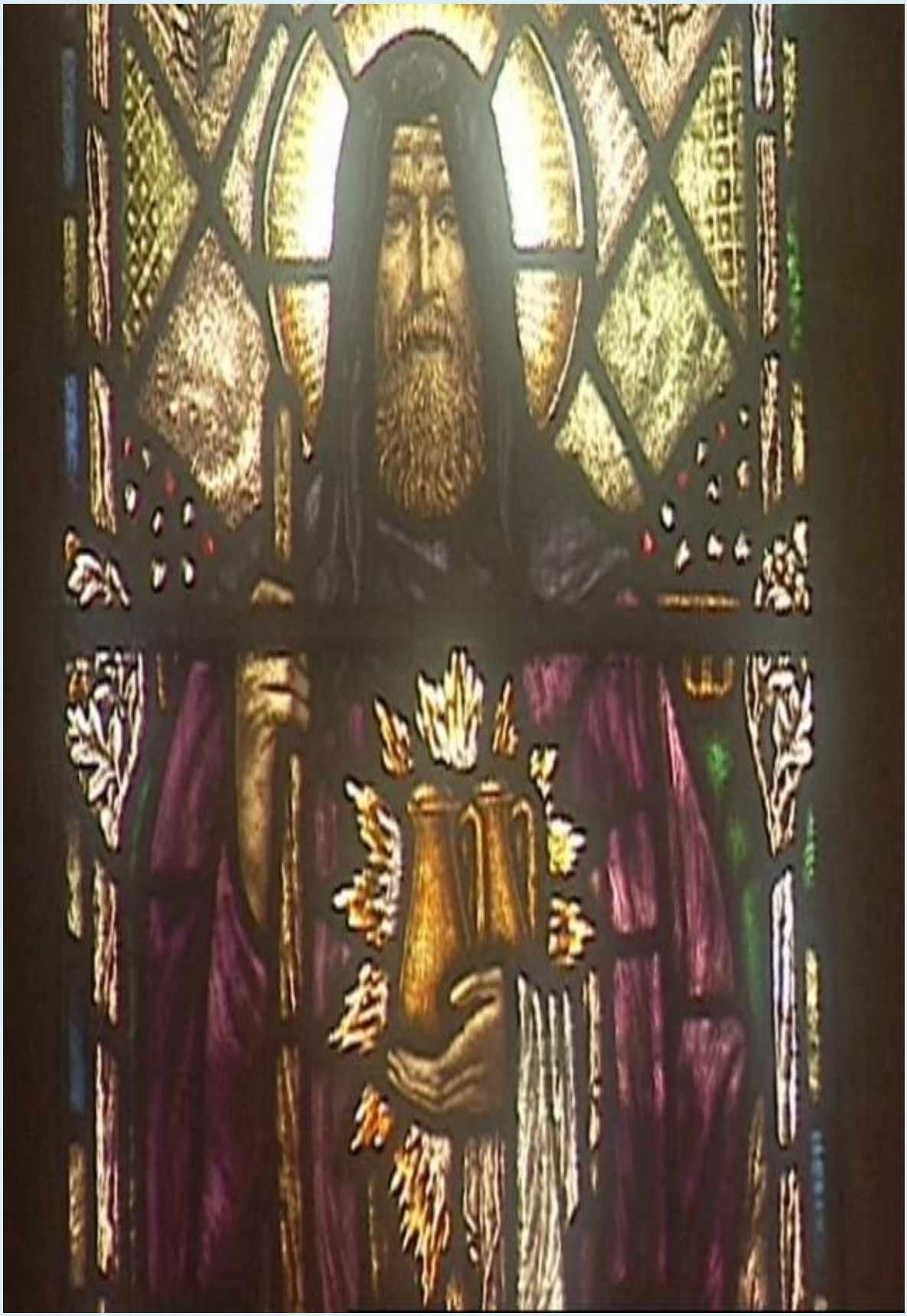

SAINT
SAINT
SAINT
AS THE LIF
LIVETH AND
AS THY S
LIVETH HIS
NOT LEAVE
THEE

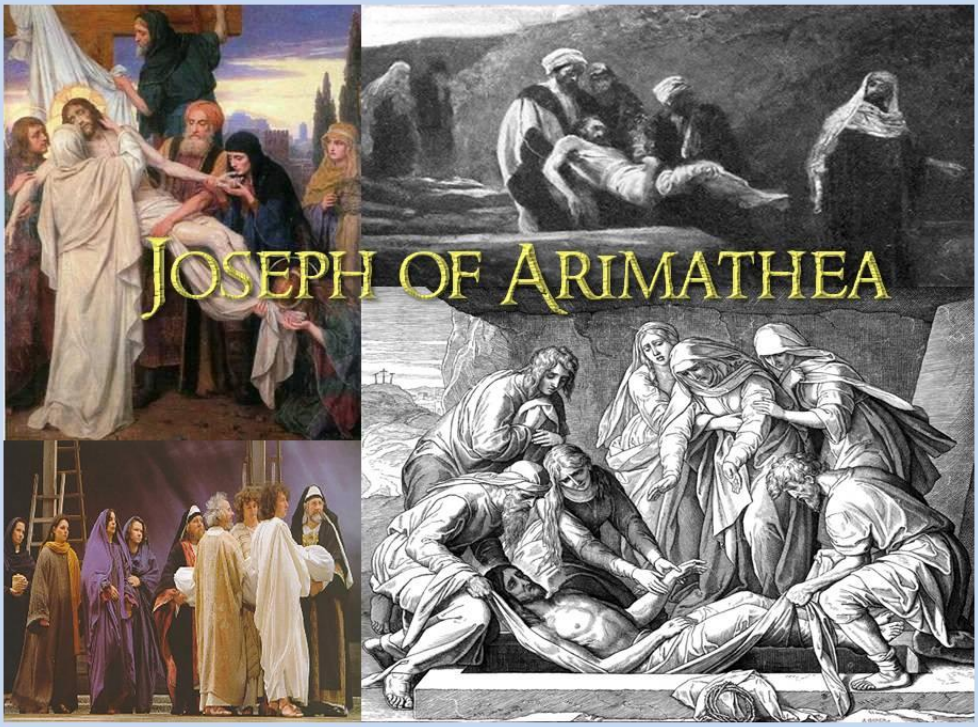
JOSEPH OF ARIMATHEA

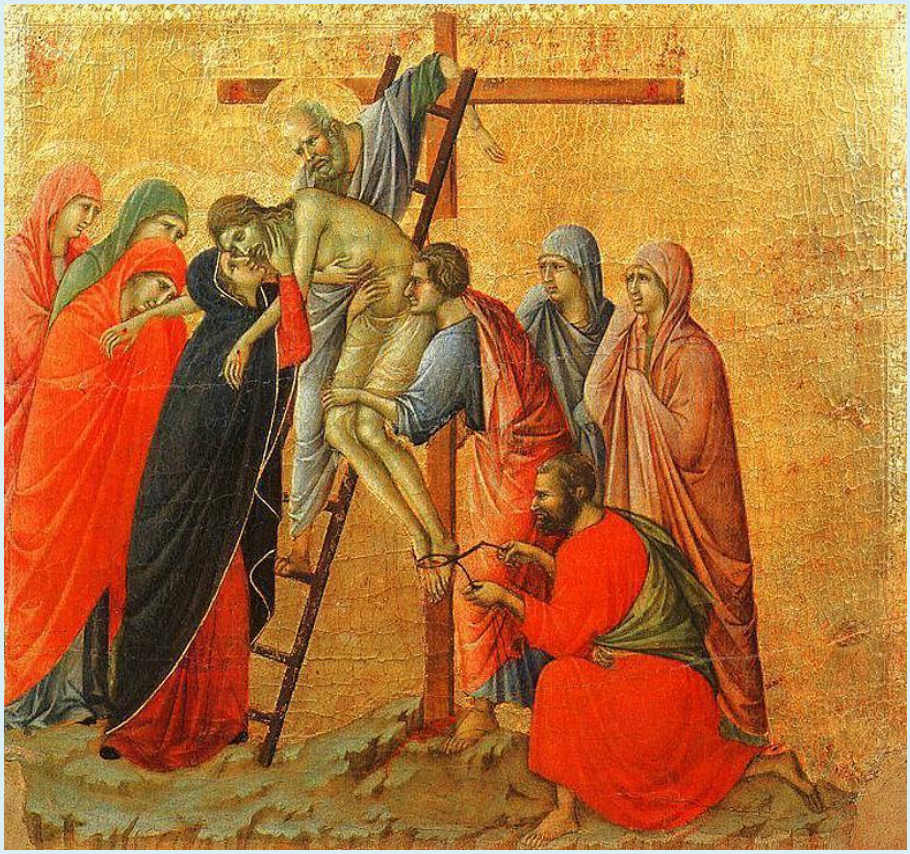

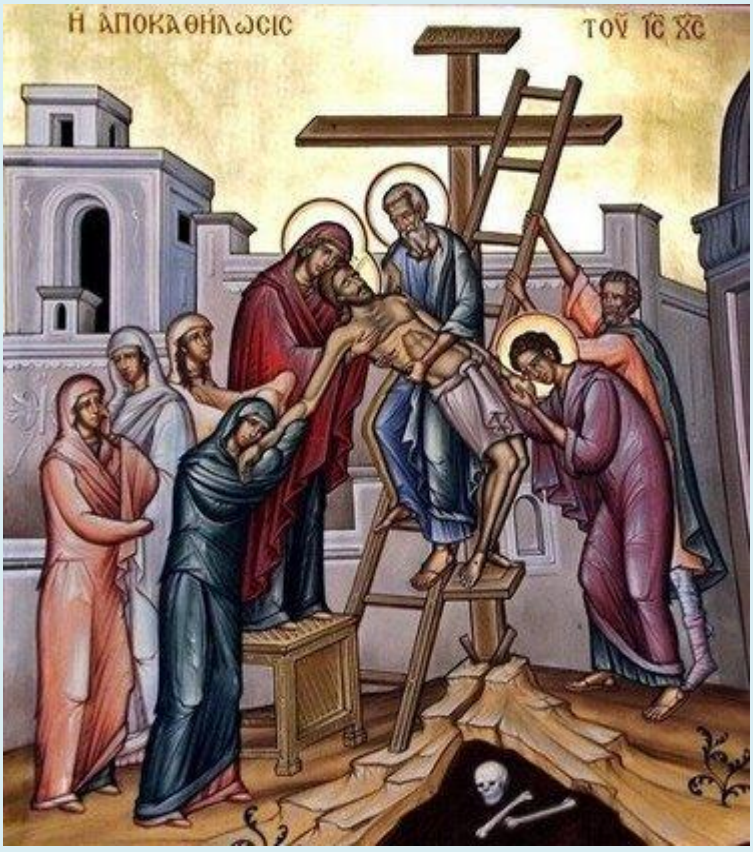
Η ΑΠΟΚΑΘΗΛΩΣΙΣ
ΤΟΥ ΙΣ ΧΣ

Ο ΔΙΚΑΙΟΣ
ΕΥΔΟΚΙΜΟΣ
Ο ΑΓΙΟΣ
ΙΩΣΗΦ
Ο ΑΡΙΜΑΘΑΙΑ
Γ. Μ. Παναγράντου
1993

ΔΙΚΑΙΟΣ
ΕΥΔΟΚΙΜΟΣ
Ο ΑΓΙΟΣ
ΙΩΣΗΦ
Ο ΑΡΙΜΑΘΑΙΑΣ

31 iulie

Sfântul
și
Dreptul

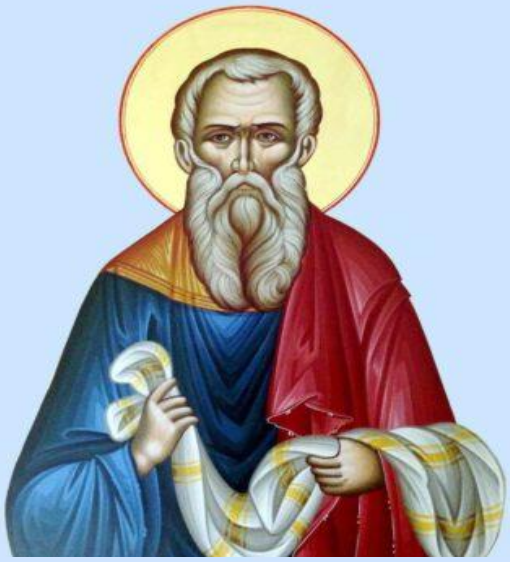

IOSIF
din
Arimateea

PROVILSĂ.ro

Sfântul
și
Dreptul

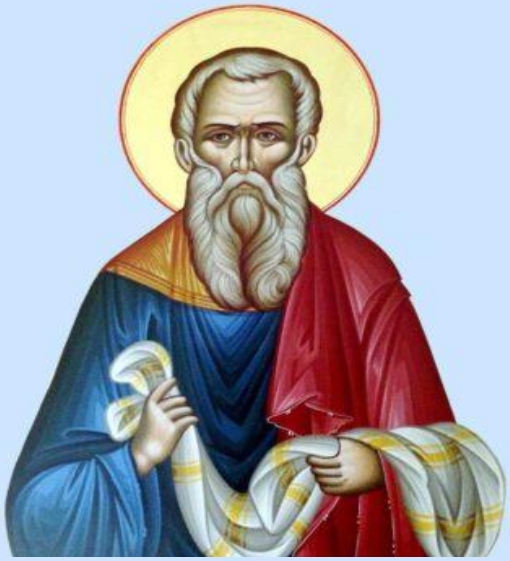

IOSIF
din
Arimateea

PROVILSĂ.ro

Sfântul
și
Dreptul

IOSIF
din
Arimateea

PROVILSĂ.ro

Bucură-te, Sfinte Iosif, slujitor al tainelor Vieţii!